
3 1761 07432698 4






BRASENS HOTEL

HERMAN BANG

SOMMERGLÆDER

HERMAN BANG

SOMMER-GLÆDER

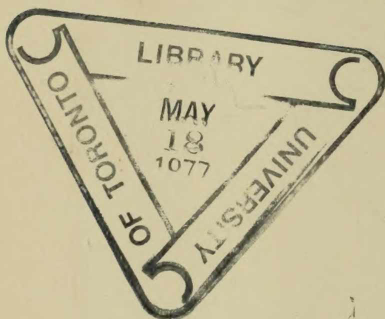
ILLUSTRATIONERNE AF
HANS TEGNER



KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
(ERNST BOJESEN)
1902

6000 EKSEMPLARER

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN







Fru Brasen vilde alligevel gaa Huset igennem. Der kunde dog altid, man vidste jo ikke, komme Sommergjæster i Dag, til Middag, med Vognen. Og færdig blev man saamænd aldrig, og ét og andet var der alletid, naar man skulde stole paa Pigerne og Brasen. Igaar var det alle Trækgardinerne, som hang *der* og bare var rimpede i Sømmene.

Fru Brasen stod op fra sin Træstol ved Køkkenbordet — Stolen var lidt trekvart i Benene — og saa paa al den smurte Mad:

— Ja, det, der skulde *ud*, det var det viss', og det var hver Dag. Det *gik* til, hvad der saa kom ind, som ogsaa Brasen han sagde, i den Forretning.

Fru Brasen blev staaende foran Personalets Smørrebrød:

— Og man smør'et dog, som man kan. Fru Brasen sukkede — det var tyndt smurt —:

— Men En holder jo ud til det sidste, sagde hun.

Fru Brasen gik over Køkkengulvet og aabnede Lemmen i Døren til Gæstestuen:

— Er Du der, Brasen? spurgte hun.

— Ja, Jansine, sagde Brasen.

— Godt, sagde Fruen, der saâ ind paa Manden, der sad i sin Ensomhed, ved Siden af sin egen Skjænk og saâ paa sine egne korte Ben.

— Saa passer Du paa Kassen, sagde Fruen og lukkede Lemmen.

»Kassen« var Fru Brasens Tanke ved Morgen og silde, for de »Knigte« rapsed da det, de kund', hver og én éneste.

»Knigtene« var Kellnerne og »Kassen« var en aaben Skuffe i Skjænken:

— Men de fik dem nu ogsaa saa rent uheldigt fra, og fik man en ordentlig Mand, saa blev han der jo ikke — saa det osse kund' vær'.

Fru Brasen gik over Gaarden og ind gjennem Porten, hvor Staldforpagter Nielsen fejede.

Nielsen havde været ved Artilleriet, bar Kasketten i Nakken og røg Cigar til alle sine Beskæftigelser.

Fru Brasen sagde Godmorgen, og Nielsen nikkede igen, mens han fejede en Støvsky op bag Fruen, der gik ud paa Gaden, midt ad Brostenene.

Skyggerne af Husene tegnede sig saa vant og skarpt; de kom og forlængede sig og forsvandt, altid i den samme Form. Det var, som behøvede man slet ikke Uhre der i Byen, saa Time-ret flyttede de Skygger sig altid.

Fru Brasen gik frem ad Gaden. Butiksdørene var allerede slaaede op, og Svendene ventede lænede til Karmene, med Benene slængte over hinanden. Fru Brasen —

hun havde engang været stadselig at sé, med en Krop, som den skal være og af *dem,* Mænd hænger deres Øjne ved — nikkede Godmorgen til hver, mens hun gik. Kommiserne rørte sig ikke. Fru Brasen følte det, som deres Øjne, der fulgte hende, stak i hendes Ryg:

— Det var ikke saadan, naar man var kommet til at skylde allevegne. Men det var jo osse Doktoren foruden ham, Kunstmaleren, som vilde ha'et til og havde faaet'et lavet; og Brasen, han var jo let at lokk', og Byens Folk, de bare skubbed' bagpaa, saa de fik'et i Stand; og nu kund' de kro sig, mens Brasen, Stakkel, sad i'et, og Gud vèd, hvad Sommergæster, der kom til saadant et lille Sted, selv om der osse var avertirt . . . .

— Men det var jo, hvad hun havde sagt, men Brasen, han vild' jo, for hun kjendt' jo Brasen, at han var kry at begyn' med, og bagefter satt' han sig hen . . .

Fru Brasen naaede »Annexet« og gik ind ad Porten. Stenene var toppede i Porten. Hun løftede Benene for at komme ind i Forstuen, de gamle Dørtrin var høje. Og hun saâ ind gjennem alle de tomme Stuer, hvor det samme lyseblaa Tapet skinnede fra alle Vægge, købt som det var paa Glarmestrens Auktion, da han gik fallit nu i Februar.

Fru Brasen gik fra Stue til Stue.

— Jo, nu var det i sin Orden.

Og hun saâ over Borde og Senge — det var de tyndeste Jernben, der nogen

Tid havde baaret et Sengested — og hun talte Haandklæderne, der hang paa Søm, to og to langs Væggene, og lignede Viskestykker.

Fru Brasen lettede paa dem og vendte dem: de blev helt blaa paa Indersiden. Det var det Glarmester-Tapet, som smittede.

— Men der var saa otte Senge med Krølhaars Madras, nu hvor de osse havde taget deres egn'. Svært blev det vel nok for Brasen at ligg' paa den Tanghaars, han, som var saa før. Men det fik ikke hjælp'. Deres Sengetæpper kund' de da osse ta'. De var da strikkede og det var, ligesom de fyldt' mer paa en Seng. Der var aldrig lie' som nogen Kraft ved alt det, de kjøbt' hos Rist's.

Fru Brasen kom ind i Gadestuerne, hvor Solen laa over de brede og ubetraadte Gulve. Hendes Øjne, der altid løb i Vand om Morgenen — det kom af at sidde dér i Spisekammeret og vente hver Nat, til de lukkede — saá ud over al Ting: nu var Papiret gledet ud under det Bordbén igen. Hun fik det paa Plads, før hun satte sig et Øjeblik i Sofaen, der var skiddenblaa og skreg mod Tapeterne. Hun var saa træt, og saa fik hun det altid over Lænderne, siden hun havde faaet Aage:

— Og Gud vèd — hun tænkte pludselig paa Børnene — hvordan det gik med Læsningen nu, hun aldrig var over dem. Med Signe gik det jo nok, men Martin, han var jo mer efter Brasen og han havde 'et ikke til Læsning.

Hun tænkte paa éngang paa Martins Skjortelinning. Nu havde hun ikke faaet den syet til, og Bysens Folk var altid over hende med Børnene, at de blev ikke hæget.

Fru Brasen blev siddende:

— Det var jo regnet ud, at hundrede og fyrretyve Kroner om Dagen skulde de ha'e, naar der blev fuldt — foruden Drikkevarerne. Men det kom jo osse an paa, om der var *dem* imellem, der ga' noget ud, som osse Brasen sagde. Men nu vilde det jo vise sig.

Fru Brasen stod op, og hun gik igjen igjennem Stuerne, ud over Gaarden og ind i Haven. Langsomt gik hun frem mellem de store Ribsbuske, som næsten var voxede til Træer. I den midterste Gang stod Bedstemoder over sin Rive.

Den gamle var barhovedet og blev ved med sit Arbejde. Hendes højre Skulder var skudt længere frem end den venstre, under de firsindstyve Aars Sliden.

Fru Brasen standsede:

— Ja, Bestemo'er er flink, sagde hun, og hendes Stemme lød anderledes, end den plejede.

— Én er gammel, sagde Bestemo'er og løftede ikke sit Ansigt.

Fru Brasen blev staaende og saâ paa hende.

— Men Bestemo'er er stærk, sagde hun. Der kom pludselig ligesom endnu lidt mere Vand i hendes Øjne. Hun tænkte med éngang (hun vidste selv ikke, hvordan det var ved hende til Morgen, men

hendes Tanker løb saa rundt omkring) paa Stuerne derhjemme paa Gaarden ved Tønder, hvor Bedstemo'er gik og holdt alting blankt og den gamle fædrene Gaard saa strunk, at den skinnede.

Om Aftenen sad hun ved sin Port og saá ud over sine grønne Marker. Den var saa givtig, Jorden ved Tønder, og der var langt til Bedstemoders Markskjel.

Den gamle løftede sit Hoved. Hendes Ansigt var af *deres*, som enten er bleven døve eller er bleven trætte af at høre mer af, hvad Mennesker de snakker:

— Men *her* er rart, sagde hun, og det var næsten, som hun smilte.

— Ja, Mo'er, sagde Fru Brasen, der ogsaa altid følte det lidt mer hjemligt her mellem alt det meget grønne.

Den gamle bøjede sig igjen, og man hørte atter Rivens Krads mod Jorden, mens Fru Brasen gik.

Det havde pludselig givet et Sæt i hende: Slagteren, han var der vel, og det var ikke saadan, naar man skyldt'. Man kund' ikke la'e ham vente til.

Fru Brasen næsten løb hjem gjennem Gaden:

— Jo, Andersen var der.

Han stod allerede i Køkkenet, han selv, foran sit meget Kalvekød, der laa opklasket paa Køkkenbordet.

— Hvad skal det saa være? sagde han og slog ud med begge sine Næver.

— Er der Folk nu, spurgte han.

Fru Brasen, der vendte Ryggen til ham sagde:

— De er mældt.

— Naa, svarte Slagteren.

— Saa ta'er jeg ud, sagde Fru Brasen.

— Naa saa, sagde Andersen, der havde lagt begge sine Hænder paa sit Kød, ligesom vilde han værge det. Andersen havde mange store Guldringe paa sine Fingre. Han kom nu saameget sammen med alle de Slagtere fra Aalborg.

Fru Brasen havde hastigt lukket Dørlemmen op:

— Er Du der, Brasen?

— Ja, Jansine.

— Det er Andersen, sagde Fruen.

— Er'et Andersen, raabte Brasen:

— Kom *herind*, Mand.

Og Andersen, der slap Kødet, gik ind i Gjæstestuen.

— Goddag, De Slagter, sagde Brasen, der ikke rørte sig, han bare lo til Kødhandleren:

— Sit ned.

Brasen talte, naar han var munter, saa højt, som skulde han overdøve en Midnatslarm i sin egen Skænkestue:

— Sit ned. Jeg sidder her og seer paa mine egne Skilte.

Brasen løftede Haanden lidt fra sit Knæ og pegede ud paa Torvet, hvor »Brasens Hôtel« var malet paa alle Husgavle, sort paa hvidt:

— Men hvad hjælper'et, Andersen?

— Og hvad er'et saa — saa smaat Skrift, som de trykker'et med, hvad man skriver?

Brasen pegede paa »Jyllandsposten«: den var med meget lille Skrift, hans Annonce. Andersen saa ned paa Bladet:

— Ja, sagde han:

— Det er s'gu Reklamen, der skal gjør' 'et, i disse Tider.

— Men skidt er'et, Brasen.

— Ja, det er, sagde Brasen og saa, pludselig hen over Gulvet, ligesom søgte han om noget.

De tog sig to Baiere, Brasen havde lige rejst sig fra sin Stol for at faa dem hentede.

— De gi'er 'en vel, Andersen, sagde han, før han satte Flaskerne paa Bordet.

Da Andersen kom ud i Køkkenet, havde Fru Brasen udtaget Kødet. Hun var altid længe om det. For man maatte regne det ud, med de Ben, der bare vejede til; og saa hellere tage Spædeskanke fra Nielsen i Smøgen til Suppe.

Andersen saâ ned paa Kødet, smak sine Stege i Truget og sagde:

— Ja, saa kører vi — *foreløbig*.

Han gik med Truget. Ude i Gaarden mødte han Staldforpagter Nielsen.

— Den er skral her, sagde han.

Nielsen bare lo:

— Ja, sagde han: den er ikke saa »bevægelig«.

— De griner, for De har »Bog«, sagde Slagter Andersen, som blev staaende, lidt og saá paa Nielsen, der var brun og rød i sin Lød:

— Hva' Satan faar De Deres Pi'er for, Nielsen, sagde han pludselig.

Nielsen holdt begge Hænderne i Buksc-lommerne:

— Man faar dem paa Ansigt, Andersen, og saa paa Bevægelsen.

Slagteren stod lidt igen:

— Ja, sagde han:

— Det er s'gu det, man spekulerer over. Men hvad én angaar, er man jo gift Mand.

— Farvel, Nielsen.

Slagter Andersen var tredive Aar og for nylig tredie Gang gift. Det var, ligesom hans Koner, der ellers havde været kønne nok, sygnede helt hen, som om Andersen tog fra dem baade Pust og Huld i det ægteskabelige Samliv.

Men Gifteriet var det alligevel, Brasen stadigt drev sin Spot med:

— Ja, svarte saa Andersen:

— Der er s'gu dem, der maa til Alteret hver Gang . . . .

Slagteren gik ud til sin Vogn, som Hesten sindigt flyttede hen foran Købmand Terkildsens gule Hus, der var i to Etager, med hvidmalede Gesimser og grønne Vindueskarme. Til Butiksdøren førte en Trappe op, hvis Gelænder var hundrede Aar. Da Slagter Andersen vilde kjøre ind gennem Porten, kom Konsulen — Hr. Terkildsen var Vice-Konsul for Sverige og Norge — frem paa sin Trappe. Han var skægløs, bar brun Paryk og havde ingen Læber.

Han nikkede et »Godmorgen« til Slagteren, der betød, at Hr. Andersen skulde standse:

— Godmorgen, sagde han igjen, og tav et Sekund paany — det var Hr. Konsulens Vane at lade sin Medverden vente et Nu mellem hver af sine Sætninger —:

— Vejret er ellers godt.

Konsulens Yndlingsord var Ordet »ellers«, der bestandig skjulte de hemmelige Forbehold, som tre Herreder frygtede.

— Ja, Vejret er godt nok, Hr. Konsul, sagde Slagteren, der ventede paa Fortsættelsen.

— Andersen kunde komme ind, sagde Konsulen, og han lod Andersen gaa op ad Trappen og ind i Butikken, mens han selv blev staaende et Øjeblik paa sin Trappe, som den, der ved Arbejdsfrembrud oversér sin By.

Hr. Slagter Andersen ventede i Boden, der optog en hel Længe og lignede en sort Tragt, frem af hvilken alle Menneskehedens Fornødenheder kunde hentes af to pluskæbede Bodsvende, hvis Øjne fuldstændig forsvandt i deres Ansigter, og hvis Klæder saá ud, som var de for et Aar siden dyppede i en Bøtte grøn Sæbe og havde siden da alle Urtekramhandelens Ingredienser klæbet sig paa dem.

— Vil Andersen gaa ind, sagde Konsulen, og vendt til en af Svendene:

— Bring et Glas Portvin.

Konsulen gik ind gennem Tragten, hvor under Loftet Leer og River hang, som trukne Sværd og sære Marterinstrumenter, og han traadte ind i Kontoret, der var halvmørkt, fordi det vendte ud til et Skur, og

møbleret med en Hestehaars Sofa og med Pulten. Pulten var brunmalet og saa høj, at den rakte en velvoxen Mand til Halsen. Den stod lige ved Vinduet, hvor der var saa lyst, at man akkurat kunde sé at skrive, men ikke saa nøje, hvad man havde skrevet. Pulten var fastlaaset og saá ud, som om den gjemte alle tre Herreders Gældsbeviser.

Paa den stod en Petroleumslampe, som Konsulen tændte, hver Gang han selv skulde arbejde.

— Sæt Dem kun ned, Andersen, sagde Konsulen, der blev staaende ved sit Arbejdsmøbel.

— Ja, Tak, Hr. Konsul.

Konsulen begyndte i langsomme Ord at tale om den nye Vej til Aalborg.

— Ja, sagde Slagteren, det er en dejlig Vej for et Par Bæster, Hr. Konsul.

— Ja, sagde Konsulen, Amtet har den kostet Penge.

Og han gik over til at tale om et Par Mennesker, der boede langs ad den nye Vej, til han landede ved Anders Christiansen i Raa:

— Ja, *der* kniber den, sagde Slagteren.

Konsulen sagde:

— Ja, den gør vel det. Men han er jo ellers en stræbsom Mand.

Slagteren, der havde faaet Portvinen, strakte Benene langt fra sig — han vidste nu nok, hvad han var Konsulen god til —:

— Ja vel, Hr. Konsul, men den kniber.

— Ja, sagde Konsulen:

— Der er for mange, som *experimenterer* i Landbruget.

Og efter et Øjeblik spurgte han:

— Har *De* meget tilgode?

Slagteren gjorde rede, mens Konsulen stadig stod ved sin Pult. Slagter Andersen kom meget omkring og han vidste Besked og Munden sad løs paa ham; men han var ellers paalidelig. Tilsidst sagde Konsulen:

— Nu er min Kone vistnok staaet op.

— Ja, Hr. Konsul.

Slagteren rejste sig, og Konsulen, der slog en Smule ud med sin meget magre Haand — hans Fingre var visnede ind omkring Pennen, saa Ringen, der bandt ham til Konsulinden, hver Gang han gjorde en Haandbevægelse, syntes lige ved at falde af — sagde endnu:

— Og *derovre* bleger de stadig Lagener paa Sengene?

Han halvpegede over mod det Brasenske Hótel og hans Stemme, der sædvanlig var meget tonløs, blev pludselig haansk, som naar han talte til det socialdemokratiske Medlem af Byraadet:

— Ja, sagde Andersen.

— De venter jo bestandigen paa dem, der skal glæde sig.

— Ja, sagde Konsulen.

Og efter et nyt Minut:

— Det er ellers en Risiko, naar man allerede er i resterende for Lejen.

Men Slagteren sagde, for Brasen var nu af hans Folk alligevel og en Kammerat:

— Naa, man véd s'gu ikke, Brasen er nu altid af dem, der klarer den.

— Farvel, Andersen, sagde Konsulen, der ikke yderligere udtalte sig om Brasen.

Konsulinden, som var staaet op, viste sig selv i Køkkenet, da Andersen kom derind. Det var et overordentligt stort Køkken, hvor Konsulens Forældre i sin Tid selv havde spist, sammen med deres Folk, ved det lange Midterbord. Konsulens Forældre var ogsaa indvandrede fra Slesvig, fra Tønderegnen, ligesom Brasens, og de havde bevaret de halvtyske Vaner.

Konsulinden benyttede nu Bordet til Anretterbord ved sine store Middage.

Fruen, der var i Slobrok, som indesluttede hendes megen Fyldighed ret stramt, udvalgte selv Kødet, uden at berøre det med sine Fingre, der var stærkt besatte med Ringe. Hun spurgte til Hr. Andersens Kone og sagde, mens hun saá ud over Kødet:

— Stakkels Fru Brasen, hun tager stadig Skankene fra Smøgen.

Konsulinden talte bestandigt i et eget venligt Tonefald, der behageligt skjulte hendes Mening. Hendes mærkeligste ydre Særkjende var en overdaadig Anvendelse af Kniplinger paa sin Person. Efter Kl. 2 gik hun bestandig, naar hun viste sig offentligt, med hvide Handsker. Hun deltog uden Overdrivelse i Missionens Arbejde for Hedningerne.

— Pengene faar Andersen jo ved Skuffen, sagde hun.

Konsulinden tog alt ved »Skuffen«, der for hende var et femogtyveaarigt og ret uudtømmeligt Begreb.

— Og næste Gang tager Andersen jo Forsyning med til Kutteren, lagde Fruen til.

Konsulen holdt Kutter — Kutteren »Augusta«, opkaldt efter Husfruen — der lagde ud hver Juni og manøvreredes af Konsulatets to Sønner, som begge var Volontører i Landmandsbanken; var uddannede i London, gik paa Bal i halvstivede Skjorter og havde Lejlighed i B-Kvarteret, hvor Konsulinden under sine københavnske Ophold tog ind, efter at have givet sine Sønner et nogenlunde langt Varsel om sin Ankomst.

I deres Fødeby viste Sønnerne Terkildsen sig ingensinde uden i Sports-Dragt.

— Ja vel, Frue, sagde Hr. Andersen, der gik.

Konsulinden vendte tilbage til sin Vinterhave, hvor hun afklippede Randene af Palmer.

Slagteren kørte ned om ved Dyrlægens, der boede i en Smøge, med stærkt brogede Stores bag tre Fag Vinduer. Men Dyrlægens Frue stod allerede paa sin Trappe, iført Empire med Udringning og med hvid Parasol.

Hun sagde:

— Vi skal intet ha'e, og slog Parasollen op.

De skulde hos Dyrlæge Jespersens sjældent have noget hos Slagter Andersen. Fru Jespersen, der var to og tredive Aar,

importeret fra København og af en noget uvis Oprindelse, holdt sig for Husets Indkøb, som kom en Smule stødvis, mest til de allernærmeste Handlende.

Da hun var gaaet et Par Skridt fra Vognen, sagde hun:

— Er Lund kommen?

Lund var en ung Ingeniør, der havde noget at gjøre der i Egnen ved en lille Sidebane, der skulde anlægges, og som stadig paany forsvandt i en Mose. Han og et Par Fæller hørte til Huset hos Dyrlægens, hvor de drak deres Whiskyer om Aftenen, efter at Dyrlægen havde lagt sig.

— De er dog næsten halv-militære, sagde Fru Jespersen, der i Fortiden sagdes at have haft nogen Forkærlighed for Officersstanden og Artillerikasernen.

Aftenerne med Ingeniøreren var Fru Jespersens bedste Tid. Om Dagen enten sov hun paa en Chaiselongue eller syede Lampeskærme, der kunde fremstille hende i vexlende Belysninger.

— Næ, jeg tror ikke, svarede Slagteren paa Spørgsmaalet om Lund. Han var uvilkaarlig fulgt to Skridt efter hende: hans Næver havde, den Gang imellem, hvor Dyrlægens havde Brug for Kød, altid let for at komme noget i Nærheden af Fru Dyrlægens Fingre, naar de hvilede paa hans Mørbrad.

— Naa, saa kommer han vel i Morgen.

— Er der ellers noget? kastede hun hen ved Tanken om Hotellet.

— Ikke endnu, sagde Andersen.

— Jeg kunde tænke det, sagde Fru Jespersen:

— Farvel.

— — — Brasen sad endnu paa den samme Stol i sin Gæstestue, da Doktoren kom ind:

— Jeg gi'er det op, sagde Brasen.

— *Hvad,* sagde Doktoren.

— Det hele, sagde Brasen.

Doktoren, der var kommen til Sæde, strakte Benene fra sig — Doktor Øst havde et Par Ben, som en Kaptajn ved Gendarmerne —:

— Sludder, sagde han.

— Men der kommer jo ingen, Doktor, sagde Brasen, der til Tider fik en Hjælpeløshed i Øjnene, som lignede en stor Hunds, der er i Lænker.

— Overkellner, raabte Doktoren og slog i Bordet: Snapsen.

Døren til den nye Spisestue fløj op og Christian Christensen viste sig. Han saá altid ud, som var han plat fløjet op af Søvne.

— De kommer s'gu nok, sagde Doktoren, da han havde faaet Glasset, som han tømte i ét Drag. Hans røde Ansigt var af de Folks, som har oplevet meget og som har søgt at glemme det.

— Nu hjælper natúrligvis Billederne, sagde han.

— Ja, sagde Brasen, de er saamænd kønne nok.

Og han ragede — for hundrede Gange — Nummeret af »Illustreret Tidende« frem,

hvor en Maler paa Feriebesøg havde tegnet nogle Billeder fra Byen og dens Skov. Brasen sad og saá paa Billederne:

— Ja, sagde han, det var s'gu ham, der gav os *Tanken* — først.

— Og Vandet er godt, føjede han til.

— Godmorgen, raabte han pludselig. Det var til to Kreaturhandlere, der var kommen ind til Billardet i den forreste Stue.

— Godmorgen.

— Hvordan staar det? sagde de to.

— Det staar skidt, svarte Brasen.

— Christian, to Bajere, raabte Kreaturhandlerne.

Christian Christensen fløj op bag Skænken og tørrede sit Ansigt med en Serviet. Han svedte altid over hele Hovedet, der var stort, som var der Vand i det.

— To Bajere, sagde Brasen, som var vant til, at Christian Christensen maatte høre en Bestilling to Gange. Og Christian foer over Gulvet, med Øllet, ind til Kreaturforhandlerne, som paa Billardet raflede om, hvem der skulde »gi'e«. Jakken paa Christian stumpede bag paa, paa Grund af alt for megen Fyldighed. Naar han løb og han løb altid, jumpede det hele Bagparti, som havde han ogsaa vandfyldte Luftpuder bagtil.

— Ja, sagde den ene Kvæghandler ind til Brasen, der er kommet Damper til Aalborg i Morges.

— Vi faaer ingen Ting ad den Vej, sagde Brasen.

Doktoren, der stadigt tænkte paa Sommergæsterne og »Udsigterne«, men som tog det hele roligt, som han havde taget alting fra den Dag, han efter ti Aars Studium opnaaede Medicinsk Examen med tredie Karakter, sagde:

— Priserne lokker dem nok.

Brasen virrede lidt med sit Sælhunde-Hoved:

— Men hvad bliver der saa *ud* af det? sagde han:

— Hvad kan man gi'e, Doktor, for de to, halvtreds, naar de først giver sig til at æd'?

— Det er Mængden, der gjør det, sagde Doktoren.

— Ja, *er* det? kom det fra Brasen, hvem Eftertanke gjorde lav og langsom i Mælet.

— Men hvor mange har De Plads til? spurgte Doktoren.

— Jeg mener jo til treds, saadan for Nattelej'.

— Til Treds, ogsaa med Sengklæder? Det gav næsten et Sæt i Doktoren. Han kjendte de seks Brasenske *Vintersenge*, hvor han, der var Ungkarl, undertiden havde haft Besøg fra Aalborg og andetsteds: Der var ikke et overflødigt Dun i Vintersengene. Og mens han rejste sig og lo, sagde Lægen:

— Ja, naar de bare kommer til at ligge blødt, saa gaar det saagu nok, Brasen.

Brasen, der saá lidt uvist op paa ham — Doktoren, han vilde jo nu naturligvis ogsaa helst tro paa »Tanken«, for den vilde jo give noget — sagde:

— Ja, mener De? sagde han i samme Tonefald som før, og lidt efter lagde han til:

— Og naar saa bare Jansine kan overkomm'et.

Christian Christensen føg over Gulvet igjen, mens hans Chef saa efter ham:

— Og hvad er der saa at udrett' med saadan en Størrels'? sagde han.

Brasen tørrede sin Pande:

— Men Slaget *skal* slaaes, sagde han og strakte de stumpede Ben ud for sig.

Politibetjenten kom forbi foran det aabne Vindue:

— Vil de ha'e Dem en Baier, Sørensen, raabte Brasen.

— Ja Tak, Brasen, sagde Betjenten og drejede om ad Porten til.

— Den er ogsaa gratis, sagde Brasen.

— Farvel, sagde Doktoren, der gik.

Politibetjenten kom ind og satte sig i en Krog. Der var altid ligesom noget ulovligt over Lovhaandhæver Sørensen, naar han hos Brasen indtog sine Baiere.

Brasen havde flyttet sig over paa sin Plads ved Skænken igjen — der var en Høpude paa den Rørstol — og han sagde:

— Er der nogen i Arresten, Sørensen?

— Næ, sagde Sørensen, *vi* har ingen.

Brasen skratlo — han havde let til Overgange —:

— Vi har sgu heller ingen.

Politibetjenten sagde:

— Der var Telefon fra Aalborg ved Borgmsteren.

— Ja saa.

— Der har nok været svært med Rejsende til Morgen med Damperen, sagde de.

— Ja, det er det, vi si'er, raabte Kreaturhandlerne, fra Billardet.

— Vi faar nu ingen ad den Vej, Sørensen, sagde Brasen, som aldrig, og nu havde han siddet her i otte Aar, havde faaet Gæster ad anden Vej end den, der gik ad Nord til.

Men pludselig aabnede han alligevel Lemmen i Døren og raabte ud i Køkkenet:

— Hvor er Du, Jansine?

— Her, Brasen, svarede Fruen, der var, hvor hun plejede, i Spisekammeret.

— De si'er, der er kommet svært med Passagerer med Aalborg-Damperen, sagde Brasen.

— Gud, hvad er'et, Du siger, Brasen.

Fruen blev staaende midt i sit Køkken. Det var, som fik hun det, med en ren Lammelse i sine Knæ: Hun havde nu altid sagt, at de kom nok over Aalborg.

Hun tænkte strax og i ét Nu paa Slagteren, der var kørt, og paa Sengetæpperne, at de skulde ta'e de strikkede; og paa Stuepigen, som hun ikke havde, for hun var løbet derfra:

— Aa Gud, at man osse lod hende løv'. Men man ku' ikke ha' hende, det Skarn, for Byens Folk, saa hun skabt' sig.

Og hun tænkte paa Nielsen i Smøgen; man ku' vel faa hos ham, saa man ku' hjælp' sig; og paa de sidste to Dusin Haandklæder, som ikke var sømmede:

— Men Stine Sypige blev nu heller aldrig færdig med nogen Ting, hvad det saa var.

— Og om der var Fisk at faa, hvis det skulde vær' . . . . .

Fru Brasen sukkede og pludselig raabte hun med Hovedet ind ad Lemmen:

— Christian, har Du skiftet Kravetøj?

— Og der var heller ingen Spejl paa Nr. 17.

Men pludselig førte hun sine Hænder ned over sit Forklæde og sagde:

— Ja, jeg er beredt, Brasen.

Brasen rystede paa sit Hovede og lukkede Lemmen til.

Der var vistnok gaaet noget, som et Slags Overvejelser ogsaa gjennem hans Hjærne, for han sagde over til Sørensen i hans Krog:

— Næ, det er sgu ikke godt, Sørensen, naar man sidder midt i 'et og egentlig kun er en Gaardbruger.

Fru Brasen var løbet op paa første Sal, ind i Salen, Stor var den og tom var den, med otte Fag og gule Gardiner saa gule, som var de farvede med Smørblomster. Midt paa Gulvet stod Bordet, som var Plader med Bukke under.

— Men af Stole mangled' de tre.

Fru Brasen saá hen efter Buffeten. Den var laant hos Mejeristens og over den hang tre Bliktallerkener.

Fru Brasen tænkte endnu en Gang paa Dugene, hvor mange der var. For Servietterne, dem kunde de altid rulle ud — med lidt Fugtighed.

Hun gik videre over Gangen ind i Portværelserne. De var nu de kønneste. De polstrede Møbler var mat-røde og i Dørene hang der blaa Forhæng. Dem havde de nu altid haft, ligefra den Tid, de blev gift og flyttede ind paa »Skovvang«. Men da var de Gardiner i Dagligstuen.

Paa én Gang løb Fru Brasen ned.

Hun var kommet i Tanker om Gartneren. Hun kunde sende Bud efter Asparges. De kunde altid holde sig, i Sand. Og *dér* skyldte de ikke noget.

Da Fruen kom ned i Gaarden, raabte hun paa Jens, som var Bydrengen:

— Han kunde stikk' ned ad Gaden, for — det var jo osse sandt — Slagter Andersen var der vel endnu:

— Kig ind til Westerby's, raabte hun efter Jens: for *dér* bier han læng'.

Slagter Andersen var med Køretøjet naaet til Manufakturhandler Rist.

Foran Manufakturhandleren standsede han ellers ikke. Hr. Rist, der saá ud, som bestod han kun af sine egne Klæder, var med Familie og Husstand Vegetarianere.

Butiksvinduerne var fyldte med ophængte Badehaandklæder og Voxdugshætter.

Slagter Andersen slog lidt ud med Haanden mod de mange Baderekvisitter og sagde:

— De *hænger* der.

Hr. Rist, der stod i sin Dør, sagde:

— De hænger og bliver gule.

Og lidt efter tilføjede han, ti Hr. Rist

skjulte i det sidste Par Uger ikke, hvor Brasens havde faaet Borg for Monteringen:

— Men det var det mindste af det, Hr. Andersen, sagde han.

Andersen vendte sig pludselig. Han hørte Jens, der skreg:

— Andersen maa komme hjem igjen ved Fruen.

Andersen vendte sig:

— Hvad er der, sagde han.

Men Jens blev kun ved med sit, at Slagteren maatte komme hjem ved Fruen. Først da Andersen havde drejet Køretøjet, sagde han:

— For de snakker om, at der er kommet Damper til Aalborg.

— Nu er de der, min Salighed, sagde Slagteren og satte Krikken i Trav.

Hr. Rist, der havde faaet som et Sæt igjennem Kroppen, forlod sin Dør og løb gjennem sin Butik — hvis man om Hr. Byraadsmedlem Rist nogensinde turde sige, at han løb — op ad Vindeltrappen til første Sal, ind til Fruen.

Fru Rist tørrede Støv af i en Dagligstue, fuld af Plüsch's Møbler og med nedrullede Gardiner.

— De kommer, sagde Rist.

— *Hvem?* sagde Fruen.

Hr. Rist meddelte Efterretningen om Damperen, og at der maatte være kommet Telefonbud.

Fru Rist trak sin Nakkeknude fastere (Fruen trak alt sit Haar bagtil, saa stramt,

som var det i Nakken surret om en Pæl) og sagde:

— Det var paatide, Rist.

Hun stod et Øjeblik. Saa sagde hun:

— Hvad blev Aftalen om Afdragene, Frederik?

Hr. Rist svarede:

— Det blev jo hver ottende Dag, Grethe.

Fruen kneb Læberne lidt sammen — hendes Overlæbe var let dunet —:

— Jeg finder Onsdag og Lørdag, sagde hun: Du kender dog Brasen.

Hr. Rist, der sagde, at han egentlig havde tænkt det samme, lagde til:

— Men man skal maaske ikke være for begjærlig . . . for Byens Folk.

De to Rist'ske Pigebørn kom ind. De var fjorten og tolv Aar, i blaa Bomuldskjoler af samme Rulle og med Haarsætning som Fruen:

— Gaa ned Rist, sagde Fruen:

— Du véd, Apparatet er i Stykker.

Apparatet var Forretningens mekaniske Cassa, der til Tider led af nogen Uorden.

Hr. Rist gik.

— Du skal til Spil, Elisa, sagde Moderen, der oversaá den ældste, og trak ned i Bomuldet forneden:

— Og Du øver, Philippa.

Familien Rist's Liv var en fortsat Timetabel, som Fru Rist havde i Hovedet.

Pigebarnet gik — de Rist'ske Børn mindede uvilkaarlig om Skildvagter, der sendes paa Post — og Fruen fortsatte sin Afstøvning, med sin graa Haand, der var

meget knoklet. Samtlige Medlemmer af Familien var knoklede af Skabning men ellers kraftige.

Fru Rist var naaet til at aftørre Støvet paa Rammerne om Deres Majestæter og Mindebladet fra Kongeaaen. Nu og da hostede hun. Luften i Værelserne var tør paa Grund af Manufakturlageret i Stueetagen.

Elisa Rist gik med sin Nodemappe ind i Apotheket. Apotheket var en graa Bygning, der lignede et Ligkapel. Paa hver sin Side af Døren fandtes to Søjler, som begge var en Smule skæve, hver til sin Kant, og som uvilkaarlig henledede Tanken paa Stammerne af et Par Taarepile. Over disse Søjler var Ordet »Apothek« malet med sort.

Da Elisa kom ind i Dagligstuen paa første Sal, rejste Fru Hauch sig fra en Lænestol, og sagde:

— Ja, sæt Dig saa.

Fru Hauch led af en kronisk Træthed, som hun udhvilede i Lænestole al den Tid, hun ikke gav Klavertimer. Hun havde i sin Tid været lovende ved Musikkonservatoriet og havde én Gang medvirket firhændigt ved en Klaverkoncert i Musikforeningen under Gade. Hun var altid sortklædt, i en højst besynderlig Kjolefaçon, der mærkeligt stod om hende. Om Halsen bar hun et Doratørklæde, som af Tiderne var stærkt medtaget i Kanterne:

— Begynd med Skalaen.

Elisa Rist sagde, uden at vende sig:

— I Dag kommer de første hos Brasens.

Hun havde hørt det gjennem en Dør. Fru Hauch spurgte hende ikke videre; der var naturligvis alligevel ingen »Musikmennesker« iblandt.

Men da Elisa var gaaet og den næste kom — Fru Hauch maatte give mange Timer, da Apotheket var købt for dyrt — meddelte Fruen alligevel Nyheden til Hauch, nede i Apotheket, gjennem Talerøret . . . . .

Slagter Andersen kom tilbage fra Brasens, hvor han havde afsat alt sit Boeufkjød, som jo altid »kunde hænge«, og han kørte ud til Borgmesterens.

Borgmesteren boede i et stort og nyt, rødt Hus, der mindede om en Bastion. Ved den ene Ende af Huset pegede tre mægtige Hænder paa et:

»Til Kontoret«.

Slagter Andersen kjørte ind i Gaarden, hvor der fandtes to Stentrapper. De samme tre Hænder pegede ned paa den ene. Slagteren standsede ved den anden, som var Fruens.

Da Kokkepigen kom ud, hilste Andersen med sin Pisk:

— Om der var noget?

Pigen skulde spørge.

Men i det samme kom Frøkenen selv ud af Havelaagen, ind i Gaarden. Da hun saá Andersen, bøjede hun sit Hoved. Hun havde fem Iris i sin Haand; deres Stængler var saa lange, at de lilla Bægere løf-

tede sig over hendes Hoved, hvis Haar var saa sort, at dets Mørke skinnede i Solen. Hun gik frem over Gaarden, mod Vognen, og sagde:

— Ja, hvad har De, Hr. Andersen?

Hr. Andersen havde taget Hatten af og lagt den paa Kuskesædet. Han vidste ikke selv, at han altid gjorde det, naar han handlede med Borgmesterens Datter:

— Der er af alle Slags, Frøken, sagde han, med saadan en myg Stemme.

Og Frøkenen gav sig til, med en stille Kyndighed, at udsøge Kødet, uden at berøre det med sin Haand, der var uden Prydelser og meget slank.

— Dèt, sagde hun og pegede paa et Kødstykke.

— Vil De veje det? Hun gik to Trin op ad Trappen, med de store Irisstængler i sin Haand. Og maaske halvt i Tanker, men medens hun dog fæstede sine Øjne paa Hr. Andersen, sagde hun, der altid saá ret ind i dens Ansigt, med hvem hun talte, og ellers ikke skjænkede Verden noget af sit Blik:

— Og hvordan staar det hos Brasen's?

— De si'er, der kommer nogen i Dag, svarede Andersen, der altid overfor Frøkenen fik en vis næsten militærisk Høflighed, som en Sergent i Artilleriet overfor Premierlieutenantens Frue.

— Aa, hvor det er dejligt, sagde Frøkenen og hun bøjede igen sit Hoved, da hun gik ind.

Hun gik gjennem Stuerne, som var

fulde af Fletværk med Epheu og lyse Tæpper og Blomster i store og mærkelige Lerkummer og hun standsede i det inderste Rum, hvor Gardinerne vare nedrullede, saa der var mere end halvmørkt.

— Er Du der, Mama, sagde hun.

Fra en stor Stol, helt inde i en Krog, svarede en Stemme et ja.

Frøkenen gik hen over Gulvet og bøjede sig ned over Moderen, der, indhyllet i meget, hvidt Flonel, sad sammensunken i sin lave, og særdeles brede Stol, som var hun falden sammen over noget, der var bristet for hende, her lige foran hende, i hendes eget Skød:

— Saa er Du jo staaet tidligt op i Dag, sagde Frøkenen, og kyssede Moderen i Skilningen af hendes Haar.

— Og i Dag er det varmt, sagde Datteren, hvis Stemme var meget nænsom eller næsten som dulmende i sin Klang:

— I Dag kan Du flytte ned i Haven.

— *Her* bliver aldrig varmt, sagde Moderen, der altid maalte med Troperne, hvor hun var født og voxet op, paa de vestindiske Øer, som Guvernørens Datter, til hun havde giftet sig med Dommeren.

— Jo, Mama, sagde Frøkenen, og, med de høje Iris i sin Haand, gik hun tilbage til den forreste Stue, hvor mange smaa indiske Fugle kvidrede i et mægtigt Bur, der rakte fra Gulv og til Loft. Hun stillede Blomsterne i et Glas, der stod paa Gulvet og rakte hende lige til hendes slanke Hofter; og hun gik atter ud og ned ad »Fruens Trappe«, hen til »Trappen med Hænderne«.

— Giv Duerne Korn, sagde hun til Stuepigen, ind gjennem Køkkenvinduet, der stod aabent; og hun gik op ad Trappen ind gjennem Kontorerne, hvor de Herrer rejste sig ved de grønmalede Borde, og hun bankede paa den inderste Dør, bag hvilken der lød et »Kom ind«:

— Godmorgen, Papa, sagde hun til Borgmesteren, der hvidhaaret og tætklippet, meget rank, som en Militær, sad foran sit Bord:

— Godmorgen, sagde Borgmesteren og rakte hende sin Haand.

— Papa, Du har det koldt, sagde Frøkenen.

— Det er godt, sagde Faderen, der havde sit Kontor imod Nord,

— Tænk Dig, at der i Dag kommer Gæster til Brasen's sagde Frøkenen.

— Saa faar man kun fler Spektakler, svarede Borgmesteren.

Frøkenen smilte — hendes meget buede Læber bevægede sig kun uendeligt svagt, naar hun smilte —:

— Saa maa Du blinde Retfærdighedens ene Øje, sagde hun.

— Det gjøres undertiden nødigt, sagde Borgmesteren, hvem Hs. Excellence Justitsministeren, som var hans Ven, en Gang ved Kaffen i et Middagsselskab havde beskyldt for undertiden at ville retlede Lovens skrevne Retfærdighed en Smule.

— Farvel saalænge, sagde Frøkenen og gik igjennem Kontorerne nedad Trappen.

Der var ingen anden Forbindelse mellem Husets to Dele end denne Vej. Da Borgmesteren byggede sit Hus, havde han skilt dets tvende Halvdele med en Brandmur.

Frøkenen blev staaende i den solfyldte Gaard, hvor Stuepigen fodrede de nippende Duer:

— Agathe, sagde hun, glem ikke, vi skal i Dag lægge Duge paa Bleg, og hun gik op ad Trappen.

Lidt efter vendte hun tilbage, med Badelagenet over sin Arm, og hun gik gjennem Gaarden ud paa Gaden.

Alle hilste hende, og til alle bøjede hun sit Hoved med samme Høflighed og uden at betragte dem.

Da hun naaede Fiskerbyen, løb et Par Børn hende i Møde, og hun næsten satte sig paa Hug, medens hun talte med dem. Derpaa gik hun videre. Stenene i Fiskerbyens Brolægning var meget toppede, saa Byens andre unge Damer sært sprang og fik deres Hæle imellem, naar de skulde i Bad, men Frøken Ingeborg mærkede det ikke.

— Naa, der er De, Frøken, sagde Badekonen, der slog Døren op, mens det gamle Ansigt skinnede. Det var Madam Poulsens bedste Fryd at sé Frøkenens dejlige Skabning i Vandet.

— For *det* er en Skabning, sagde Madam Poulsen.

Inde fra Badekammeret sagde Frøkenen:

— Nu bliver der travlt, Madam Poulsen, for i Dag faar Brasen's Gæster.

— Ih Jøsses da, skreg Madam Poulsen

og fløj hovedkuls ind i et lille Rum, der var fuldt af gamle Haandklæder og mugne Børster og Møbler, man ikke nævner.

Frøkenen aabnede sin Dør. Et Nu stod hun ved Badetrappen, mens hendes Øjne hvilede paa Vandet:

— Hvor er dog Havet blaat, sagde hun.

— — — Slagter Andersen var ved at kjøre ud af Byen, da han mødte Fru Jespersen, der, under sin hvide Parasol, vendte tilbage fra Skoven:

— Naa, sagde hun, er De *der* igjen?

— Ja, svarede Andersen: og i Dag kommer der Folk.

— Hos Brasen's?

— Ja, sagde Slagteren.

— Ih, Vor Herre bevares, sagde Fru Jespersen og efter et Øjebliks Betænkning tilføjede hun:

— Maaske bliver der alligevel »Fest« om Aftnerne.

— Farvel.

Fru Jespersen gik videre. Pludselig besluttede hun, at hun vilde have et Par Kryddere hos Bageren. Fru Jespersen holdt af Kryddertvebakker og i det hele af alt, hvad der knasede mellem Tænderne. Da hun kom ind til Bageren, sagde hun til Madammen:

— I Dag arriverer jo Kjøbenhavnerne.

— Men gjør de, sagde Madammen, der, da Fru Jespersen var gaaet, løb ud i Bageriet og raabte til sin Mand:

— Jo, nu har vi dem, Petersen, og Du har ingen Lagkage.

— Og vi kjender dog Fru Brasen, hvordan det gaar i sidste Minut, at de kommer rendende.

Fru Petersen havde nu i fjorten Dage opfordret til Lagkage, da den jo dog kunde holde sig:

— Og Rists's Unger, de slikkede den saamænd nok i sig endda, mente Fru Petersen.

— — — Hr. Andersen stilnede Køretøjets Fart lidt udenfor Byens sidste Hus. Der boede Pottemageren. Han havde kun ét lille Butiksvindue, hvor der var opstillet mange Slags Skaar, med blege Stykker Wienerbrød imellem. Konen stod i Døren.

Hr. Andersen sagde:

— Idag begynder det.

— Hva' fornoget, sagde Konen langsomt.

— De Badegæster, sagde Slagteren.

— Naa, svarte Konen: ja, os kommer 'et jo ikke ved.

— Hvor er Lassen, spurgte Slagteren.

— Han, sagde Konen, han er over sit Skrab.

Lassen var altid over sit Skrab, inde i et mørkt Hul, som han aldrig forlod uden for at spise, og det gjorde han, saa beskidt som han var af sit Ler:

— Han vil jo altid lav' dem saa kjønn', sagde Konen: Og hvad nytter 'et?

Hun ernærede Familien med sit Wienerbrød og Lakrits, mens Lassen tumlede med Potterne og sin skæve Ovn.

Hr. Andersen kjørte.

Madam Lassen blev staaende i sin Dør, da Dagvognen rullede forbi.

Kusken begyndte at trutte i sit bulede Horn.

— Den var da tom'gaaendes, sagde Madammen og lukkede sin Dør.

Kusken blev ved at tude op ad Gaden. Fru Rist lettede lidt paa sit ene Gardin og saà efter Vognen:

— Nej, ingen, sagde hun.

Den ene Svend var gaaet ud paa Konsul Terkildsens Trappe:

— Næ, Herr Konsul, raabte han ind imod Kontordøren, hvor Konsulen havde vist sig ved Lyden af Hornets Trutten.

I Dagligstuen nød Konsulinden sammen med Provstens Frue en Kop The: Kaffe var i de sidste Aar næsten forsvundet fra Konsulindens Hus. De to Damer talte om Badesaisonen. De vare enige om, at naturligvis kom der alligevel ingen, og Konsulinden sagde:

— Hvem véd ogsaa, hvad det vilde blive for Elementer, man fik tilført Byen, selv om man naturligvis ikke blandede sig imellem dem.

Provstens Frue, der bestandig ombar sin Ægtefælles højkirkelige Overbærenhed portionsvis, sagde:

— Ja, de rare Brasens. Men maaske var det det bedste, om det hele blev til ingen Ting. Det kan jo dog virkelig — vi kjender jo allesammen den stræbsomme og gode Fru Brasens smaa Skrøbeligheder — let komme til næsten at prostituere Byen, som ogsaa min Mand siger.

. . . . . . Doktorens Moder sad ved Gadespejlet:

— Der var ingen, Theodor, raabte hun ind til Sønnen.

— Naa, svarede Doktoren, der laa paa sin Chaiselongue med »Politiken« fra igaar.

Ovre hos Brasens var de samlede ved Skænkestuens midterste Vindu. Brasen sad, og Fruen stod. Bag ved dem stod de tre Børn, der var kommet hjem fra Skolen, i en Kjæde. Bagerst var Christian. De saâ alle ud paa den tomme Dagvogn.

— Næ, saa 'gu, sagde Brasen.

Og uden at sige mere gik de alle hver til sit. Christian Christensen gik om bag Døren til den lille Spisestue, hvor han altid sad og sov. Da han var ved Rebslagningen, havde han aldrig haft saameget med Nattesæde.

Brasen sad og saâ ud efter to Hunde, som sprang efter hinanden:

— Det var da osse det enest' levende paa Torvet.

Men pludselig tog Fanden ved Hundene, og de halsede ned ad Søndergaden:

— Jansine, raabte Brasen og sprang op, det var sjeldent Brasen sprang:

— *Jansine*, her er Køretøjer fra Sønder.

Fru Brasen løb igjen ud af Spisekammeret (i Dag var det da rent galt, og aldrig fik man sig sat):

— Hva' er 'et Brasen.

— De er her, sagde Brasen.

Midt paa Gulvet drejede han to Gange rundt om sig selv.

— Christian, raabte han.

Fra Døren til Køkkenet, som hun lige havde naaet, saâ Fru Brasen selv de tre topfulde Charabanc'er, der rullede frem om Hjørnet.

— Nu maa Vor Herre hjælp', sagde Fru Brasen og raabte:

— *Christian*; mens Brasen skreg:

— Hvor er Nielsen? Hvor Fanden er Nielsen? Hvor Satan er Staldforpagteren?

Fru Brasen førte begge sine svedende Hænder op til det lidt uordnede Hoved:

— Jo, hun havde ingen Kappe paa . . .

— Nu gaar'en saagu', sagde Brasen og satte sit brat ned ved sin Skænk.

Den første Vogn var allerede i Porten.







Løb ud, løb ud, raabte Fru Brasen til »Eleven«. Selv skulde hun først have skiftet Forklæde:

— Løb ud, raabte hun igen, mens alting skjalv paa hende — og »hun havde ingen Kappe po« —:

— Løb ud, for nu er de her.

— Christian, skreg Brasen fra sin Skænk.

Christian stod midt paa Gulvet og var ikke naaet længere end til at tørre sig over hele Hovedet med et Vidskestykke.

Men Staldforpagter Nielsen var paa Plads og aabnede Døren til den første Charabanc, hvor fjorten Mennesker pludrede som en Fuglesværm.

Fru Brasen havde naaet den yderste Dør, hvor hun hilste, ved halvvejs at neje sig.

De fjorten svirrede ned af Vognen, og i et Nu var hele Billardstuen fyldt af Haandkufferter og Plaider og ubestemmelige Sjaler og Spaankurve og Skødehunde og af Hatæsker. Alle fjorten Personer talte i Munden paa hinanden, rystede Lemmer, raabte om Besked, strakte deres Bén og lo. Der var tre Herrer og elleve Damer.

Den anden Charabanc var kørt frem.

1*

Men en Dame, der hængte fast paa Vogntrinet med sin Kjole, standsede Strømmen, indtil hun kom løs med et Hvin. En Familiefader, som var ledsaget af Hustru, tre Børn og Barnepige, trængte sig frem, hen til Skjænken, og bad om de Værelser, han havde bestilt.

Brasen, der var bleven ganske rundøjet, sagde:

— Ja, er det Dem, der har bestilt?

— Jo, nu skal vi hitt 'et; og han gav sig til at rode rundt i en gammel Cigarkasse, hvor han opbevarede Badekorrespondancen.

— Jeg er Inspekteur Rasmussen, sagde Familiefaderen, der talte vægtigt, som den, der er vant til at staa for Styret i en aandelig Bedrift.

— Jo, sagde Brasen, der blev ved at rode i sin Kasse.

En Frue, der havde tilbagelagt Rejsen i en mørkerød Slæbkjole med Udringning, satte sig haardt i en Stol ved Bordet og sagde til sin Mand, der var lille, blond og nærsynet:

— Hans, jeg sagde Dig det. Jeg maa strax paa mit Værelse.

Ogsaa Hr. Hans Lindegaard havde bestilt Logis og spurgte om sine Værelsers Nummer.

— Jeg har det, sagde Brasen, der var glorød i sit Hoved. Han havde i Cigarkassen fundet noget Papir med »Rasmussen.«

Men Hr. Lindegaard blev ved at spørge

om sit Nummer, og en lille venlig Enkefrue, der var ledsaget af en halt Datter, som bevægede sig ved en Stok, sagde stilfærdigt:

— Vi vilde gjærne have vore Værelser.

Brasen saá op paa hende, fra sin Kasse:

— De var aftalte, sagde Enkefruen, til i Dag. Hun udtalte g'et i Sætningens sidste Ord.

— Va' de? sagde Brasen.

— *Christian*, raabte han:

— Hent min Kon':

Fru Brasen gik rundt i Billardstuen og sagde ustandselig:

— Naar vi bare ta'er dem én efter én....

Fru Brasen tog slet ingen, men blev bare ved at gaa rundt, mens hun sagde det samme:

— Det kommer jo lidt pludselig po.

Alle Sprogets aa 'er blev til o'er i Fru Brasens Mund, naar hun blev forskrækket.

— Kjære Frue, vi venter jo saa gjerne, sagde en høj og brunlødet Herre, af en slank og knokkelstærk Skabning.

— Ja Tak, sagde Fru Brasen og saá ham ind i Ansigtet. Det var det første Ansigt, hun saá. Ellers saá hun nærmest Sværmen omkring sig, som den, der kører i Karussel, ser dem, der befinder sig paa den faste Jord.

— Vi er jo saa mange, der kommer lige paa én Gang, sagde den brunlødede Herre.

— Ja, det er det, sagde Fru Brasen, og hun raabte pludselig paa Jens, at han kunde løbe med Inspecteurens til Annexet.

Hr. Lindegaard med Frue havde faaet Nummer seksten, hvorfra Fruen allerede ringede. Fru Brasen fløj hen til Lemmen og raabte ud i Køkkenet, at Eleven maatte løbe derop:

— Tag et Forklæde po, raabte hun og lukkede Lemmen.

— Der er min Kon' sagde Brasen, der slap Cigarkassen, hvori alle Brevlapper flød.

Fru Brasen sagde, mens fire andre Damer ogsaa forlangte Værelser, til Enkefruen:

— Jo, det er Nummer tolv i Annexet; og ogsaa hun, der var svagøjet af Damp og Sod i sit Køkken, gav sig til at rode rundt i Cigarkassen:

— Ja, det var galt, det var galt med Brasen og den Brevskrivning. Og hvad kunde det nytt', at Sørensen havde hjulpet til?

Den ene af de fire Damer, som var Kommunelærerinder, sagde:

— Vi skrev for en Maaned siden.

Og Brasen, der sad paa Stolen med Puden, sagde:

— Jansine, dem har Sørensen . . .

. . . Jens løb foran Inspecteuren med Familie og Barnepige gennem Gaden ned imod Annexet.

Han var barhovedet og raabte til alle Butiksdøre:

— Det er de Rejsend', raabte han. Han var iført Vest og et Par mørkegraa Buxer med en lysegraa Lap paa Stedet, hvor man

sætter sig. Lappen virkede, mens han løb, som et svunget Flag.

— Naar man blot var forvisset om Sengene, sagde Inspecteuren, der var af et vist Embonpoint og med nogen Formue, erhvervet med Fruen.

— Og Børnenes Lejer, August, sagde Fruen, som var mager, i Sort og underlivslidende.

De naaede Annexet, hvor Jens slog Døren op til alle de lyseblaa og tomme Stuer.

— Her er'et, sagde Jens.

— Men hvor er *vore* Værelser? spurgte Inspecteuren, der blev staaende foran det ventende Annex.

— Det maa De spørge ved Fruen, svarede Jens, som pilede hjemefter.

— Vi ta'er de dér, sagde Fruen, der havde sat sig, og pegede ind imod tre af Gadeværelserne.

Hun begyndte at kommandere om Møbelflytningen, mens hun sagde:

— August, hjælp Louise. Louise var Barnepigen.

Den milde Enkefrue kom med sin Datter. Det saá, under Fru Rasmussens Anordninger, allerede ud, som laa hele Annexet i Flytning.

Fruen og Datteren tog stille et Par Kammere:

— Kære Else, sagde Moderen: lad os blive her.

Og de gik ind i et Par Smaastuer, hvor de laasede deres Døre.

. . . I Hotellet havde de fleste faaet Værel-

ser, og sytten Personer kimede paa én Gang, for omsider at erholde deres Kufferter.

— Christian, raabte Brasen, og der kom ingen.

Staldkarl Nielsen asede med Fletkufferter og Trækufferter, saa de gamle Trapper knagede, og Fru Brasen løb hid og did for at anbringe de sidste, mens hun uafladelig tænkte paa Middagsmaden. I Køkkenet var alt gaaet i Staa, og alle Piger og Rullekonen stod ude i Gaarden og gloede efter de fremmede.

— Ja, ja, sagde Fru Brasen og løb rundt igjen: Jens maatte springe efter Stine Sypige. Stine maatte hjælpe til ved Opvartningen og saa maatte Haandklæderne vente.

— *Christian;* Brasen var under sin Søgen efter Kelneren naaet ind til Vinduet i den lille Spisestue.

Christian satte, som et Lyn, udfra en Dør med Hjerte. Al Forskrækkelse slog sig strax paa hans Mave.

— *Saa,* sagde Brasen: nu har vi ham *der* igen.

Fru Lindegaard ringede paa Vand til kold Afrivning og hos de fire Lærerinder, der vare anbragte i Gavlene, var der kun to Haandklæder til dem alle fire.

... Doktoren, der havde iført sig en Diplomatfrakke fra firserne, aabnede Døren til Billardstuen og saá ind. Brasen sad paa sin Pudestol.

— Hvordan skal det *gaa?* sagde Brasen.

Fru Brasen, der førte de sidste ned imod »Annexet«, sagde:

— Det *skal* go'e, Brasen.

Hun var tilmode, som var der Søgang i Gulvplankerne under hendes Ben.

— Værsgo, sagde hun: det er blot lige nedad Gaden. Hun gik ved Siden af de to sidste Gæster, som var en østjysk Grossererfrue med sin Datter, midt paa Gaden, hvor Ansigter stak frem bag alle Ruder:

— Ja, her er saa dejligt med Sol, sagde Fru Brasen. Brostenene bagte under deres Fødder.

— Er der ligesaa langt til Vandet, sagde Datteren, Frøken Lucie, som var en lille bleg og kjøbenhavniseret Person, der fik sin Villie i alt, fordi Grosserens Huslæge var blevet kjed af at sé hende faa Krampe.

— Det er bare en lille Sti, sagde Fru Brasen.

— Er det *her*, sagde Frøken Lucie, da de naaede Annexet.

Fru Brasen var lidt i Forvejen, og Grossererfruen sagde:

— Lucie, det var Dig, der vilde her.

Fru Brasen lukkede Døren op til Gadeværelserne. Familien Rasmussens Kufferter var ankomne og ikke ét Møbel var paa sin Plads:

— Ja, sagde Fru Rasmussen: dette var vel vore Værelser?

Fru Brasen, der saá, at Værelserne var tagne i Brug, sagde:

— Ja, det var jo Bestemmelsen.

Inspecteuren, som havde undersøgt Sengene, sagde:

— Det er Krølhaars, min Pige.

— Men August, vil Du sige mig, hvordan vi lægger Børnene under de Klude?

Fru Rasmussen vilde vende sig imod Fru Brasen, men Fru Brasen havde lukket efter sig. Hun gik ind gennem Gaarden, fulgt af de tvende østjydske Damer:

— Ja, sagde hun, idet hun aabnede en Dør: dette er de bedste Stuer. Men Indgangen er jo gennem Køkkenet.

Køkkenet var brolagt og egentligt et Bryggers. Frøken Lucie var standset paa Dørtrinet:

— Dette er morsomt, sagde hun.

— Ja, sagde Fru Brasen: det er rart, at ha'e naar man vil sætte baade et og andet fra sig.

Moderen og Frøken Lucie gik ind i de to Værelser og sagde: Tak.

— Tror Du, jeg bli'er *her?* sagde Frøken Lucie.

Hendes Moder, der oversaá Stuerne, sagde:

— Maaske var her nogle Møbler at faa til Leje etsteds i Byen.

Frøken Lucie svarede ikke. Hun anbragte sig i en Gyngestol og nynnede.

Da Fru Brasen kom forbi Enkefruens Vindu, som stod aabent, stak den gamle Dame Hovedet ud.

— Her er rigtig rart, sagde hun:

— Vi vilde kun gerne ha'e flyttet et Skab, Frue, en Gang naar der bliver Tid.

Skabet skulde flyttes hen foran en Dør,

der skilte dem fra Familien Rasmussen. Det vilde altid tage lidt af Lyden.

Fru Brasen gik ned imod Haven og ind til Bedstemoderen, der bestandig arbejdede med sin Rive.

— Du maa komme hjem, Mo'er, sagde hun.

Den gamle løftede sit Ansigt:

— Hvorfor, sagde hun.

— For nu er de her, Mo'er.

Fru Brasen syntes, at hun var lige ved at komme til at græde:

— Og det er jo godt, Mo'er, sagde hun, ind i den gamles Ansigt.

— Naa, svarte den gamle kun og slap sin Rive og fulgte hende.

— Er *det* Haven, raabte Enkefruens halte Datter fra sit Vindue.

Og hun løb ud i Gaarden — hun var nok halt, men ellers rigtig levende — ind i Haven.

— Men Moder, her *er* Have, raabte hun fra Gaarden, lidt efter, da hun kom tilbage, og da Fru Rasmussen kom tilsyne i Gangvinduet, tilføjede hun:

— Frue, der bliver dejligt for Børnene.

Lidt efter vendte hun atter tilbage med hele Favnen fuld af Grene:

— Mo'er, raabte hun, dem dekorerer vi med, naar vi bare havde nogle Krukker.

Og efter at have læsset sine Grene af i Vindueskarmen, gik hun ud paa Gaden, støttet til sin Stok.

— Den lille halte har et kjønt Ansigt, sagde den brunlødede unge Mand.

Han havde sammen med sin Ven faaet Gavlen vis-a-vis de fire Lærerinder, og han sad i sit Vindue, hvorfra man kunde sé den hele By og alle de fem smaa Gader.

— Det er Borgmesterens Hus, sagde hans Ven, som stod ved Siden af ham og pegede paa den røde Borg.

— Ja saa, sagde den unge Mand og stirrede ud for sig, imod Sollyset.

Gaderne under dem laa som uddøde i Solen. Den lille halte Frøken gik dernede, helt ud til det yderste Hus, og vendte atter tilbage:

— Saa nydeligt hun gaar ved sin Stok, sagde Vennen.

Ellers var ingen at sé. Kun fra Hotellet løb de ud og løb de ind.

De fire Lærerinder kom frem fra Porten. De havde spurgt om Vej til Skoven og Vej til Badehuset. De var bestemte paa at tage tyve Bade og havde ingen Dag at spilde. De gik, to og to, ned ad Gaden og forsvandt.

— Naa, sagde Vennen, her er s'gu rigtig godt at kjede sig.

Den brunlødede, der sad i Karmen, stirrede bestandig imod det samme Lys — hans Øjne havde faaet saadant et sært Udtryk, enten af Bedrøvelse eller af en lang Længsel — og svarede, muligen uden at vide hvorpaa:

— Maaske.

En Støvsky stod op imod Sollyset ude paa Landevejen. Det var en Landauer med brune Heste og tre Kufferter. Nu drejede

den bort fra Chausseen og ind paa Vejen langs med Byens Haver. To Damer sad skjult i Vognen, bag to lyse Parasoller.

— Hvem er det, sagde Vennen i Gavlvinduet.

— Hvem véd, svarede den brunlødede, der rejste sig fra Karmen:

— Skal vi saa bade?

Nede i Gaarden spurgte de to Venner om Vejen.

— Ja, Vandet er s'gu godt, sagde Brasen, der stod og luftede sig midt paa sin Gaardsplads: Vejen er blot lige bag om Borgmesterens Have.

— Tak, sagde den knokkelstærke, der pludselig smilte.

Vognen med de brune Heste rullede ned forbi Borgmesterens Havegærde:

— Ingeborg, Ingeborg, raabte den ene af Damerne og viftede pludselig med sin Parasol. Hun havde sét Borgmesterens Datter inde under Træerne.

Frøken Ingeborg løb hen til Gjærdet:

— Johnny, raabte hun og gjenkjendte Veninden.

— Vi skal bo her, sagde Frøken Johnny fra Vognen, mens Generalkonsulen og Generalkonsulinden nikkede.

— Hvor? raabte Ingeborg.

Men Vognen var borte.

Borgmesterens Datter blev staaende. Der havde bredt sig et skinnende Smil over hendes Ansigt, mens hendes Øjne der var sorte, som sort, hvori Solen brænder, længe saá ud over den grønne Mark og Stranden.

Hun tænkte pludselig paa saa mange lyse Dage og saa mange Minder fra den Gang — fra saa ret længe siden.

Hun saá for sig Pensionen i Zürich, bag den høje Mur, med Akasierne i den stille Have. Et efter et dukkede Kammeraternes Billeder frem, og Johnny og hun selv med ganske unge Ansigter. Hun saá Promenaden og Søen, med dens pludselige Bølger, og Gaderne, og den tekniske Skole med den dejlige og hvide Portal.

Borgmesterens Datter blev staaende ved Gjærdet, som bag et Gitter af de krydrede Æbleroser.

Saa lød der paa en Gang Skridt paa Stien, og to Herrer hilste.

Det var den brunlødede og hans Ven.

Borgmesterens Datter bøjede sit Hoved. Hendes matgule Ansigt var pludselig blevet hvidt.

Hun gik langsomt tilbage gjennem alle sine Blomster, ind igjennem Gaarden og op ad Trappen. De Herrer paa Kontoret, der just skulde til Middag, hilste Frøkenen, men hun saá det ikke.

Hun aabnede Døren til den forreste Stue, hvor alle de ostindiske Fugle kvidrede i Voliéren.

Frøken Ingeborg tog et Klæde og hængte det op for Buret, at Fuglene skulde tie.

Hun satte sig ved Siden af Buret, med Hovedet støttet i sin Haand.

Moderen kaldte, og hun hørte det ikke . . .

— — —

Landaueren var rullet forbi Vicekonsul Therkildsens Have.

Fru Therkildsen, der i sin Thepavillon broderede paa Klæde efter Naturen og hjælpende Mønstre, havde ved Synet af Vognen rejst sig i ét Sæt og nærmest fór op igjennem sin Have.

— Therkildsen, Therkildsen, raabte hun midt i Gaarden, saa en af Svendene kom ud paa Bagtrappen:

— Hent Konsulen, sagde Fruen, og Svenden løb ind fra Fruen, som han aldrig, ikke i tre Aar, havde hørt raabe.

Konsulen kom ud paa Trappen.

— Therkildsen, sagde Fruen: kom ind. Og da de vare naaede ind i Entreen, sagde hun:

— Fryants er her.

— *Hvor,* sagde Konsulen.

— *Her,* Therkildsen, sagde Fruen: de kom kjørende nu. Med Kufferter paa Vognen.

En Tankestorm hvirvlede gjennem Hjernen paa Fru Therkildsen.

— Generalkonsulen? spurgte Therkildsen og understregede »General«.

— Ja, Therkildsen.

Fruen tav et Øjeblik: i ti Aar havde hun kjæmpet møjsommeligt for fra Sønnernes Lejlighed i B-Kvarteret at naa ind i den store Børskreds, hvis Midtpunkt var Fryants.

Saa sagde hun:

— De kan jo umuligt bo hos Brasens.

Hr. Therkildsen saá paa hende et Øjeblik:

— Ellers er det jo os ligegyldigt, sagde han.

Fru Therkildsen svarede ikke. Hun tilkaldte sin Husjomfru til en Raadslagning.

. . . Landaueren var kjørt forbi alle Haver og rullede ind i Gaden.

— *Jansine,* raabte Brasen:

— Nu kommer de i Wienervogn.

— Ha' er'et Brasen, sagde Fruen, hvis Hoved virrede i Dørlemmen.

— Spørg mig ikke, Jansine, sagde Brasen, fra hvem Sveden dryppede som Hagl under en Sommertorden:

— For nu staar jeg still', sagde han.

Landaueren rullede ind ad Porten og holdt. Staldkarl Nielsen var løbet til og gav sig til at bukke foran Vogndøren:

— Dette er jo Brasens Hôtel, spurgte Generalkonsulen venligt.

— Jo, det er her, sagde Nielsen, der havde faaet Kaskjetten af.

Brasen blev staaende midt i sin Skænkestue og saá gennem de to Døre ud paa Kjøretøjet:

— *Dem* ka'e Du ta'e imod, Jansine, sagde han og gik ind i den inderste Stue, hvor han satte sig i en Stol ved en Dørsprække.

Generalkonsulens Damer var allerede af Vognen.

De maalte lidt langt den hvidkalkede Port, hvor de skæve Bjælker var malede sorte.

— Er det maaske Fruen? spurgte Generalkonsulen.

— Ja, det var.

— Jo, vi skulde blive her, Frue, sagde Generalkonsulen.

— *Inat,* tilføjede hans Frue hastigt.

Og Datteren, der kom til at lé af Moderens Tonefald, sagde:

— Her er jo dejligt.

Fru Brasen var bleven glorød i sit Ansigt ved Fruens »inat«. Saa blev hun bleg igjen, mens Sveddraaberne blev staaende paa hendes Kinder, og hendes Stemme dirrede ganske lidt, da hun sagde:

— At Værelser havde de jo, hvis de ellers ku' pass'.

— Det gør de nok, sagde Generalkonsulen. Og Fru Fryant, der selv var blevet rød i sit Ansigt, sagde:

— Kære Frue, det er jo Fru Brasen? — vi stiller saamænd ingen Fordringer.

Fru Brasen gik i Forvejen og lukkede Døren op til de to Portværelser. Hun saá ind over sine to Stuer mens hun kun blev ved at sige: Ja, hvis de bare ku' pass' — medens Generalkonsulen, der hastigt havde set ind paa Sengene, som var Husets Værdigjenstande og de Sengesteder, hvor Vinterens Handelsrejsende anbragtes, sagde:

— Her er jo fortræffeligt, Frue, for i Nat; og Frøken Johnny lagde til:

— Jeg boer jo hos Ingeborg.

Da Fru Brasen kom ned, sad Brasen endnu bag sin Dør. Han løftede Hovedet og saá op efter hende:

— Hva' sa'e de? sagde han.

— Jeg ved ikke, svarede Fru Brasen hvis Stemme var meget lav og som saá væk fra ham: men de bli'er her i Nat.

Fru Fryant, der stod midt paa Gulvet og aftog sin Hat, sagde til sin Mand:

— Men, kjære Ven, hvis der nu er lige saadan paa Skagen.

Og Johnny, der ved Vinduet betragtede Vandposten, som, lidt kroget, rejste sig midt paa Torvet, sagde leende:

— *Det* er umuligt.

Generalkonsulen gav sig til at aabne nogle særdeles omfangsrige Rejseetuier med meget Sølv og Krystal, der var lidt massive for de Brasenske Bordbén. Og de to Damer gik ind i Soveværelset, hvor Frøkenen slog de blaa Portierer ned, mens hendes Ansigt pludselig blev alvorligt, som læste hun i deres falmede Folder hele deres lange Historie. Hun sagde:

— Mama, saa maa vi spise her og invitere Ingeborg.

— Ja, my dear, sagde Moderen og tilføjede lidt efter:

— Skeer og Gafler har vi jo i Necessairerne.

. . . Nede i Gæstestuen slog Dyrlægen Døren op.

— Her er blevet fuldt, Dyrlæge, sagde Brasen.

Dyrlægen, der, som alle kraftige Mandfolk der i Byen, var rødblisset i et bredt Ansigt og som var bleven sendt paa Inspection af sin Kone, sagde:

— Ja, hva' Satan, her er s'gu Forøgelse i Besætningen; han forlangte en Baier, mens han spurgte:

— Men hva' er 'et for Hopper, Gæstgiver?

— Ved ikke, sagde Brasen, der var bleven underlig ordknap og følte det, som havde han en Klump i sit Hoved.

Men pludselig kom han op fra sin Stol:

— *Christian*, raabte han og løb hen til Skænken, hvor han begyndte at rode imellem nogle gamle Bøger:

— Nu er der s'gu da nogen at indfør'; og han fik Rejsebogen frem, der var fedtet som en gammel Kogebog og forsynet med Segl af sex vexlende Borgmestre.

— Det er rigtigt, Brasen, sagde Dyrlægen: la'e os faa Afstamningen.

Christian var kommet til og vilde tage Bogen med de fremstrakte Hænder:

— Faa Næverne vasket, sagde Brasen.

Lemmen gik op, det var Fruen:

— Kom lidt herud, Brasen, sagde hun.

Fru Brasen var midt i Middagsbekymringerne. Hun blev i sine Tanker ved og ved at tælle, hvor mange Gæster de blev, og kom aldrig længere og begyndte at tælle forfra igen indtil sytten:

— Var'et ikke sytten? sagde hun.

To Piger stod og skrabede Fisk. Det var en ynkelig og tynd Yngel, der en Gang havde været levende. Eleven stegte ved Komfuret en fransk Bøf til en Handelsrejsende, der just var ankommet med samt sine Prøvekasser, og som nu sad og skældte ud inde i den lille Spisestue.

Da Brasen kom ud, lukkede Fruen Døren til Spisekammeret:

— Hva' ska' vi gjør', sagde hun og saá paa ham med sine forvaagede og rindende Øjne.

— Ved' ikke, sagde Brasen.

— Og de ska' jo ha'et som avertert, sagde Fruen. *Det* var hendes uafladelige Tanke: »Middag: to Retter og Dessert«, som der var »averteret«.

— Ja, sagde Brasen.

Fru Brasen førte igjen og igjen Hænderne ned over sit Forklæde:

— Men det er 'et, sagde hun: naar 'et saa kommer, kommer det altid bagpo.

Brasen, der atter havde rejst sig, for at komme bort, sagde, hvad, der var hans eneste Tanke:

— Ja, hvis de saa drikker noget. Men hva' drikker vel saadan' syv og tyve Fruentimmer?

Brasen gik.

Fru Brasen sad et Øjeblik alene. Saa rejste hun sig. Der var ikke andet at gjøre:

— Man maatte gi'e dem Kyllingerne.

Hun aabnede Spisekammervinduet for at raabe paa Nielsen, der tumlede med den handelsrejsendes Kufferter.

Fruen gav ham Ordre om Fjerkræet, men Staldforpagteren lod, som han ikke hørte det og blev ved Kufferterne.

— Det er sgu de forretningsrejsende, man ska' *leve* af, sagde Nielsen, der allerede havde vurderet Badebagagen.

Ude i Køkkenet gav Fru Brasen sig til at tælle Fiskene, mens hun pludselig sagde til Stine, som havde medbragt de halvsømmede Haandklæder:

— Er der Petersille? og Stine-Sypige

gav sig i Forstuen til at undersøge en Kasse med Sand, hvori hun fandt hundrede lange Asparges:

— Ja, ja, sagde Fru Brasen og raabte paa Jens, at han kunde springe efter Petersille.

Eleven løb paa Christian med den svedige Bøf paa et Fad:

— Tør 'en af, raabte Fru Brasen.

Og hun fór selv med sin Tommelfinger hen over Bøffadskanten og fik den tørret:

— Alting ska' man osse pass', sagde hun.

Ude i Gaarden var der begyndt en vild Jagt paa Fjerkræet, hvor alle Høns blev jaget op og fløj rundt og kaglede, mens Martin, Husets Søn, der var hjemkommet fra Skole og bar Tonyster, førte an og skreg til Nielsen:

— Klem'en, Nielsen.

— Ta'en Nielsen.

— Klem den lille spættet'.

Hønsene fløj, og Hanen galede. Tre Skolekammerater af Martin deltog i Jagten og øgede Forvirringen.

— Bli'r I færdige med Fisken, sagde Fru Brasen til Pigerne, der glemte at skrabe.

De første Kyllinger kom, og de skulde pilles. Den ene Pige satte sig hen i en Krog af Køkkenet og rev i Kræets Fjer, saa de stod vidt om hende.

Lemmen gik op:

— Naar ka' vi blive færdige? spurgte Brasen inde fra.

Det var de fire Kommunelærerinder,

der var vendte tilbage fra Badet og som paa Rad, midt i Gæstestuen, spurgte, til hvilket Klokkeslet der spistes til Middag.

— Med *hva'*, sagde Fru Brasen, der drejede sig.

— Med Maden, Jansine.

Fru Brasen saá fra Fisken til Kyllingerne.

— Ja, Brasen, ja . . . . . .

— Hva' *er* 'et? raabte hun og drejede igen.

Det var Christian, der skreg paa noget engelsk Sauce til Bøffen, fra den anden Lem, den til den lille Spisestue:

— Hva' for 'en en? sagde Fru Brasen, og hendes Øjne faldt paa Datteren Signe, der var fjorten Aar, hjemmekæmmet og bekymret:

— Den sto'er i en Flask', sagde hun.

Flasken stod i første Sals-Buffeten:

— Spring efter 'en, sagde Fru Brasen til Datteren: det er ogsaa alt blevet flyttet um.

— Hva' bli'er 'et saa til? sagde Brasen, der stadig ventede ved Lemmen til Gæstestuen og skulde vide Spisetiden.

— Klokken fim, svarede Fruen, hvis Sprog mere og mere forvirredes.

Brasen lukkede Lemmen:

— Klokken fem, mine Damer, sagde han og satte sig ned bag Skænken igjen, mens de fire Frøkener gik:

— Den *springer*, Dyrlæge, sagde han . . .

— Men Stikkelsbær kunde de ikke naa at faa plukket (Fru Brasens Tanker havde

naaet Desserten) og hun sagde til Jens, der kom løbende med nogen vilter Petersille:

— Du maa ned til Bager Petersens. Det maa være straks. Hun tænkte paa Lagkagen.

Datteren kom med Sauceflasken, der blev stukket ind gjennem Lemmen, hvorfra man hørte den forretningsrejsende skælde, fordi Baieren ikke var kold — medens fra Gaarden Hønsene blev ved at larme og inde i Køkkenet Fjerene fløj i det hele Rum, saa Eleven tørrede sig Dunene af Kinderne.

Ude i den lille Forstue sad Bedstemoderen bøjet over et Kar og skrællede Kartofler, der, én efter én, faldt langsomt ned i Vandet, tungt som en Sten.

Fru Lindegaard, der havde endt Afrivningen og sit Toilette, aabnede sit Vindue, og saá med et pludseligt Behag ned paa Hr. Nielsens Mandsskikkelse og Ben, mens han fangede den sidste Kylling:

— Vi skal have Kyllinger, sagde hun:

— Hans, gaa ned og hør, naar vi skal spise.

. . . Generalkonsulen var venligt traadt ind i Gæstestuen for at spørge Hr. Brasen, hvad de kunde faa til Middag. De ønskede at spise Klokken syv og hos dem selv.

— Ja, sagde Brasen.

— Vi bli'er fire.

— Ja, sagde Brasen.

Generalkonsulen ventede et Øjeblik, og

sagde saa, mens han smilede saa lidt, at man næsten ikke saá det:

— Ja, saa giver De os blot, hvad De har, fire Retter Mad.

— Ja, sagde Brasen.

Da Hr. Fryant var ude af Døren, satte Brasen i Løb ud i Køkkenet.

— Jansine, raabte han.

Fruen var paa første Sal, for at anordne Borddækningen:

— Hva' er 'et, Du siger, Brasen, sagde hun, hvid i sit Ansigt.

Hun sad paa Stolen ved Siden af Mejeristens Buffet:

— *Har* du Mad? sagde Brasen, som blev staaende foran hende.

— Jeg kan ikke si'e 'et, svarede Fruen. Hun havde foldet sine Hænder: For jeg véd ingenting.

Da Brasen kom ned igjen var Gæstestuen fuld. De to Kreaturhandlere var vendt tilbage for at faa en Bid Mad og Konsul Therkildsen, der var iført den sorte Frakke, som han ellers kun bar i Amtsraadet, kom pludselig ind ad Døren og satte sig ved Midterbordet, mens han bad om et Glas Portvin.

— Christian, Portvin, sagde Brasen, der selv, med en Klud, gav sig til at aftørre Bordet for Hr. Therkildsen.

— Brasen har jo ellers faaet Fremmede, sagde Konsulen.

Brasen havde det.

— Og mange, sagde Konsulen.

— Der var det, sagde Brasen.

Den ene Kreaturhandler sagde:

— Det ka' s'gu faa sin Betydning for Byen . . . og saadan.

En lille bleg Herre fra Apotheket, der i en Krog var beskjæftiget med at bide Neglerødder, sagde:

— Det ser man paa Skagen. Han udtalte »a'et« i Stednavnet, som et udpræget »æ«.

Hr. Therkildsen svarede ikke; men Brasen, der satte Glasset med Portvinen paa Bordet, sagde og rankede sig i sin Ryg:

— Ja, man maa være foretagsom, Hr. Konsul.

— Ja, sagde Konsulen: Fru Brasen er en flink Kone; og lidt efter spurgte han:

— Spiser de ellers alle sammen?

Brasen sagde noget om, at de i Landaueren skulde spise Klokken syv.

— Ja saa, sagde Konsulen, der betalte for sin Portvin, og da han rejste sig, sagde han til Brasen:

— Brasen véd jo ellers, at Butikken er lige her ved.

Lemmen gik op; det var Fruen:

— Jeg maa ha' af Skuffen, Brasen, hviskede hun.

Da hun saá Konsulen, smækkede hun Lemmen til igjen af Forskrækkelse. Men trods Forskrækkelsen kom hun pludselig til at smile. Hun havde set paa Hr. Therkildsens Ansigt, at de nok turde sende Bud over i Butikken idag, hvis det kneb. Et Øjeblik efter aabnede hun igjen:

— Jeg maa ha' af Skuffen, Brasen.

Brasen aabnede Pengegjemmet.

— Der *er* ingen, sagde han.

Og mens han lo, raabte han ud i Skænkestuen:

— Er der nogen, der kan laan' mig en Daler?

En af Kreaturhandlerne spurgte ovre fra Bordet:

— Er 'et Alvor, Brasen?

— Gu' er 'et Alvor; og Brasen raslede lidt med Ørestykkerne i den tomme Skuffe: Sé selv, Godtfolk, og tæl efter.

Kreaturhandleren fik en Tegnebog frem, der var trind og fed af mange Sedler.

— Laan mig tre, sagde Brasen, der fik dem.

Og Lemmen blev lukket igjen.

Fru Brasen tænkte paa Generalkonsulens Mad.

— Det kunde blive Hummer, ja Hummer med Asparges til Millemret (alle e'er blev til i'er i Fru Brasens Tanker nu).....

— Og Hummeren kunde Stine rende efter hos Therkildsen. For hun havde sét det paa Konsulen, at han gav dem 'et nok; og det vár ikke saadan med den »kuntante« Mønt at løbe med mellem Fingrene.

Hun kaldte paa Stine, og pludselig tænkte hun paa Stegen, at Martin, han havde sine Duer; og medens Stine løb, raabte hun paa Martin, der stadig var med Tornyster og som vilde have Pengene for Duerne strax:

— For jeg kjender 'et, sagde Drengen, der stod haardt paa sine Ben.

— Ja, ja, sagde Fru Brasen: faa ved Skuffen.

Selv rev hun allerede Aspargeserne op af Kassen med det vaade Sand:

— Skræl dem, sagde hun til Moderen, som tog dem uden at tale og begyndte at skrælle dem, Stængel efter Stængel, og lod dem falde ned i Vandet, én efter én, som skrællede hun Barken af hvide Stave.

Der lød et Brag paa Bagtrappen.

— Christian.

Nu havde han tabt en Bakke, og Fruen var efter ham.

Oppe i den store Spisestue rumsterede Eleven og Stine, der var kommet tilbage fra Therkildsen, med Dækningen.

Alle Fade og Tallerkener flød i Vinduerne og paa Mejeristens Buffet og paa Gulvet, mens Pigerne blev ved at maale Duge til, som ikke rakte.

— Sé efter, Signe, sagde Fru Brasen til Datteren, der stod midt i Hurlumhejen med noget, som Dommedag i sine Øjne:

— Men Stege-Fade er der ingen af, sagde Fru Brasen:

— Signe, spring efter dem til Jespersen's.

Fru Brasen drejede sig:

— Og hvor er Christian?

Christian Christensen laa i Bagstuen paa Gulvet, med sin stærkeste Legemsdel i Vejret, og sammenskrabede Knive og Gafler og tre Plât-de-menager, han havde tabt med Bakken.

—Nej, her er ingen *Opvartning*, sagde Fru Brasen, der igjen tænkte paa Stuepigen, som de havde ladet løbe: Men det var jo Provstinden, der havde ladet falde det Ord.

Signe kom ud af Porten, hvor hun løb paa de to Rist'ske Pigebørn, der i hvide Kjoler og i Straahatte, med hvide Baand, hvis Ender var akkurat lige lange, gik op og ned paa Fortovet, ved Siden af hinanden.

Det eneste bevægelige i Børnene Rist's Ansigter var Næseborene, der let udspiledes, ligesom paa vejrende Hunde.

Signe gik videre, mens begge Rist'erne pludselig standsede: Fru Petrine Lindegaard viste sig i Porten. Hun var iført sort Gaze af megen Gjennemsigtighed, med Fjederhat, hvis Besætning vuggede sig som en Storskov under en sort Kniplingsparasol, foret med rødt Lasting.

Fru Lindegaard spurgte de to Pigebørn om Vejen til Skoven og gik ned af Gaden, efterfulgt af sin Mand.

Foran Rist's Butik standsede hun og huskede, at hun havde glemt at kjøbe Badehætte.

Den østjydske Grossererfrue med Datter, der var paa Jagt efter kompletterende Møbler, stod i Butikken og kjøbslog om to Hvilestole, der bestod af et skrøbeligt Stel, hvorover der var udspændt noget graat Lærred.

—- Tag dem, sagde Datteren.

Fru Inspecteur Rasmussens Pige skulde

have hvide Bændler til at sammenbinde nogle Hovedpudebetræk, i hvilke der manglede Knapper.

Fru Lindegaard, der smilede til Grossererfruen, bad om en Badehætte:

— Men en lidt rummelig, for mit Haar er svært, sagde hun.

Hr. Rist næsten svedte paa sin Pande, mens Fru Rist holdt sig tæt ved Vindeltrappens øverste Aabning.

Grossererfrøkenen sagde til Fru Lindegaard, at der var intet saa dejligt, som at kjøbe og, efter at hun havde kjøbt tre Rücher, som hun aldrig vilde faa Brug for, trak hun hele Selskabet over i Therkildsens Bod, hvor hun gav den Rasmussenske Barnepige Brystsukker med til Ungerne:

— Kære, sagde hun, man kan altid kjøbe noget til Børn; og hun spurgte paa alt i Butikken lige til nogle Mælkespande af Ler, Pottemager Lassens Produkt.

— Mo'er, sagde hun, dem kjøber vi til Fader, og tager Laaget af, saa flyder hans Stokke ikke i hele Entréen.

Hr. Therkildsen var ikke til Stede. Han var kaldt ind til sin Frue. Fruen havde tænkt længe. Hun var nu vis paa, at man burde invitere Generalkonsulen's til Aften:

— Kære Therkildsen, man har jo dog paa saadan en Egn en selskabelig Pligt. Og de vil være glade over overhovedet at træffe paa Mennesker.

Signe mødte, da hun kom med Fadene fra Jespersens, i Smøgen hele Selskabet Lindegaard. Fru Jespersen, der hastigt

strøg et Silkeskørt paa sit Dagligstuebord, kom hen bag de farvede Stores for at tage Maal af de Fremmede. Hun var i den sidste Time ustandselig løbet til og fra sine Vinduer:

— Hun begreb ikke, hvem de to Mandfolk var, som hun havde sét paa Badestien.

.... Paa Herrernes Badehus var alt i Oprør. Inspecteur Rasmussen badede sin Dreng, der brølede, og de to Kreaturhandlere, der altid tog sig en Portion Vand, naar de var i Byen, raabte paa Haandklæder, fra hver sin Baas.

— Nu kommer jeg, sagde Bademesteren, som var en gammel Sandskipper, der aldrig plejede at tage sig andet til, end at sidde at pilke Torsk paa sin Bro.

Midt under Skraalet var den brunlødede, der havde svømmet langt, vidt ud i Vandet, gaaet op ad Trappen.

Han stod et Øjeblik: Hovedet bar han højt; rank og liniesmal var hans hele Krop og brun, som var han skabt af Bronce:

— Skynd Dig, Knud, raabte Vennen; og den brunlødede gik ind.

Da han atter, paaklædt, kom ud, var der blevet stille paa Badebroen.

Inspecteur Rasmussen paaklædte sit Afkom, og Kreaturhandlerne nød en Snaps Rom. Den brunlødede havde betalt, mens han blev at sé ud over Vandet:

— Hvor er Damernes Badehus, spurgte han, langsomt.

Og Skipperen viste over paa Madam

Poulsens hvide Skur, før den brunlødede gik.

Han vendte med sin Ven tilbage ad Stien bag om Borgmesterens Have. Paa Grønjorden uden for Gjærdet bredte et Par Piger Duge ud til Bleg. Den brunlødede standsede og saá et Nu paa de hvide Klæder: deres Damaskes Stjerner skinnede imod ham i Solen.

Inde i Haven gik fire Damer, uden Hatte, under hvide Parasoller.

— Der er Ender, Mama, raabte Frøken Johnny og alle fire Damer standsede bag Gjærdet, medens Generalkonsulinden talte ud til den unge brunlødede Mand, som man taler til én, der hører til éns Kreds og som man holder af.

Borgmesterens Frue, der havde betragtet ham hastigt, lukkede atter sine mørke Øjne halvt og bøjede sit Hoved til Hilsen en lille Smule for lidt, med en pludselig Rejsning af sit Legeme, som naar hun i gamle Dage i Guvernørens Hus modtog en tysk Korvets Officerer.

Frøken Johnny sagde til Vennen:

— Jeg bliver her hos Ingeborg. De bliver vel ogsaa?

Den brunlødede var blevet staaende med Hatten i Haanden. Det var ikke let at sé, til hvem han smilte.

Da Vennerne gik, bøjede Frøken Ingeborg sit Hoved.

— Nu lader vi Damerne gaa ind, sagde Frøken Johnny, og hun og Frøken Ingeborg vandrede ind i Lysthuset:

— Her sidder vi, sagde Frøken Johnny og satte sig.

Haven laa foran dem, med hundrede Roser, i Solen.

— Hvor her er skønt, sagde Johnny og hun gav sig til at fortælle om en Mængde, Mængde Ting og om Carl Sponneck, sin Forlovede, der var paa Togt:

— Han er prægtig, sagde hun: og han siger ingenting.

Pludselig lo hun og sagde:

— Troer Du, at forelskede kan tale?

— Jeg tror ikke, svarede hun sig selv, mens hun blev ved med at lé.

Insekterne summede omkring dem, mens Johnny fortalte mere: om Forældrene: Papa er sød og rar, men han er stædig, sagde hun; om deres Baderejse: hvor var der dog kønt, sagde hun; og om Zürich — — aa ja, de Dage i Zürich .... hun talte endnu en lille Stund. Saa tav hun pludseligt, før hun sagde, idet hun nikkede:

— Men han *er* ogsaa køn.

— Hvem? spurgte Frøken Ingeborg, der intet havde sagt, men kun sad tilbagelænet imod Hyldens Stamme og flyttede ikke sit opadvendte Ansigt.

— Knud Ender, sagde Johnny ud i Luften. Og hun lo.

— Nu vil jeg skrive, sagde hun, for ellers bliver der ikke Tid.

— Ja, sagde Frøken Ingeborg og hun gik op for at hente Papir og Blækhus. Da hun vendte tilbage, begyndte Johnny at skrive.

Blækket og Pennen brugte hun ikke.

— *Jeg* skriver med Blækpen, sagde hun: den har man altid hos sig.

Frøken Johnny skrev, bøjet over Lysthusets Bord, hastige, rappe Linier. *Saa* tøvede hun, *saa* skrev hun igjen.

Frøken Ingeborg havde aabnet sine Læber, som gled en usynlig Vin ind over deres runde og dejlige Bue.

Hyldens Blomster var langsomt drysset ned over Johnnys Haar og laa paa Brevet, da hun vendte Bladet:

— Det er Kyssene, sagde hun og pustede dem bort.

— Hvor Du er lykkelig, sagde Frøken Ingeborg, og hendes Øjne blev paa én Gang fulde af Taarer.

— *Ja,* sagde Johnny og saa ud i Luften.

Hun skrev paany. Tilsidst slog hun Brevet sammen:

— Og véd Du saa, hvem jeg har skrevet om? sagde hun og stod op:

— Om Dig.

— Om mig?

— For nu tænkte jeg paa Dig, sagde Johnny.

Hun nynnede et Refræn, mens de gik frem over Gaarden.

— — —

Klokken var fem. Bordet var dækket.

De fire Kommunelærerinder mødte paa Slaget. De medbragte fire Servietringe, som de havde anbragt midtbords, ved fire Kuverter paa Rad. Efter en Besigtigelse af Stolene, udvalgte de sig de fire solide-

ste og stillede sig op ved Vinduerne, to og to. De var alle fire i lyse Lærredsliv og de to i brune, de to i mørkeblaa Nederdele.

Signe, der gik rundt med hvad man saa gav hende i Hænderne, kom ind i Salen med fire Vinflasker, og satte dem med et Bump paa en Stol, før hun løb:

— De er der, sagde hun, da hun stod nede i Køkkenet.

Fru Brasen blev staaende midt paa Gulvet:

— Det er de da ikke, sagde hun:

— Hva' *er* da Klokken?

— Er 'en da fim?

Hun løb hen til Skorstenen:

— Og det Vand vil ikke kog'.

Det var Vandet til Fiskene:

— Sørensen, Sørensen, raabte Fru Brasen efter Eleven.

— Og Kartoflerne var lige kommet po.

Lemmen sprang op:

— Ja, nu er de der saa gu', skreg Brasen, der havde ligget i Skænkestuevinduet og sét Familien Rasmussen vandre frem midt ad Gaden. Inspecteuren var hvidvestet og i Diplomat.

— Er 'en da fim? sagde Fru Brasen, som kun løb rundt.

— Der kommer fler, raabte Brasen.

Det var Enkefruen med hendes Datter, der fulgte efter Inspecteurens.

— *Christian.*

Christian var intetsteds at sé.

Han vaskede Hænder i Vognskuret i et

Tinfad og smøgede Snavset op paa sine Haandlinninger.

Inspecteurens var allerede paa Trappen:

— Man er vel næppe præcise, sagde Skolemanden, og hans Frue hilste, knapmaalt, paa de fire Damer ved Vinduerne, mens hun sagde:

— August, vil Du sørge for en Bordende.

I Køkkenet vilde Vandet stadig ikke koge, og Kartoflerne blev ikke nok:

— Jeg so'e, de var haard', sagde Fru Brasen, der svedte over den ganske Krop; hun raabte paa Stine, mens Christian kom ind, og hun synede ham, medens hun opstillede Fadene:

— Du maa ha' Manchetter po, sagde hun, og Christian løb igjen. Hans Kammer med Manchetterne var paa Loftet.

— Stine, raabte Fru Brasen.

Stine var rendt hjem efter en Kappe, til sit Hoved, under Serveringen.

— Hvor er hun dog hen'?

— Hun er stukken hjem, sagde Køkkenpigen, meget sløvt. Hun var en gammel Malkepige med fire Børn, som Brasens havde for nedsat Betaling.

— Er Du færdig, Jansine, lød Brasens Røst fra Lemmen; han bestilte ikke andet end løbe til og fra sit midterste Vindue i en underlig kort Galop:

— Er der sat Vin derop?

Vinen, der skulde staa paa Buffeten var hans eneste Idé: han vidste fra sine Forpagterdage, at saadan en Rad Flasker fristede en vaagen Tørst.

Og pludselig raabte han ud gennem Lemmen:

— Pebr' Suppen, Jansine.

— Ja, svarte Fruen: Peber, Peber, gav hun Ordre til Køkkenpigen og vendte sig fluks til Eleven:

— Kom Fisken po?

Oppe i Spisestuen var Fru Lindegaard ankommet med Hans. Fruen betragtede Bordet gjennem en Stanglorgnet og sagde:

— Hans, gaa ned og hent os et Par Servietringe.

Da Hr. Lindegaard kom ned, laa Brasen atter i Vinduet. Paa Anmodningen om Servietringene, raabte han paa Christian, mens Fru Brasen, der løb til Lemmen, sagde:

— De ligger i Spisestuen. Og Hr. Lindegaard gik.

Paa én Gang sagde Brasen:

— *Det* var Sager.

Han havde paa Gaden set den østjydske Frue og hendes Datter, som var under Storoprykning i Table d'hôte-Rober og ru Handsker langt op af Armene.

— Hun er velskabt, sagde Brasen, helt ud paa Torvet til Doktoren, der kom gaaende. Mandfolket i ham glemte helt Forretningen.

Frøkenen nikkede under sin Parasol, idet hun gik ind ad Porten, tre Skridt efter sin Moder, og løftede sin Kjole en Kjende, vistnok af Hensyn til de toppede Sten:

— Ja, nu skal der vel spises, Hr. Brasen, sagde hun og smilte.

Paa Trappen mødte hun den brunlødede og hans Ven og blev pludselig let rød. Men de to Herrer, der var i Eftermiddags-Dress, tættilknappede og med middelstore ægte Perler i sort-hvide Brocades four-in-hand, traadte helt ind imod Væggen og hilste kun ved at bøje deres Hoveder.

Da de to Damer kom ind i Spisesalen, sagde Datteren:

— Hvor skal vi sidde? og efter at have betragtet Bordet, sagde hun, saa højt at de to Venner kunde høre det:

— Mo'er, Dugen ligner et Par ustrøgne Lagener.

— Hvor sidder De? spurgte Fru Lindegaard, hvis hele Person udduftede »nyslaaet Hø« fra Carlsruhe.

— Jeg véd ikke, svarede Frøkenen, der maaske ønskede at trække Tiden lidt ud; men de to Venner blev staaende i Hjørnet, rankskuldrede og uden at betragte nogen af Selskabet.

— *Vi* sidder her, sagde Fru Lindegaard til Frøkenen, mens hun pegede paa deres Pladser, med en lidt svær Haand, og lod Blikket et Nu glide hen over Herrerne, hvorpaa hun, lidt irriteret, føjede til:

— Hans, hvor er Ringene?

— De kommer vel, sagde Manden.

Frøkenen, der besluttede sig til at tage Plads ved Siden af Hr. Lindegaard og som undersøgte Knive og Gafler, sagde:

— Her er snusket.

Fru Lindegaard lagde til, maaske som Resultat af en ukjendt Sum af Tanker:

— Her er kjedeligt.

Fru Rasmussen havde i ti Minutter forlangt andre Stole til Børnene, og Enkefruen sagde:

— Ja, det tager lidt Tid . . . . Den stakkels Kone.

Der ankom en meget tyk Herre med en meget tyk Dame, hvem alle havde glemt, siden de stod af Charabancen, hvor de havde maattet sidde paa hver sin Side af Vognen for at opretholde Ligevægten under Kørselen.

Herren, som tørrede Sveden af sit Ansigt midt i Døren, sagde:

— Naa, vi er nok lige ved at komme for sent.

— Nej, De kommer vist tidsnok, sagde den gamle Frue, og alle gav sig til at lé.

Men Inspecteuren tog sit Gulduhr med Kapsel op af Lommen og sagde:

— Det varer dog næsten for længe; mens Enkefruens halte Datter, der hørte Fru Rasmussen sige til sin Mand:

— August, nu *gaar* jeg snart med Børnene, hviskede til sin Moder:

— Mo'er, jeg gaar derned.

— Ja gjør Du det, min Pige, sagde Moderen.

Den lille Frøken haltede ned ad Bagtrappen, og stod i Køkkenet:

— De venter deroppe, Frue, sagde hun.

— Ja de gjør', sagde Fru Brasen:

— Men den er jo po, sagde hun og tog sig op til sit Hoved: nu kommer vi.

Brasen sad og trommede paa den aabne

Lem; al Dampen fra Køkkenet stod ud gjennem Lemmen, saa det var, som Køkken og Gæstestue gik ganske i ét i den samme Taage:

— Ja, det er Satans med de Fruentimmer, sagde Brasen.

Frøkenen gik.

— Kom med Terrinerne, sagde Fru Brasen.

Ingen kunde finde dem. Christian og Stine løb omkring i Rummet med tomme Hænder.

— Her staar de, sagde Signe.

Terrinerne stod midt foran dem paa Bordet.

— Du spilder, Jansine, skreg Brasen fra Lemmen.

— Ja, Brasen, sagde Fruen, der hældte Suppe op:

— Ja, Brasen, men jeg har jo Vand i mine Øjn'.

— Og hvem ska' øs' den op, raabte Brasen.

Det gav et Sæt i Fruen, og hun blev helt stiv: der var ingen til at øse den op.

— Det maa Du, Brasen, sagde hun. Hun havde tiet et Øjeblik.

— Nu gaar *jeg*, sagde Brasen og vilde lukke Lemmen.

Fru Brasen saá sig om:

— Ja, saa maa jo jeg, sagde hun.

— Men saa maa jeg jo ha' en Kjole po.

Pludselig begyndte de oppe i Salen at trampe. Det var den østjydske Frøken, der var begyndt.

— Nu tramper de, sagde Brasen, der smak Lemmen til, og han løb pludselig, gjennem den lille Spisestue, over Gaarden, ud i Smøgen.

Fru Brasen rendte op af Bagtrappen ind i Sovekammeret og rev sin Perlekjole ud af Skabet.

Alle trampede i Gulvet derinde, undtagen Medlemmerne af Lærerstanden, der ikke rørte sig men ventede deres Ret — saa hele Huset gyngede:

— Bring Terrinerne op, raabte Fru Brasen fra Sovekammeret.

Alle Gæsterne stod og trampede og lo, da Stine og Christian kom ind med Terrinerne. Kappen havde Stine faaet paa Skjæv paa Hovedet, i Forskrækkelsen.

— Naa, sagde den tykke Herre, man, maa jo føje sig efter Forholdene. Alle søgte deres Pladser.

— Jeg kan ikke faa 'en po, sagde Fru Brasen: Jeg kan ikke faa 'en po.

Med Perlekjolen halvt paa, raabte hun ud af Sovekammeret paa Signe.

— Du maa hægt' den.

Der var ingen Stole til de to Venner, og Christian slap sin Terrin, for at løbe efter to Sæder inde hos Ægteparret Lindegaard.

Den tykke Herre foreslog at bytte Stol med sin Naboerske, én af Kommunelærerinderne — hans egen var for skrøbelig — og Lærerinden sagde, mens Herren byttede Stolene:

— Ja, de er jo ikke vore.

— Og min bedre Kapp', sagde Fru Brasen.

Den »bedre Kappe« laa i en Skuffe, og Signe fik den frem.

Fru Brasen stod foran Spejlet.

— Man kan ikke sé sig selv, sagde Fru Brasen. Saa blændede var hendes Øjne.

— Nu bliver Suppen kold, sagde Fru Lindegaard, mens de alle sad og ventede, foran deres tomme Kuverter.

Fru Brasen begyndte at øse op. Brasen havde sneget sig ind fra Smøgen. Det var lige saa meget, at han kiggede ind ad Køkkenvinduet.

— Naa, nu er de ved Truget, sagde han og stak beroliget Hænderne ned i sin Lomme.

Der strøg to trikotklædte Cyclister ind ad Porten. De sprang af og kom ind i Gæstestuen for at spørge, om de kunde blive her i Nat:

— Ved ikke, sagde Brasen: men det ka' De vel.

Cyclisterne skulde ogsaa have Mad; men først maatte de vadske sig.

Fru Brasen, der var nede at sé til sin Fisk, sagde til Køkkenpigen:

— Hæld mere po!

Det var Terrinerne, som var tomme igjen:

Gæsterne slubrede Suppe i sig med Folks Begjærlighed, der sidst smagte Mad i en anden Landsdel:

— Jansine, raabte Brasen:

— Her er to Mandfolk, der vil ha' Logi — men først vil de vaskes.

Fru Brasen forstod ham ikke strax, saa sagde hun:

— Vis dem ovenpo.

— Ja, sagde Brasen, det kan vi osse; og han gik med de to Cyclister op ad Hovedtrappen hen til en Dør, hvor med store Bogstaver var malet »Dametoilet.«

— De ka' godt gaa ind, Folkens, sagde han: For der er ingen.

De leende Trikotklædte gik derind.

Inde i Spisestuen begyndte Gæsterne at forlange Øl, og Christian løb rundt med Baierne, der timevis havde staaet i Geledder paa Skænken og var blevet varme i Solen.

— Man kan vel faa en *kold* Øl, sagde den tykke Herre, og Inspecteuren bad for fjerde Gang om sin Flaske Rødvin.

— Er der Vand til os andre, spurgte Fru Rasmussen.

Alle Vandkarafler var tømte, og Fruen fra Østkysten og Datteren brugte Vifte over deres Suppetallerkener.

Enkefruen sagde over Bordet til Fru Lindegaard:

— Ja, vi har det saa rart nede hos os, og Datteren lagde til:

— Vi har fundet en Pottemager, der har saadan kønne Ting.

Den østjydske Frøken spurgte, hvad han lavede; og den brunlødede Herre sagde med en blød Stemme over til den halte Frøken:

— Jeg saá, De var derude, Frøken. Han boer vist i Byens yderste Hus.

Den østjydske Frue faldt ind igjen og sagde, at det var jo meget moderne med den Slags Sager i sine Stuer. Hun havde henvendt Ordene nærmest til Fru Rasmussen, der svarede kort:

— Ja, det er jo *brugt* hos mange.

Men Inspecteuren sagde:

— Ja, det ser virkelig ud, som gjenopstod Keramiken.

Og langs ad hele Bordet talte de om Krukker og Bindesbøl og Keramik.

De fire Kommunelærerinder sagde noget om Sløjd.

— Vi har nu saa mange kinesiske Ting, sagde Enkefruen: for vor Familie har jo faret paa Vandene.

Fru Lindegaard samlede paa Platter.

— Men hun maatte sige, hun foretrak Bing & Grøndahl — langt. Der var dog virkelig mere Farve.

Den brunlødede sagde over til Enkefruen og talte om kinesisk Porcellain:

— Der er dejlige Ting iblandt. Men ogsaa i Tokio finder man vidunderligt Porcellain.

Den østjydske Frøken, der greb Lejligheden, strakte Hals og sagde:

— Gud, har De været der?

Den brunlødede bejaede det, og Inspecteurinden, der spurgte for første Gang, smilte og indskød:

— Det er uhyre interessant, fremmede Verdensdele.

Inspecteuren havde selv rejst meget. Han havde, ja, det var saadan en Ungdomsdrøm, blandt andet været i det hellige Land.

Den brunlødedes Ven bøjede sig imod Inspecteurinden og spurgte, om Fruen havde været med:

— Ja, sagde Fruen; min Mand rejser ikke uden mig.

— Men, sagde Inspekteuren, Golgatha glemmer man aldrig.

Fru Lindegaard, der aldrig havde rejst, var bleven ved at tale om Grøndahl og sagde:

— Jeg faar det billigere, fordi jeg kjender en Kassererske i Forretningen; medens den tykke Herre, der var inde paa Rejserne, sagde:

— Jeg og Julie tager nu kun til Verdensudstillinger, for saa er der ligesom mest at sé.

— Men faar vi mere? sagde han pludselig og saá ned over Bordet; og Inspecteuren, der atter tog sit Kapsel-Uhr op, sagde:

— Det lader ikke til.

— Hvad skal vi have efter? spurgte den ene af Lærerinderne Christian, som løb med Suppetallerkenerne.

— Jeg véd ikke, svarede Christian, der dryppede over sin hele Krop.

Fru Brasen havde nede i Køkkenet faaet Fisken paa Fadene:

— De er smaa, sagde hun: der maa Blade po; Signe løb efter Blade.

De to Cyclister var kommen ind i Spisesalen og skulde have Plads. De var forlegne og stod og sank i Knæene, som om det kunde skjule deres mer end Halvnøgenhed forneden. De gik Bordet rundt, og de fandt ingen Plads, medens Stine og Christian begyndte at byde Fisken rundt, og Fru Rasmussen, der hadede Sport og dens Klædedragter, sagde om Cyklisterne:

— August, ikke hos os.

Den tykke Herre tog Fisk og spurgte Stine:

— Fra hvilket Hyttefad er de, Jomfru? medens en af Lærerinderne aftørrede Sauceskaalen med sin Serviet, og Fru Lindegaard i Lorgnet, med Kyndighed, maalte Cyclisternes meget oprigtige Figurer, som Kenderen, der undersøger Gjenstanden.

— Vi kan rykke sammen, sagde den østjydske Frøken, der, idet Cyclisten blev kilet ind mellem hende og Fru Lindegaard, garderede sit Kjoleslæb, uden at flytte sine Ben.

Én af Lærerinderne bad om Salt:

— Ja, det vilde være rart, sagde Hr. Rasmussen, og Stine og Christian lod alting staa — naar de satte Fadene fra sig, saá det ud, som de øvede dem i Slyngning med Skive — for at løbe efter Salt: Der var ikke ét Saltkar paa Bordet.

Fisken slap op ved den brunløddede. Den tykke Frue, der spiste Rødspætte med Kniv, bad om Brød, som der heller ikke var, før den ene Cyclist, der allerede var

bleven meget rødhovedet i den stærke Nærhed af de østjydske og de Lindegaardske Skørter, havde hentet et Dusin Rundstykker paa Bufetten:

— Tak, sagde den østjydske Frøken, og greb koket Rundstykket fra Sportsmanden som en lille Boldt.

— *Kommer* der Fisk? sagde den fjerde Lærerinde i Rækken, mens Stine kom løbende med nogle Conserves-Hummer, som Fru Brasen havde rørt sammen med nogle Fiskeboller:

— Hvor de spiser, sagde hun.

Hele Køkkenet var fuldt af tømte Gryder og brune Kartofler og skidne Tallerkener:

Det var Stegepanden med Kyllingerne, der stod midt paa Gulvet:

— Nu faar de Hummer, sagde Fru Brasen.

Christian tog et andet Fad og løb igjen efter Rødvin til den brunlødede og hans Ven, som fik den og drak Rødvinen med Vand.

Ved hele den ene Side af Bordet talte man om Cycler.

Fru Lindegaard cyclede ikke. Hun fandt det ikke klædeligt. Men hun interesserede sig for Væddeløb:

— Vi boer jo tæt ved Banen, sagde hun; den østjydske Frøken derimod cyclede meget langs Kystvejen:

— Der er et rædsomt Mudder om Aftnerne, sagde hun.

Den anden Cyclist talte om Ringe og en ny Konstruktion af Lygter. Den ene

Kommunelærerinde, der havde faaet Pincenez paa, sagde pludseligt:

— Jeg har maattet kassere tre Lygter, og Enkefruens Datter, der saà ud for sig, sagde:

— Ja jeg vilde saamænd ogsaa gjerne cycle.

— Kan Frøkenen ikke? sagde Cyclisten.

— Nej, svarede den lille Frøken og rystede paa sit Hovede.

Inspecteur Rasmussen var, med nogen Vægt, vendt tilbage til Palæstina, og talte om Pastor Blaumüllers udmærkede Værk om dette Land: en virkelig Vejleder, sagde han til den østjydske Frue, der ikke hørte efter — Datteren gjorde hende altid en Smule nervøs, naar Frøkenen traf sammen med Sportsmænd — og Inspecteuren brød paa en Gang af og sagde, henvendt til én af Lærerinderne:

— De har jo ogsaa rejst, Frøken Cordsen, og Frøken Cordsen lod Lygterne i Stikken og svarede:

— Ja, Hr. Inspecteur, vi var i Thüringen med en Selskabsrejse.

Pludselig smilede den brunlødede; men da han saá, at Enkefruen søgte efter Vand, og der ikke var noget, bøjede han sig igjen frem og sagde:

— Vil Fruen dog ikke have lidt Vin? Den er slet ikke saa daarlig:

— Mange Tak, sagde den gamle Dame, der rakte sit Glas over imod ham: en anden Gang gjør jeg Gjengjæld. Jeg har selv et Par Flasker med. Vi har et ganske godt Mærke i vor Familie.

De begyndte paa Kyllingerne og Inspecteuren forsynede Børnene:

— August, sagde Fruen, tag rigeligt.

Ved den anden Bordende bød Christian Kartofler.

Den tykke Herre, der havde sét ned mod den Rasmussenske Bordende, sagde ret højt til sin Kone: Der skal vel være Mad til os alle; og Fru Lindegaard, som havde faaet Øje paa et Fad Agurker paa Mejeristens Buffet, sagde til sin Mand: Hans, lad mig i det mindste faa Salat.

Den ene Cyclist raabte i Døren til Bagtrappen paa Vin til Fru Lindegaard og paa en Gaffel til den østjydske Frøken, der ingen havde, da hun havde brugt dem begge til Fisken — medens to af Lærerinderne, som var purpurrøde i deres Hoveder, havde rejst sig og ude paa Gulvet bad om dog nu at faa det Sodavand, mens Christian, hvis Arme strittede stivt frem foran ham, som havde han Krampe i dem, spurgte:

— Skal det være svensk?

— *Ta'*, Julie, sagde den tykke Herre, der havde rejst sig for at gribe Kyllingefadet. Hans Servietsnip væltede en Flaske.

Døren til Gangen gik op, og der lød et:

— Men Johnny, de spiser jo!

idet Frøken Fryant stod paa Tærskelen.

Den brunlødede og hans Ven var sprungne op men Frøken Fryant, der var omklædt og meget tarvelig, i noget hvidt Silke, som var mat, med mange hvide Kniplinger, lo og sagde:

— Undskyld . . . . men Hr. Ender, kan jeg ikke tale med Dem?

Og Døren blev lukket.

Selskabet var blevet ganske stille, og alle havde sét imod Døren, mens den brunlødede, der ligesom havde faaet en anden Holdning, gik hen over Gulvet og ud paa Gangen.

— Men det var jo Frøken Fryant, sagde den gamle Dame glad til Vennen.

— Ja, svarede han: de boer her.

— Næ, gjør de det, sagde den gamle Dame i samme Tone: vi har kjendt hinanden saa mange Aar.

Fru Lindegaard sagde til Manden:

— Hans, Generalkonsulen er jo en Ven af din Fader; og Tømmerhandler Berg, den tykke Herre, sagde:

— Julie, der er vist Sauce i mit Skæg.

Men Fru Rasmussen sagde:

— August, Kartofler; og bandt Smækken lidt fastere om Halsen paa sin yngste.

— Paa Gensyn saa, Ender, sagde Frøken Johnny, der løb ned ad Trappen, hvor Ingeborg allerede stod paa det nederste Trin.

— Og Tak, Frøken, sagde den brunlødede, som blev staaende med bøjet Hoved, indtil Damerne var borte:

— Gudbevares, sikket Jerusalem, der var, sagde Frøken Johnny, der var bleven ved at lé: den Diner maa sikkerlig forbedres; og idet hun aabnede Døren til Skænkestuen, sagde hun:

— Du, vi begynder strax.

Brasen sad paa Stolen med Puden ved den aabne Lem:

— Goddag, Hr. Brasen.

Frøken Fryant satte sig paa en Stol midt i Stuen og slog Hænderne imod hinanden:

— Har De Champagne? spurgte hun.

Brasen stod op, han blev næsten helt lige i sine hjulede Ben:

— Jo, sagde han, og han lo selv: Og den er s'gu god, Frøken.

— Det var da rart, sagde Frøken Fryant: sæt saa tre Flasker paa Is:

— Vi bliver sex. Farvel, Hr. Brasen.

De to Damer var ude igjen:

— Saa ta'er vi den til Bordvin, sagde Johnny:

— Og gaar videre.

— Hvor Du ligner Dig selv, sagde Frøken Ingeborg.

— Ja — Johnny Fryant holdt slet ikke op med at lé —:

— Og jeg vil, hvad jeg vil.

Hun blev staaende midt paa Torvet, som hun søgte efter noget, og sagde saa pegende paa Therkildsens Bod:

— *Der* gaar vi ind. Vèd Du hvad, i den Slags Butikker er der altid noget gjemt i Krogene.

Da Krambodsvendene saá de to Damer paa Trappen, løb den ene ind efter Konsulen, der, naar hun kom i Butikken, plejede at hilse paa Borgmesterens Datter.

— Therkildsen, Du bliver, sagde Fruen: det passer sig vel ikke, at de ser Dig bag en Disk.

Svenden vendte tilbage til Butikken, hvor Frøken Fryant allerede havde fundet tre Glas med fransk Syltetøj, som hørte til Fru Therkildsens private Forbrug og var Rester fra en Licitationsmiddag for Amtsraadet:

— Det er udmærket, sagde Frøken Fryant: Og saa nogle Kiks.

Hun kom i Tanker om Ost, og spurgte, hvad de havde.

— Jeg tror nok, Fruen har, sagde Kommis'en og han løb igjen.

Frøken Johnny lo paa ny og fik Osten, mens hun højt sagde til Frøken Ingeborg:

— Hvem er dog disse Mennesker?

— Det er en Konsul Therkildsen, sagde Frøken Ingeborg.

— Ja saa, sagde Frøken Johnny, der maaske slet ikke havde hørt Navnet men betalte, hvad hun skulde, af en Ruslæders Herrepung:

— Saa skal vi ha' Baand, sagde hun.

— Men til hvad? spurgte Frøken Ingeborg.

— Til Festen, sagde Frøken Fryant, der løb i Forvejen ind i Forretningen Rist. Hun skulde have grønne Silkebaand og hvide Silkebaand. Hr. Rist og Kommis'en søgte i alle Kasser. Der var ingen grønne Silkebaand.

— Men Du kan jo ta'e dem blaa, sagde Frøken Ingeborg.

— *Nej,* sagde Frøken Johnny: ja, saa ta'er vi kun de hvide, og vendt til Frøken Ingeborg, tilføjede hun:

— Jeg kan sprætte Sløjferne af den grønne Kjole.

Da de kom ud paa Gaden igjen, sagde Frøken Johnny:

— Nu plukker vi Roser. Det gjør vi hos Dig.

Mens de gik ved Siden af hinanden, sagde Frøken Ingeborg, og hendes Øjne saá saa langt ud i Luften:

— Det er saa længe siden, jeg har været til Fest.

Frøken Johnny standsede og saá paa Frøken Ingeborg.

— Kan Du da ikke læse i et Menneskes Tanker? sagde hun.

Men Frøken Ingeborg greb om hendes Haandled og Johnny tav, medens de gik videre, ved Siden af hinanden.

Uden for Borgmesterens Hus mødte de to Herrer i hvidt Flonel med Sømandskaskjet og i Lakstøvler.

De to unge Mænd hilste, og ikke saa snart var de komne forbi, før Frøken Johnny sagde:

— Men Gud, hvad skal *de* her?

Frøken Ingeborg svarede:

— Det er Therkildsens Sønner.

— Ja rigtigt, de hedder vist Therkildsen, sagde Johnny og de gik ind.

. . . Ved Bordet var de alle begyndt at tale om Fryants, om deres Landsted, om den fremmede Eskadre, Generalkonsulen lige havde modtaget som Vært, og om Rhederiet:

— De er s'gu dygtige Folk, sagde Tømmergrossereren:

— Det er Spidserne.

Inspecteur Rasmussen sagde:

— Ja, Handelen er blevet én af Fremtidsvejene for Danmark; og man hørte den østjyske Frue sige til Fru Lindegaard:

— Paa Skibet dansede hun to Gange med vores Prins.

Datteren, der pludselig kilede sin Person ind imod Fru Lindegaard, sagde:

— Mon John er med?

»John« var den unge Fryant, hvem Frøkenen benævnede ved Fornavn efter Kjendskab gjennem Bladene, hvor Hr. Fryant junior nævntes ofte, som en Mester paa Tennispladsen.

Cyclisterne kendte ikke Hr. Fryant. De spillede ikke Tennis. Den brunlødede, der var vendt tilbage, talte med sin Ven, da Tømmerhandlerens Frue spurgte Christian:

— Hvor skal de sidde?

Christian svarede:

— De skal spise Klokken syv.

— *Hvor?* sagde den østjydske Frue.

Christian mumlede noget om, at de vist vilde spise hos sig selv, og Fru Rasmussen, der hastigt havde betragtet sin Mand, sagde:

— Ja, her er jo heller ingen Plads.

— Og heller ingen Mad, sagde Tømmergrossereren, der pludselig raabte til Stine, i en Tone, der mindede om Tømmeroplaget:

— Er der »no'en« Steg?

Den brunlødede og hans Ven havde

rejst sig og, bukkende meget dybt for den gamle Enkefrue og hendes Datter, sagde den brune:

— Velbekomme. Vi sidder dog saa trangt; og de to Venner gik ud af Stuen.

Der var bleven saa stille, at man hørte Lyden af deres Skridt og af Døren, der lukkede sig efter dem.

— Hans, sagde Fru Lindegaard, bed om mere Kylling; og Tømmergrossereren, der hamrede i Bordet med sit Glas, sagde:

— Ja, *vi* skal vel ogsaa ha' Føden.

Den østjyske Frue vendte sig til Stine:

— Maa jeg ogsaa faa? og hun vragede paa Fadet, da der ikke var Bryst:

— De maa hente andet, sagde hun, og henvendt til Fru Rasmussen, sagde hun:

— Hvad mon de to Herrer egentlig var rejst saa langt efter? og Hr. Rasmussen, der trak paa Skuldrene, sagde:

— Ja, for dygtige unge Mænd plejer der jo at var Plads herhjemme.

Tømmerhandleren, der blev ved at raabe paa Steg, tilstod:

— *Jeg* har s'gu aldrig rejst i Forretninger — uden i Sverige.

Hr. Rasmussen begyndte at tale om »Broderrigerne«, og Damerne paa den anden Side af Bordet bøjede sig helt frem, for at lytte efter Kommunelærerinderne, der pludselig havde givet sig til at tale om en Sygeplejerske, der en Gang havde været i Familien Fryant:

— Imod hende var man ikke behagelig, sagde den ene Lærerinde.

Cyclisten sagde til den østjydske Frøken, at dette her Tennis var bare noget Fedteri, og Fru Lindegaard bemærkede til sin Mand, at Grossereren havde virkelig Ret:

— Dette var uanstændigt, saaledes at skille sig ud fra alle andre.

Stine var løbet ned ad Trappen med det tomme Fad, da Brasen raabte fra Lemmen:

— Jansine, Jansine!

— Her er David og Goliath!

— Det er de da ikke? sagde Fru Brasen og slap det hele, mens hun løb ud i Gæstestuen.

— Er det Therkildsens Sønner? sagde Christian, som løb bag efter.

De stod alle tre og saá paa de to Therkildsener, som kom forbi i deres hvide Tøj. Ogsaa Doktoren hang ovre i sit Vindue.

I Skænkestuen fór de pludselig fra hinanden, da der lød et højt Raab:

— Ka' man faa Mad?

Det var Tømmerhandleren, der stod, ildrød i sit Hoved, midt i Døren til Køkkenet:

— Eller holder De Folk for Nar?

— Naa, sagde Brasen lige saa stille: nu har vi 'en.

Tømmerhandleren blev ved at skælde ud; Hr. Hans Lindegaard var fulgt efter ham og sagde:

— Ja, det er uanstændigt.

— Ja, de Herrer, ja, de Herrer, sagde

Brasen, der blev ved at bukke sig og pludselig raabte han aldeles rasende:

— Men det er ogsaa de Satan til Fruentimmer.

Fru Brasen var løben ud. Hun stod i en Krog af sit Kjøkken. Sit Lommetørklæde kunde hun ikke finde og Taarerne løb.

Tømmerhandleren bredte sig midt i Køkkenet.

— Der er jo Mad, sagde han. Hans Øjne var faldet paa Stegepanden med Duerne, som var anbragt midt paa Bordet. Fru Brasen løb paa én Gang frem, som vilde Herren rane Fuglene.

Men Brasen sagde, og blev ved at bukke sig:

— Ja, de Herrer, ja, de Herrer:

— Hvor Satan, saa send dem op, sagde Tømmerhandleren, der pludselig formildedes og gik op ad Trappen og ind i Spisestuen, hvor han satte sig tungt paa sin Stol:

— Nu kommer Vingedyrene, sagde han.

— Bring dem op, kommanderede Brasen. Fru Brasen havde sat sig inde i Spisekammeret. Det var næsten, som om hun hulkede indvendig, et Øjeblik.

Saa stod hun op. Hun havde faaet en Tanke: Doktoren havde det Filetstykke hængende til den gamle Frues Geburtsdag. Men hvis det skulde nytte, maatte hun gaa selv.

Hun gik ud gjennem Køkkenet:

— Og her sto'er det, sagde hun, idet hun

rakte en Bunke snavsede Knive og Gafler ud til den gamle i Forstuen:

— Vask dem op, Mo'er, sagde hun.

Den gamle tog dem, og skyllede dem, og tørrede dem, medens de, én efter én, tungt faldt til Bunke:

— Sidder min Kappe, sagde Fru Brasen:

— Ja, Mo'er, svarede Signe.

Fru Brasen gik, i sine Tøjsko, hen over Torvet, op til Doktoren. Da hun kom ned igjen, havde hun Fileten, i et Stykke Avispapir, under sin Arm.

Doktoren stod og saá efter hende i sit Vindu:

— Jeg tror, sagde han langsomt: at jeg, Mo'er, lader mit Navn stryge i Annoncerne.

Han tænkte paa Badeavertissementerne, hvor han var opført som Kurlæge.

Moderen, der havde taget fat paa Strikketøjet igjen, sagde:

— Ja, min Ven, det har jeg længe syntes for mig selv.

Doktorens Moder, som siden Ulykken — der var for hende ingen anden Ulykke end Mandens Fallit den Gang — havde fulgt sin Søn i over tyve Aar, indskrænkede sig næsten altid til »at synes for sig selv«.

. . . Inde ved Lemmen skreg Christian paa Rødvin:

— Men til hvem er 'et? sagde Brasen: det skal skrives.

Men Christian løb, mens Fru Brasen kom til Lemmen:

— Jeg maa ha' af Skuffen, Brasen:

— Der er ingen Ting, sagde Brasen: Og ingen Ting bliver der skrevet.

Han rev sig selv i Sælhundehovedet, bøjet over et Blækhus og en Kladdebog og Rejsebogen.

— En Vin til, raabte Christian, der skreg som en Trompet over den rivende Forretning.

— Men det skal skrives, sagde Brasen igjen og greb Christian Christensen i Armen:

— Det er til dem, der hedder Svendsen, sagde Christian og stak af.

— Gud forbarme sig, sagde Brasen: Der har vi Vognen fra Hvidegaard.

Oppe i Spisestuen, hvor alle talte i Munden paa hinanden, og Lindegaards og Tømmerhandlerens og Fruen fra Østjylland drak Rødvin af smaa Kroglas til Øl, stod den østjydske Frøken og Cyclisten ved Vinduet, hvor de legede med samme Gardinsnor:

— Moder, sagde hun, da ogsaa hun saá Vognen:

— Der er Graa.

— Hvem?

— Sangeren, raabte Frøkenen, der klemte sig helt ud af Vinduet ved Siden af sin Cyclist.

Ekvipagen fra Hvidegaard var rullet ind gjennem Porten, hvor den slanke Tjener sprang af og aabnede Vogndøren:

— Vi kan jo strax gaa til Bords, sagde Fru Graa, der var meget svær, med hvide

Tænder, særdeles snøret, og ti Aar ældre end sin Mand:

— Som Du vil, min egen, sagde Sangeren, der, vendt til Tjeneren, tilføjede:

— De sørger vel for Kufferterne.

Sangeren med Frue var allerede oppe ad Trappen, da Brasen kom ud:

— Hvem er 'et Hansen? spurgte han.

Hvidegaards blege Tjener, der begravede sine brunt behandskede Hænder i sine Lommer, svarede:

— Det er nok en Sanger.

Da Sangerens Frue aabnede Døren til Spisestuen, var den østjydske Grossererdame allerede midt ude paa Gulvet:

— Men er De her, udbrød Sangerfruen, der talte højt, som den, der er vant til at blive hørt: Ja, vi farende Folk finder Kendinger allevegne.

Alle Gæsterne skubbede sig sammen, mens Stolene skrabede. Cyclisten maatte flytte over paa den brunlødedes Plads, for at Sangeren og hans Kone kunde komme til at sidde ved Siden af den østjydske Familie. Ogsaa Hr. Rasmussen kjendte Sangeren fra Kommunelærernes Forening, hvor han var Næstformand, og Hr. Rasmussen forestillede sig:

— Jeg havde den Ære at høre Dem, sagde han; og Sangeren, der ikke anede, hvem Inspecteuren var, svarede, at han huskede det.

— Hr. Graa sang Arien af »Carmen«, sagde Fru Rasmussen.

Tømmergrossererens Frue, der var holdt

op at spise, kjendte ingen Ting saa dejligt som det Stykke. Sangerens skulde have Suppe, og Stine løb af Sted — Kappen havde hun taget af sig og lagt i en Vindueskarm — mens Christian bød Fru Lindegaard Dessert.

— Hvad er det? spurgte hun. Det var Sandkage fra Bager Petersens med smaa Klatter Syltetøj paa hvert Stykke:

— Hans, tag det andet Fad, sagde Fru Lindegaard, og da Manden havde rejst sig for at hente Fadet, som Stine havde glemt paa Bufetten og hvorpaa der var Kræmmerhuse med Flødeskum, skubbede Fruen Mandens fyldte Vinglas bort fra hans Kuvert:

— Ja, han har jo sunget nogle Gange i den Opera, sagde Fru Graa, mens Tømmerhandleren sagde:

— Mit Navn er Berg. De kjender maaske Firmaet; medens Grossererfruen fra Østjylland selv havde rejst sig og med Slæbet i Haanden gik hen over Gulvet for at se at skaffe noget Madeira til Sangerens Suppe.

Alle talte om Musik, Opera og Dirigenter. Kommunelærerinderne talte om Schubert:

— Ja, sagde Fru Graa, der syntes at have tyve Øren:

— Min Dreng elsker al den Sang, der gaar til Hjertet.

Christian bragte Madeiraen, der var en Rest fra en Stranding paa Læsø og Sangeren sagde, idet han smagte paa den:

— Men det er virkelig Drue, min egen; medens den gamle Enkefrue bøjede sig hen imod sin Datter og hviskede:

— Hvem *er* det? Hun blev ved at sé paa Operisten, der var meget nedringet, med en stor Diamantnaal i sin Slips, som for at give Struben Plads til at arbejde.

De talte alle ind imellem hverandre og Tømmerhandleren, der ogsaa havde villet have Madeira, spurgte Christian, der bragte den:

— Det er jo her, han boer, Therkildsen?

— Ja, sagde Christensen, der knækkede Proppen i Flasken.

Tømmerhandleren begyndte at fortælle om Konsulen og hans Forretninger og sagde, at de kaldte ham Kong Sul:

— Fordi han er saa mager, sagde han; men Christian, der lo, saa han næsten hikkede, sagde:

— Der er ogsaa dem, der kalder ham Kong Saul. Og hans Sønner, dem kalder de for David og Goliath.

— Er den ene da saa lang? spurgte Tømmerhandleren.

— Nej, sagde Christian: de er lige lange.

Alle lo, og Inspekteur Rasmussen sagde:

— Ja, man har jo saa mærkelige Vittigheder i Provinserne.

Fru Rasmussen, der talte med Sangerens Frue, som uafladelig fyldte sin Mands Tallerken med Duebryst, sagde, at det altid havde »staaet for hende« at overvære Festspillene i Bayruth. Pludselig nævntes Fryants, og Fru Graa, der gjorde

en Bevægelse, som en Jæger, der hører et Signal, spurgte:

— Er de her?

Fru Rasmussen svarede:

— Ja, men de spiser for sig selv.

... Nede i Skænkestuen var Apothekeren kommen. Han medbragte en lille Pakke Reklamekort, som var trykte paa Glanspapir og hvorpaa Apotheket anbefalede Eau-de-Cologne, Børster og Svampe.

— Ja, jeg tror s'gu, den gaar, Apotheker, sagde Brasen, der sad ved Skænken.

— Vi vil haabe det, svarede Hr. Hauch, der saá ud, som havde han ingen Ben i sine egne Benklæder.

— Jeg maa ha' af Skuffen, Brasen. Det var Fru Brasen ved Lemmen. Hendes Øjne løb med Vand, som om hun græd ustandseligt.

Skuffen var tom:

— Men hvad nytter 'et, sagde Brasen: det gi'er jo ingen Kuntanter.

— Kom herud Brasen, sagde Fruen, der gik ind i Spisekammeret, medens Brasen fulgte efter. Da han kom ud igjen, vandrede han gjennem sin Gaard og ud i sin Port. Der blev han staaende et Øjeblik med et underligt Udtryk i sit Ansigt, nærmest, som hos én, der véd, at han skal gaa et langt Stykke Vej.

— Ja, jeg maa vel, sagde han.

— Er Konsulen at træff', spurgte han, da han stod ovre i Butikken. Han talte som et Barn, naar større Vanskeligheder kom paa.

Men Konsulen, der havde meget travlt. sagde strax:

— Det er vel Valuta, Brasen: Det er jo ellers begribeligt — i Øjeblikket.

Medens Brasen underskrev Kvitteringen, spurgte Konsulen:

— Er de gaaet til Bords? og mente Fryants.

— Næh, de skal lige til at spise, sagde Brasen, og stak Pengene i en Lomme, der var saa rummelig, at den aldrig kunde fyldes:

— Tak, Hr. Konsul.

Hr. Therkildsen vendte tilbage til Lejligheden, hvor Fruen, assisteret af sine Herrer Sønner, lod Lysekronen i Dagligstuen flytte ud under Verandaloftet, hvor man »virkelig godt kunde have den tændt«.

Fru Therkildsen vilde ikke byde dem andet end Thé og bag efter Syltetøjerne, hvortil de havde de engelske Krystalskaale.

— Ja, sagde den yngste Søn: naar her bare ikke ser ud, som der var Staahej.

— Og saa, Therkildsen, sagde Fruen: gaar Du derover om en Time.

Fruen var selv allerede paa Vejen til Butikken, for at hente Syltetøjsflaskerne.

Da Brasen gik hjem over Torvet, sagde Doktorens Moder, som sad ved sit Spejl:

— Nu har Brasen faaet Mønt hos Therkildsen . . . Gud ske Lov.

Brasen skrabede ud foran sin egen Port, da Frøken Fryant kom gaaende med en stor Spaankurv:

— Naa, Hr. Brasen, sagde hun: skal vi snart spise?

— Min Kone er i Gang, svarede Brasen.

Da Frøken Johnny kom op i Værelset, sagde hun:

— Men bevare mig vel, er her ikke begyndt?

— Nej, svarede Moderen, der sad i den ene at de to Lænestole: men nu kan *Du* jo sé, hvad Du kan udrette.

Frøken Johnny løb ned igjen og ind i Gaarden, hvor hun stak Hovedet ind af Køkkenvinduet:

— Naa, Fru Brasen, sagde hun: hvordan gaar det?

Frøken Fryant var nær blevenstikkende midt i Sætningen ved Synet af Køkkenet:

— Jo, jo, sagde Fru Brasen og pludseligt lagde hun til og førte, uden at vide det, med Haanden et Par Sodstænk ud over sit Ansigt: De maa ikke sé po 'et.

Frøken Johnny løb tilbage:

— Næh, raabte hun til Fru Fryant: *det* skulde Eriksen sé.

Eriksen var Husjomfru hos Fryants.

— Men Mama, der er ikke andet for, end at vi laaner Ingeborgs Jomfru og at hun varter op.

Frøken Johnny fik et Rejseetui frem og skrev med flyvende Bogstaver nogle Linier paa haandgjort Papir:

— Og hun kan ligesaagjerne tage Porcellain med, sagde hun, mens hun med et lille Tryk lukkede Konvolutten med et

Voxsegl, der bar hendes Valgsprog: »hony soit.«

— Og en Dug, sagde Fru Fryant og lo.

Datteren lo med og skrev: »En Dug!« udenpaa Konvolutten.

Jens skulde afsted:

— Men jeg maa først vaskes, sagde Jens: naar jeg skal til Borgmesterens.

— Næh, sagde Frøken Johnny: løb Du, som Du er:

Da Jens havde aflevet Brevet hos Borgmesteren, gik Stuepigen op i Gavlen til Frøkenens Værelse.

Frøken Ingeborg fik Brevet rakt ind gjennem Døren.

Da alt var ordnet, lukkede Frøkenen igjen. Der hørtes i hendes Stuer kun Lyden af hendes Skridt.

Frøken Ingeborg syntes saa høj, som hun gik mellem de mathvide Vægge, med de smalle Striber af Sølv. Der løb, i tynde Rammer, langs Væggene en Frise af Billeder med mange Palmer. De var fra Vestindien. Og andre med hvide Bjerge. De var fra Schweitz.

Frøken Ingeborg vandrede længe. Saa klædte hun sig paa. Langsomt gik hun rundt mellem de store vestindiske Kummer.

Hendes Kjole var gul og fæstet med Valmuer. Foran sit Spejl tog hun en Perlesnor om sin Hals, én Række Perler. Hendes Øjne blev i Spejlet, og en lang Stund betragtede hun ufravendt sit eget Ansigt, med et Blik, som *dens*, der læser — ubevægelig.

Hun havde ikke hørt, at det bankede svagt paa Døren, før det bankede igjen, og hun fór sammen, idet hun lukkede op:

— Men Mama, er det Dig?

— Hvad vil dog Du? Frøken Ingeborgs Stemme blev pludselig meget blød midt i Sætningen.

Borgmesterens Frue gik aldrig meget rundt og havde i Aar og Dag ikke været i Datterens Stuer.

Hun svarede ikke men gik ind over Tærskelen. Saa greb hun, paa én Gang, begge Datterens Hænder og løftede sine Øjne op imod hendes — de havde samme Øjne, af dem, saa mørke, at ingen synes at kunne fylde dem med Sol — og kyssede hende paa Kinden:

— Mo'r, hviskede Frøken Ingeborg brat.

Med et Slag med Haanden gik Borgmesterens Frue.

— Mo'er, sagde Frøken Ingeborg endnu en Gang, idet Døren blev lukket.

Hun stod et Øjeblik. Saa saa hun paa det hvide Uhr og gik ned.

Døren til Moderens Værelse var lukket. Frøken Ingeborg standsede foran sine ostindiske Fugle, som allerede sov i deres Ringe, to og to. Hun smilede pludselig, og, uden at vide det, førte hun sin venstre Haand hen over Buret som til et Kjærtegn.

Hun lukkede bag sig, og hun gik ned i Gaarden, og op ad Faderens Trapper. Kontorerne stod tomme. Hun bankede paa Borgmesterens Dør, og Faderen raabte sit »Kom ind«:

-- Jeg vilde kun sige Dig Farvel, sagde Frøken Ingeborg.

Borgmesteren saá langt paa sin Datter og vidste ikke selv hvorfor:

— Ja, det er jo rigtigt, Du skal ud.

— Ja, svarede Frøken Ingeborg, der bøjede sig og kyssede Borgmesteren paa Panden:

— Farvel, sagde hun.

Ogsaa Kontordøren lukkede hun, da hun gik.







Den brunlødede og hans Ven klædte sig paa.

Vennen havde endevendt begge Kufferter og fløjtede ustandseligt, mens han blankede Negle og plejede Skæg:

— Sig noget, raabte han ind til Vennen.

Den brunlødede stod med et Haandspejl, som han slap:

— Ja, sagde han:

— Men ikke nu.

Og han lo.

— Hvad ler Du af? sagde Vennen.

— Af Dig.

— Saa? Hvorfor?

— Fordi Du er saa klog, sagde den brunlødede, der blev ved at lé.

Pludselig greb han Vennen i begge Skuldrene og holdt ham foran sig, mens han lo og lo ham lige ind i Ansigtet, til han drejede ham rundt som en Dreng i en Skolegaard:

— Du er gal, sagde Vennen.

— Nu skal vi være færdige sagde den Brune.

De to Venner gik ned og bankede paa Generalkonsulens Dør. Frøken Johnny

lukkede op, og, med Dørgrebet i Haanden, kastede hun det sidste Blik paa Bordet:

— Nej, nej, De maa vente, sagde hun: jeg har glemt det vigtigste; og hun lukkede Døren igjen.

— Men saa maa jeg i det mindste gaa derud, sagde Generalkonsulen og gik.

Frøken Johnny løb ind i Sovekammeret og hentede de hvide Baand og de grønne, som hun havde pillet af Kjolen; hun bandt dem om Roserne ved hver Kurvert, grønt og hvidt:

— Saa, sagde hun og aabnede: nu kan De komme.

De tre Herrer kom ind; alle maatte staa op, for der var ikke Plads undtagen lige ved Bordet:

— Ja, sidde kan vi ikke, sagde Johnny, mens de talte om de forskellige Rejseveje, ad hvilke de var komne, og hvor besynderligt det var, at de skulde mødes:

— Jeg troer, man mødes, naar man skal, sagde Frøken Johnny til den brune Hr. Ender, der stod med Ryggen til Vinduet.

Generalkonsulen sagde noget om, at Jorden var lille.

Det bankede igjen:

— Der er hun, sagde Frøken Johnny og aabnede Døren, saa Kaffegæsternes Staahej slog ind imod dem. Døren blev lukket igjen, og det var, som steg Frøken Ingeborg frem af den ophørte Støj:

— Velkommen, Ingeborg, sagde Frøken Johnny, og kyssede hende paa Kinden.

— Tak.

Frøken Ingeborg hilste paa alle og sidst paa den brunlødede, der bestandig stod med Ryggen imod Lyset:

— Det er længe siden, sagde Frøken Ingeborg, og et Nu mødtes deres langt fremstrakte Hænder.

— Saa gaar vi til Bords, sagde Frøken Johnny: Hr. Verner, Deres Arm. Papa og Mama sidder ved Bordenden.

— Nej, nej, sagde hun: Hr. Ender og Ingeborg skal sidde i Sofaen.

Uden at tale, havde den brune rakt Frøken Ingeborg sin Arm.

De var alle paa Plads, da Frøken Ingeborg løftede sin Buket:

— Aa, sagde hun, og pludselig rødmede hendes matgule Hud:

— Det er Schweitz' Farver.

— Ja, sagde Ender hastigt og lidt for højt, mens ogsaa han blev rød af Glæde eller maaske af en pludselig Forvirring.

Borgmesterens Stuepige bar Suppen om, mens Generalkonsulen og Verner begyndte at tale om Schweiz, og Generalkonsulinden sagde til Frøken Ingeborg:

— Ja, Ingeborg, vi vil altid være Dem taknemmelige for alt, hvad De i al den Tid var for Johnny.

Christian kom med Champagnen i en Vandspand fuld af Is. Han bar den saa forskrækket, saa det saá ud, som han hinkede:

— Her er' en, sagde han.

Alle lo, mens Generalkonsulen fyldte Glassene:

— Ja, velkommen, sagde han.

— Velkommen —

— Velkommen, sagde Moderen og Johnny.

Og Frøken Johnny talte igjen om Zürich, og om Søen dernede og en Vandring paa Bjergene:

— Husker De, Ender, husker De? Det var i Pintsen.

— Jo, han huskede.

Og Frøken Ingeborg sagde:

— Hvor var der stille, den Nat paa Bjergene.

Generalkonsulen talte om Højdeopgivelser af Tindebestigninger, og Hr. Verner nævnede et Par Bjærge paa Indiens Grænse:

— Ja, sagde Frøken Ingeborg og saá ikke paa Ender, til hvem hun talte:

— Saa langt De har været borte.

— Ja, svarede Ender og nikkede frem for sig: langt borte.

Borgmesterens Pige havde hentet den næste Ret og bragte den op ad Trappen, da hun mødte den østjydske Frøken og Fru Lindegaard, der kom ned, fulgte af de to Cyklister.

— Aa, sagde Frøkenen, der løftede Slæbet: de har egen Betjening.

— Og fik Champagne til Suppen, sagde Fru Lindegaard og vendte sig:

— Er Du der, Hans? Naa lad ham sidde, sagde hun.

De to Cyclister gik nogle Skridt bag de to Damer:

— Her er Bøf, sagde den ene.

— Ja, sagde den anden: det er, hvad jeg siger, man finder s'gu altid noget Steg langs Landevejene.

Frøkenen fra Østkysten vendte sig:

— Hvor boer den Pottemager? spurgte hun. Og Cyclisterne langede ind paa Damerne.

Alle Badegæsterne drak Kaffe i Dagligstuen og i den store Spisestue, hvis Døre stod aabne til Gangen. Tømmerhandleren bød Inspecteuren og Hr. Lindegaard paa Cognac. Fru Rasmussen, der med Fruen fra Østkysten holdt sig nær ved Døraabningen, sagde, idet Borgmesterens Pige passerede:

— Ja, der er jo Folk, som holder af at vise, at de kan.

Den gamle Enkefrue sad i Sofaen i Dagligstuen, mens Datteren hviskede til hende:

— Jo, gjør Du det, min Pige, sagde hun: det er morsomt.

Den lille Datter gik gjennem Stuerne, ved sin Stok. Midt paa Trappen mødte hun Christian, der pilede hende forbi foran en lang mager Person. Christian røg ind til Fryants:

— Det er Konsulen, sagde han.

— Hvilken Konsul, spurgte Hr. Fryant.

— Det er Therkildsen, sagde Christian.

— Hvem? sagde Generalkonsulen.

— Aa, sagde Johnny: dér kjøbte vi Syltetøjet.

— Lad den Mand komme ind, sagde Hr. Fryant.

Generalkonsulen rejste sig, og Døren gik op for Hr. Therkildsen i sort Frakke:

— Jeg falder ellers til Ulejlighed, sagde han og blev staaende forvirret foran Bordet og Gæsterne:

— Det gjør ikke noget, sagde Fru Fryant og bøjede Hovedet: Vil De ikke tage Plads?

Hr. Therkildsen satte sig paa en Stol med Benene over hinanden, saa man saá hans graa Uldstrømper, mens Generalkonsulen, der nu meget vel gjenkjendte Kong Saul, spurgte:

— Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste? Alle de andre var hørte op at spise.

Hr. Therkildsen var blevet blodrød i Hovedet ved Hr. Fryants Tonefald. Han rejste sig igjen og sagde:

— Vi mente kun . . . . min Kone mente at . . . . hvis Huset her ellers ikke passede Generalkonsulens . . . om De i Aften vilde tage til Takke hos os.

Det varede et Par Sekunder, hvor der var stille, før Vicekonsulen fik sagt:

— Da mine Sønner er hjemme; og sluttede brat.

— Vi har det fortræffeligt her, sagde Hr. Fryant, der stadig stod op, mens Generalkonsulinden hastigt føjede til:

— Det var saa overordentligt elskværdigt af Deres Frue og Dem; og Frøken Johnny sagde:

— Jeg husker godt, Hr. Therkildsen, jeg har en Gang danset med Deres Sønner.

— Ja, ellers megen Tak, sagde Generalkonsulen, der stod ved Døren, og han lod Manden, der maaske var meget rigere end han selv, gaa sig forbi — ud af Døren, som man afskediger en Lagerchef:

— De tilgiver, sagde Hr. Fryant til sine Gæster, da Døren var lukket, og vendte tilbage til sin Plads.

Hr. Therkildsen stod et Øjeblik ved den lukkede Dør. Aarerne i hans Pande var svulmede op. Han saá ud, som en Mand, der, i en uhyre Vrede eller under en lynsnar Anspændelse, foretager et Opgjør.

Hr. Therkildsen gik gjennem Gaarden:

— Men hvad vil Konsulen? sagde Fru Brasen, der, ved at sé ham, blev staaende ret op og ned paa sit Køkkengulv.

Hr. Therkildsen var standset og saá et Nu ind i det forvirrede Køkken, hvor Brasen ved Lemmen skreg:

— Til hvem ska' de skrives, de Cognac'er?

— Jeg véd ikke, Brasen, sagde Fruen, der drejede.

— Det gaar vel ellers godt? sagde Vicekonsulen ind ad Køkkenvinduet, før han gik.

— Han var hvid i sit Ansigt, sagde Fru Brasen og blev selv bleg uden at vide hvorfor.

— Ja, sagde Køkkenpigen: han var det.

.... Christian løb med Cognacen ind i Spisestuen, hvor Sangeren, i en Kreds af Damer, havde faaet et Lommetørklæde lagt om sin Hals for Trækken:

— Hvad vil Drengen ha'? spurgte hans Frue, der idelig suste hid og did:

— Hvad siger Du, min egen, sagde Sangeren.

Tømmerhandleren, der raabte paa Christian og fik en Vermouth Flaske i Stedet for Sodavand, sagde:

— Ja vel, dette holder man jo ud *én* Dag; og vendt til Inspecteuren lagde han til:

— Min Kone siger saa'gu, de begyndte med Champagne.

— Det er vel engelsk, sagde Inspecteuren.

Fru Rasmussen kom hen imod sin Mand:

— August, af disse Glas drikker vi ikke; Fruen pegede paa to af Skyllevandet taagede Glas, af hvilke hun og Fruen fra Østkysten skulde have Sodavand:

— Men de har vel for travlt med dem derinde, tilføjede Fru Rasmussen.

Inspecteuren skød Skuldrene op og sagde:

— Men dette er for galt.

Han gik ned ad Trappen, mens Guldkjæden fløj paa hans Vest, og kom ind i Skænkestuen, hvor han løb paa de fire Lærerinder, der, blege i Ansigterne, ønskede at betale, hvad de havde faaet extra, strax.

— Jo, de Damer, sagde Brasen, som ikke vidste, hvad de havde faaet, og bladede rundt i sin Bog, indtil Christian raabte fra Lemmen:

— Brasen, der ska' sættes no'en paa Is.

Det var Liqueur til Generalkonsulen, og Brasen løb.

— Her kan man ikke en Gang faa betalt, sagde den ene Lærerinde, mens Hr. Rasmussen tilføjede meget højt, henimod den aabne Lem:

— Men her er jo i al Fald den Udvej at rejse.

Fru Brasen havde hørt det og greb til sin Kappe med begge Hænder:

— Og nu rendt' Brasen, sagde hun.

Hun gik ind ved Disken og rodede selv i Bøgerne:

— Aa, Frøken, sagde hun, der kommer saa meget po, at De maa undskyld'. Nu ska' Brasen regn' det efter, for jeg har det med Vand i mine Øjn'.

— Man har sin Aftale, Frue, sagde Inspecteuren: og forlanger en Behandling derefter, hvem der saa ellers skal tages Hensyn til.

— Det er retfærdigt, sagde Fru Brasen, hvis Tanker uafladelig var ved Filet'en til Generalkonsulens:

— Der ska' Blade po, sagde hun ud gjennem Lemmen og løb selv.

Paa Køkkenbordet, ved Siden af Filetfadet flød det med Skeer og Knive og Gafler:

— Vask dem, Mo'er, sagde Fru Brasen og rakte dem ud til den gamle i Forstuen:

— Men vaer dig, for det er Borgmesterens.

Den gamle tog dem og skyllede dem og tørrede dem, mens de klirrende faldt ned i samme Bunke, én og én.

Borgmesterens Stuepige ventede paa Fileten:

— De maa ikke se' po' et, sagde Fru Brasen og vilde skjule for baade Fade og Snavs:

— De deroppe seer det jo ikke, svarede Borgmesterens Jomfru, der gik op af Trappen med Fadet med Filet'en:

— Den er virkelig god, sagde Generalkonsulinden, der saá paa Stegen, medens den blev budt om.

Hr. Fryant talte om den brunlødedes Fader, Generalen, som havde gjort et stort Arbejde med Kortlægningen af Jylland:

— Ja, sagde Knud Ender: Min Fader skulde have været under større Forhold.

Frøken Johnny fortalte Verner om en Veninde, der var bleven skilt, efter kun at have været gift i to Aar:

— Og de har et Barn, sagde hun.

Der blev en almindelig Talen om Ægtefolk og om Skilsmisse, til Generalkonsulen sagde:

— Ægtefolk med Børn burde aldrig skilles, mens Fru Fryant nikkede:

— Nej, aldrig.

Knud Ender, der hele Tiden talte til Fru Fryant med sænkede Skuldre, sagde:

— Mon det dog ikke er bedre end hver Dag at stille Børnene Ansigt til Ansigt med Forældrenes Tvist.

Frøken Ingeborg talte ikke.

Fru Fryant saa et Øjeblik frem for sig og sagde i en forandret Tone:

— Ja, Livet er saa vanskeligt.

Frøken Johnny slog paa sit Glas og sagde muntert:

— Skaal Mama, Skaal Papa.

— Ved I hvad jeg tror, at Livets største Lykke, det er at have lykkelige Forældre.

— For man arver deres Glæde, sagde hun, og hun og Forældrene stødte Glassene sammen, medens de smilte alle tre.

Men paa én Gang blev Johnny blodrød i sit Hoved, medens hun begyndte at sige noget, hun ikke selv vidste, hvad var. Frøken Ingeborg havde sænket sine Øjne.

Det var noget om en Udstilling, Frøken Johnny snakkede om, og ogsaa Generalkonsulinden skyndte sig paa en Gang at at tale om Saisonens Fester ifjor:

— Men dig seer man jo aldrig, Ingeborg, sagde Frøken Johnny.

Frøken Ingeborg sagde:

— Jeg kommer jo saa sjeldent til Byen.

— Hvorfor? spurgte Knud Ender.

— Jeg lever jo her, sagde Ingeborg, og der var i hendes Tonefald, der var meget stille og meget langsomt, noget, som om hun i de fire Ord fortalte hele sit Liv. Og muligvis uden at ville sige det, sagde hun, idet hun ligesom rankede sit Hoved:

— Og mon det ikke ogsaa saadan er lettere at bevare sig selv?

Knud Ender havde følt det, som fik han Taarer i Øjnene, og i et Nu, i nogle Sekunder saa han urimeligt hastigt — næsten saa hastigt, som den, der pludselig skal dø — hele sit eget Liv, lige fra den Dag, da han drog ud af den tekniske Højskole og var fem og tyve Aar.

Det bankede paa Døren. Det var Christian.

— Det var en Pakk' til Fruen, sagde han, og lagde en tung Pakke i Karduspapir saa haardt i Bordet, at det rystede.

— Vor Herre bevares, sagde Frøken Johnny.

— Til mig?

Hr. Verner lukkede Pakken op; i den var der to Flasker Rødvin, og ovenpaa laa der et Visitkort.

Fru Fryant tog det og læste højt:

— »Til Emily fra en gammel Veninde«

— Men fra hvem er det dog, sagde Fru Fryant.

— Det maa jeg ikke sig', sagde Christian, der grinte og gik, mens Frøken Johnny og Generalkonsulen sagde paa en Gang:

— Næh, hvor det var nydeligt.

— Det var meget kjønt.

— Men først drikker vi med Carl, sagde Frøken Johnny, og hun fyldte Champagne i et tomt Glas:

— Det er Grev Sponneck, sagde hun og pegede paa Glasset:

— Skaal, Du.

— Tak, sagde hun og snerrede efter sin Forlovedes Stemme, mens alle stødte til det grevelige Glas, og hun tømte det.

— Min egen Pige, hvidskede Fru Fryant, og, idet hendes Tanker vendte tilbage til Vinen, spurgte hun igjen sin Mand:

— Men hvem kan det dog være, George?

— Er det ikke fra den gamle Dame? spurgte Knud Ender og fortalte, i en underlig aandsfraværende Tone, om Enkefruen.

Og næsten uden Overgang gav han sig paa én Gang som en Mand, der halvvejs bryder Formerne, fordi han drives til det — til at tale, og alene: om Indien; de mægtige Broer, de vældige Buer af Staal; og Sletterne, hvor alt var gult og Tørst og gult; og Livet i Shanghai med de altid aabne Klubber og paa Boulevarderne Bankernes Stenpaladser, hvor man gemmer det tjente Guld.

Frøken Ingeborg rørte sig ikke. Hovedet havde hun lænet imod Væggen, medens hendes Øjne saá fremad, som om hun, ved Siden af ham, der talte, saá langt bort.

— Men Hjemvé føler man altid, sagde Eigil Verner.

— Ja, gjør man virkelig, spurgte Generalkonsulen ivrigt.

— Det siger da Carl, sagde Johnny, hvis Øjne havde faaet et andet Udtryk.

— Jo, altid, sagde Knud Ender, der førte Haanden hen over sine Øjne:

— Idetmindste som bag et Slør.

— Men — pludselig smilte han og hans Tone blev en anden —: naar man kommer hjem, saa ved man, man har følt den.

— Saa drikker vi for de hjemvendte, sagde Generalkonsulen, der havde skænket af den sendte Rødvin, og de klinkede atter med Hr. Verner og den brunlødede.

Frøken Ingeborg holdt sit Glas saa højt, før hun drak.

Da Borgmesterens Pige vilde bringe Deserten op af Trappen, kunde hun ikke komme frem.

Den østjydske Frøken og Fru Lindegaard sammen med Cyclisterne spærrede hele Vejen. De to Cyclister havde Favnen fuld af Pottemagerens Potter.

Frøkenen raabte:

— Nej, Moder, man kan fylde en Spisestue for fem Kroner.

— Ja, det er virkeligt mærkværdigt, sagde Fru Lindegaard: det vil staa brilliant til vandmalet Fyrretræ.

Alle skulde sé Potterne, som stod i Spisestuen rundt omkring paa Borde og Stole.

Fruen fra Østkysten mente, at de var gode til en Havetrappe; Sangerens Kone, som sammen med Fru Lindegaard stod foran et grønt Kar, hvilket Fru Lindegaard vilde anvende til Punschebolle, sagde pludseligt:

— Fryants kommer naturligvis her ind efter Bordet; hvorpaa hun skød frem mod Parrets Soveværelse.

— Troer De? spurgte Fruen fra Østkysten og kom i Nærheden af et Spejl.

Tømmergrossererens Frue mente, at man jo egentlig alle gjærne vilde have det for sig selv, naar man havde Fremmede, og Fru Rasmussen sagde:

— August, her kunde dog virkelig ryddes lidt op, mens Fru Lindegaard, der fandt sin Mand paa en Stol i Dagligstuen, sagde sagte, men skarpt:

— Hans, Du har drukket, og førte ham ind i Sovekammeret.

Frøken Lucie kaldte med en krummet Lillefinger paa den ene Cyclist og løb ned

ad Trappen og ud paa Gaden, hen imod Annexet.

Lige udenfor Apotheket mødte de Fru Hauch, som i en bred Hat, garneret med sorte Kniplinger, skred frem ad Gaden:

— Sæt i, Gamle, sagde den jyske Frøken, da hun var to Skridt fra hende, og Cyclisten, der var ganske svedig om Hænderne, gav sig til at lé højt.

Fru Hauch gik op af Therkildsens Trappe. — Fruen holdt i al Hemmelighed af at bevæge sig op og ned af disse dekorative Sten — og ind i Butikken, hvor hun spurgte, om Konsulinden var hjemme. De to Svende, der saá ud, som om deres røde Øren fornylig var blevet kladsket fast til deres Kranier, vidste det ikke. Men Fru Hauch vilde sé ad. Fruen fandt Familien Therkildsen paa Verandaen, hvor Bordet var fuldt af Lys, som skulde have været anbragte i Lysekronen:

— Kære, sagde Fru Therkildsen: er det Dem? Og med et Blik paa Bordet tilføjede hun hastigt:

— Det bliver for galt med Jomfruen. Nu har de Lys ligget her lige siden i Morges.

De to Sønner, som røg Cigaretter i et Par Flugtstole, hilste nærmest ved at vippe med deres lakerede Støvler.

Fru Hauch, der tog Plads, mens Fru Therkildsen en Smule for hurtigt samlede Lysene, fornam, at hun afbrød en Debat:

— Ja, De véd naturligvis, at de er her?

— Ja, sagde Fru Therkildsen i en Tone, som om Jaet undslap hende.

— Men her, sagde Apothekerens Frue, holder de det naturligvis ikke længe ud.

— Vi sgu' ikke heller, mumlede den ældste Søn.

— Men det er jo, hvad man kunde gjøre for ham, mens han er her, sagde Fru Hauch: Blomster har jeg jo sendt, at han dog kan vide, der er et Par Musikmennesker ogsaa heroppe.

Fru Therkildsen var standset med et Lys i hver Haand:

— Og faa ham at høre tør man vel ikke haabe paa.

Den yngste Therkildsen havde pludseligt spilet begge Ben ud fra sig, men hans Moder sagde kun:

— Nej, det tør man vel ikke.

— Skjønt Konrad Graa virkelig er offerberedt nok og gjerne synger, hvor han blot troer, der er Forstaaelse.

Lysene i Vicekonsulindens Haand ikke saa meget som rystede, medens hele hendes Hjærnemasse kogte:

— Men hvordan skulde man vel finde en Lejlighed? sluttede Fru Hauch.

Fru Therkildsen, hvis Tindingeaarer var traadt let frem, tøvede et Øjeblik, før hun sagde:

— Det er jo kun rimeligt, om man viser saa stor en Kunstner en Opmærksomhed.

— Ja, det er sikkert, sagde Fru Hauch.

Hvad der arbejdede i Konsulinden, var hvor langt hun turde gaa for Konsulen. Men pludselig sagde hun:

— Naturligvis bør han vide, at her er vi ogsaa Mennesker.

— Jeg kommer strax.

Fru Therkildsen havde fundet det: hun vilde sende Konrad Graa de krydrede Jordbær, som hun drev i fire Drivbænke. Mens hun gav Stuepigen og Kokkepigen Ordre til at plukke dem, tænkte hun paa, at hun vilde lægge dem i en Kurv imellem sex Champagnehalse, og pynte det hele med Roser.

Nøglen til Vinkælderen kunde hun altid tage, naar Therkildsen gik lidt.

Hun vendte tilbage til Verandaen:

— Fru Hauch, sagde hun: De hjælper mig nok med at plukke nogle Roser.

De to Fruer gik ned til Rosenbedene, som laa lige ved Vejen, imod Syd.

— Kan De fange mig? raabte en Dame, ude paa Vejen. Det var den østjydske Frøken, som fløj forbi i en ny Kjole foran Cyclisten, der var rød som Purpur paa sin bare Hals. Der havde været leget megen Kispus, medens Frøkenen skiftede i Annexet.

Da Frøkenen naaede Hotelporten, ordnede hun sine Kjolefolder og sagde:

— Nu er vi anstændige.

Borgmesterens Pige kom imod dem med Kaffen, som hun bragte op af Trappen.

Generalkonsulen bød Cigaretter om:

— Nej Tak, sagde Frøken Ingeborg og rystede paa Hovedet.

— Jeg vidste det, sagde Ender.

Men Frøken Johnny røg:

— Nej ved I hvad, nu vil vi have Dørene op.

— Hr. Verner, luk op, sagde hun.

Hr. Verner rejste sig og aabnede begge Dørene til Trappen, hvor den østjydske Frøken legede med Cyclisten ved Gelænderet.

— *Saa,* sagde Frøkenen og løb ind til Moderen: nu lukker de op.

Fru Lindegaard, der var vendt tilbage med sin Mand, hvis tynde Haar saá ud, som om det havde været dyppet i et Vandfad, sagde:

— Hans, Du maa forestille Dig; og Sangerens Frue brød hen til sin Mand og hviskede i et lidt skarpt Tonefald:

— Konrad, tag det Lommetørklæde af.

— Ja, min egen, svarede Sangeren og løste det omvundne Lommetørklæde fra sin Hals.

Inspecteurinden, der instinktmæssigt havde nærmet sig den gamle Enkefrue i hendes Sofa, sagde, mens hun skød de mange Ringe fastere paa sine Fingre:

— De sidder saa alene, Frue.

Den gamle Dame smilte, og sagde:

— Jeg sidder med min Datter.

Christian slæbte Likøren til Geralkonsulens op ad Trappen i en gammel Kobberspand fra Tønder, og Generalkonsulen sagde:

— Det bedste ved en Middag er dog Kaffen; og ved et Spring i Tankegangen talte han om Karlsbad og i det hele om Brøndkurene:

— Vort Kursted er nu Teplitz, som sagt.

Naar man bruger meget Vand, sagde han, kommer Gigten alligevel med Aarene.

Med et nyt Tankespring spurgte han pludselig Ender, der ikke hørte det strax:

— Og hvor gaar Vejen nu hen?

Knud Ender svarede langsomt:

— Nu troer jeg, jeg slaar mig til Ro.

— Det var da dejligt, sagde Generalkonsulinden, men Hr. Fryant spurgte:

— Og De, Hr. Verner?

Eigil Verner svarede — og der gik som et pludseligt Udtryk af Træthed over hans Ansigt —:

— Man drager vel videre.

— Hvorfor? Ender har Ret. Der er dejligt her i Landet, sagde Generalkonsulen.

— Ja, sagde Frøken Ingeborg og lukkede halvt sine Øjne.

Frøken Johnny drak af sin Likør:

— Carl siger altid, vi har de dejligste Farvande; og pludselig lagde hun til:

— Ingeborg, Du véd jo slet ikke, hvordan jeg fik ham.

Frøken Ingeborg kom til at lé:

— Nej, lille Johnny, sagde hun og kaldte hende paa én Gang »lille Johnny«, som i Pensionen.

— Jeg vidste det strax, sagde Johnny.

— *Hvad,* Frøken Fryant, sagde Verner og lo.

— At det var ham, sagde Johnny.

— Hvad lér De af, spurgte hun over til Ender.

— Ikke af noget — og lidt langsommere lagde han til —:

— Det maa være en stor Lykke . . . . . at vide det strax.

— Det gik os ligesaadan, sagde Generalkonsulinden og nikkede til sin Mand:

— Men alligevel kommer der saa maaske mange hemmelige Kampe bagefter. Jeg tror egenlig, at alle Mænd først maa lære, hvem de elskede stærkest.

Frøken Ingeborg, der pludseligt havde drejet Hovedet imod Fru Fryant, aabnede Øjnene helt, saa et pludseligt Lys faldt i dem.

Og efter en lille Stilhed, sagde Knud Ender:

— Generalkonsulinden er klog.

Fru Fryant smilte:

— Sig ikke det, Ender. Det betyder altid kun, at man begynder at blive gammel.

— Pyt, sagde Johnny: nu gaar vi i Skoven.

De rejste sig alle, mens man hørte Skubbet af Stolene.

Fru Rasmussen gik paa én Gang tilbage til sin Mand:

— August, Du er uden Baand, sagde hun og Inspecteuren svarede:

— Det er jo om Sommeren.

— Er han anstrengt, spurgte Sangerens Frue lidt højt og meget inderligt; og Sangeren, som stod i Profil midt i Spisestuen, svarede — ogsaa han talte en Smule højere —:

— En Smule, min egen.

Fru Fryant kom først ud af deres Dør:

— Hvor Trappen knager, sagde hun, mens hun gik ned, og de andre fulgte efter.

— Lad os gaa ad Stien, sagde Frøken Ingeborg, og hun førte de andre, mens Knud Ender gik ved hendes Side.

Alle Spisestuens Hoveder havde drejet, da de Fryantske Kjoler bøjede af:

— Julie, raabte Tømerhandleren.

— Ja, Ferdinand, hvad er der.

Fru Berg havde døset lidt i en Dagligstuestol. Tømmerhandleren havde stukket begge de knyttede Næver i sin Lomme:

— Rak, sagde han saa tydeligt, at det kunde høres.

— August, det var vist paa Tiden, de Børn kom i Seng, sagde Fru Rasmussen, der kaldte paa Barnepigen.

Sangerens Frue stod et Øjeblik. Hendes Øjne var bleven saa tomme, som en Hønes. Saa huskede hun pludselig, hvad hun havde sagt sidst og sagde:

— Du sang jo ogsaa saa meget i Aftes; og med et brat Eftertryk lagde hun til: paa Hvidegaard.

Den østjydske Frøken drejede rundt fra det Vindu, hvor hun havde hængt:

— *De* gaar saagu' i Skoven, sagde hun.

Fru Inspekteur Rasmussen med Mand og Børn var allerede paa Trapperne, da Therkildsens Kusk i Liberi kom bærende med en mægtig Kurv, der spærrede hele Farten,

— Det er til Hr. Graa, sagde Kusken: han er Sanger.

Familien Rasmussen vendte brat om, medens Fruen løb i Forvejen og helt forpustet sagde til Fru Graa:

— Der er en pragtfuld Present til Deres Mand.

— Nej, fra hvem, sagde Sangerens Frue, der pludseligt skraalede op, og da hun saá Kurven, som Kusken satte fra sig, sagde hun:

— Ser Drengen den? Det er en virkelig Tanke.

Fru Rasmussen, der stod ved Siden af Fru Graa, sagde:

— Saadan er det, naar man er berømt.

Ordet »berømt« var slaaet fast, og alle stimlede sammen omkring Kurven, mens Sangeren sagde:

— Ja, det er kønt, min egen; mens hans Frue, som var bleven lutter Liv i Ansigtet, med et emsigt Smil som en Forretningsfrues bag Disken under Kundetravlhed — sagde:

— Vi drikker den naturligvis sammen.

Hun fik Øje paa Kusken:

— Har Drengen Smaapenge? spurgte hun.

Drengen havde ingen, og hun havde ingen:

— Kære, jeg har, sagde Fruen fra Østkysten.

— Aa Tak.

Kusken fik Kronen.

Kommunelærerinderne plukkede Roserne op og anbragte dem i Vaser, mens Tømmerhandlerens Frue bøjede sig ned og lugtede til Jordbærrene:

— Nogle dejlige Bær, erklærede hun.

Cyclisten kom rendende med en Skaal og Sangerens Frue, der tog Flaskerne op og pludselig arrigt tænkte paa Fryants, fordi det var samme Mærke, hun havde seet paa Flaskerne i Vandspanden, sagde:

— Conrad, det var ikke for meget, om Du sang lidt for de elskværdige Mennesker, der har tænkt saadan paa Dig.

Sangeren vilde svare; men Fruen, der var ganske optagen, spurgte:

— Er her Klaver? mens Fruen fra Østkysten sagde:

— Hvor henrivende for os alle.

Fru Lindegaard bød Hans gaa ned for at spørge om Klaveret.

Men Fru Rasmussen sagde:

— August, det maa jo i et hvert Fald kunne skaffes; medens ogsaa Inspekteuren løb ned i Gæstestuen, hvor Brasen selv rendte rundt med Baierne:

— Her er s'gu blevet Forretning, sagde Brasen.

Hele Stuen var fuld af Gæster. Hr. Lindegaard og Inspecteuren spurgte, paa én Gang, om der var et Klaver.

— Ja, her er, sagde Brasen:

— Det er nyt, men det er laaset. For det er Sangforeningens.

— Hva' er 'et, Brasen, spurgte Fru Brasen fra Lemmen.

Inspecteuren mente, at man kunde vel faa Nøglen:

— Den er ved Rist, sagde Brasen: om han vil laan' den.

Inspecteuren vendte tilbage, og Fru Lindegaard sagde:

— Det er ham med Badehætterne.

Fru Graa lagde til:

— Den Mand kan jo høre med; og de fire Lærerinder tilbød at gaa derover.

— Nej, August, sagde Fru Rasmussen: gaa Du.

Fru Graa løb ind efter ét af Mandens Visitkort og sagde:

— Saa skriver jeg et Par Ord til »Giverne«.

— Ja, min egen, sagde Sangeren, der selv aldrig skrev, medens Fruen begyndte at skrive med en Blyant, idet hun sagde:

— Hvad var det nu, de kære Mennesker hed?

Jens skulde afsted med Kortet, og Fru Brasen skreg paa ham fra Køkkendøren:

— Ja, sagde hun, det er til Therkildsens. Hold Kaffen po, sagde hun og vendte sig igjen.

Der var travlt med Kaffepunch i Skænkestuen, og Lemmen gik uafladelig op og i.

— Brasen, hviskede Fruen: Pas at faa Betalingen ind.

— Hvor Satan ska' *vi* ligge, spurgte pludselig en Herrestemme fra Gaarden ind gjennem Køkkenvinduet.

Det var Ingenieur Lund og hans to Kolleger.

Fru Brasen vendte sig og saá dem:

— Aa Jøsses, sagde hun: nu løver det snart rundt.

. . . Jens var kommen over til Konsulens, hvor han stod i Entréen paa bare Ben.

— Det er til min Kone, sagde Konsulen, der havde revet Brevet fra ham.

— Ja, det er det, sagde Jens, der rendte igjen.

— Det er til Dig, sagde Hr. Therkildsen, der var gaaet ind og lagde Brevet paa Bordet.

Fru Terkildsen blev som Blod i sit Hoved:

— Han skriver selv, sagde hun:

— Kære Fru Hauch, han vil synge.

— Naar, bedste De? Apotheker-Fruens Sved brød frem.

— I Aften.

Vicekonsulinden var i Verandadøren.

— Oscar, Arthur, raabte hun.

— Du *vil* vel ikke gaa derover, sagde Konsulen, der stod stiv midt paa Gulvet.

— Lille Fru Hauch, sagde Fru Therkildsen hurtigt: hent Sønnerne.

Og da Fru Hauch var gaaet, sagde hun:

— Naturligvis, Therkildsen, vi er indbudt.

Visecekonsulen blev meget bleg:

— Du gaar der ikke, sagde han.

— Du skulde ikke tirre mig, Therkildsen, sagde Fruen, og i et Nu mødtes hendes og Vicekonsulens Øjne.

Efter at Svenske-Kathrine havde maattet rømme Smøgen efter Tvillinger, taalte Fru Therkildsen ikke at tirres:

— Du véd, jeg taaler det ikke, lagde Fruen til.

Hun hørte Fru Hauch og Sønnerne paa Verandatrappen og hun sagde til Apotekerfruen:

— De og Deres Mand følger naturligvis med.

Fru Hauch sagde:

— Det er altfor meget. Hvem der kunde tage Provstens med. Der er saa megen Forstaaelse.

— I kan gaa derop, sagde Fru Therkildsen, som havde et helt Felttog i sit Hoved, til Sønnerne.

— Vi skal klædes paa, svarede Sønnerne, der gik for at anlægge dinning-dress med hvide Veste af Liberty Fløjl, som Matrosen fra Kutteren havde bragt i en engelsk Kuffert.

— Saa gaar De, sagde Fru Therkildsen, og Fru Hauch gik:

— Det tørster ligefrem i En efter Toner, sagde hun i Døren til Vicekonsulen, der smækkede i efter hende.

— Therkildsen, sagde Fruen, der pludselig betragtede sin Mand: Du maa i sorte Benklæder.

..... Inspecteur Rasmussen var vendt tilbage med Nøglen til Instrumentet, og i den lille Spisestue tumlede de med at flytte Klaveret. Alle Gæstestuens Gæster saá til.

— Løft Nielsen, raabte Doktoren, der var kommen til og som slæbte selv.

— Hiv! Manne; det var Kreaturhandlerne, som lagde Næverne til:

— Naa, Nielsen, ta'e ved!

— Ja, sagde Nielsen, der var vond af Humør:

— Hvem betaler?

— Brasen, sagde Fru Brasen, der havde sit Hoved i Lemmen: Var Jer, det skrabes!

Oppe i Spisestuen gik Sangeren op og ned af Gulvet:

— Han er altid saa urolig, naar han skal synge, sagde Fruen til Fru Rasmussen.

De to Lærerinder var paa Apotheket efter Emservand, som Kunstneren skulde nyde i Mælk.

— *Faar* vi den Mælk, sagde Fruen fra Østkysten, som var løbet ud for at hente Mælken og som nu stod og trampede med Fødderne paa Køkkendørstærskelen.

— Ja, sagde Fru Brasen og sprang bort fra Lemmen.

Hele Huset gyngede under de kraftige Mandfolks Tyngde, der bugserede Klaveret op ad Trappen.

— Nu er de paa Fortrappen, sagde Fru Brasen og rakte Mælken til Fruen, der spurgte:

— Er det muligt at faa Blomster her?

— Det skulde da være hos Feldhusen, sagde Fru Brasen: men han bor ved Skoven.

Fruen fra Østkysten, der gik med Mælken, sagde, at saa maatte der sendes Bud til Skoven, for Blomster vilde hun have.

Fru Brasen raabte paa Jens, ud i Gaarden, hvor alle Pigerne stod og gloede ind ad Vinduerne til den lille Spisestue.

I Skænkestuen raabte de paa Baiere til Mandskabet:

— Baiere her!

— *Christian*, skreg Brasen.

Christian Christensen, der var saa træt, at han saá ud, som han trillede, fløj frem af Hjerterummet i Gaarden:

— Ja, skreg han i Farten.

— Nu sover han saa'gu derovre, sagde Brasen.

.... Jens var paa Vejen til Feldhusen. Gartneren, der var søvnig og treven, sagde, hvem der vel skar Roser ved Nattens Tider. *Han* var ikke vant ved det.

— Det er de Københavnere, svarede Jens, der gik med Feldhusen op i Haven, hvor Rosenbedene laa lige ved Gærdet til Skoven. Jens krøb op paa Gærdet, mens Gartneren skar Roserne.

Inde under Træerne lyste pludselig nogle farvede Kjoler frem, og Fru Fryant kom ud af Skovlaagen med sin Mand. Frøken Johnny gik ved Siden af Eigil Verner, og nynnede, i sin hvide Silke. Lidt efter kom Frøken Ingeborg — hun og Knud Ender gik kun langsomt. Valmuerne paa hendes Kjole var blevne saa dunkle i Halvmørket.

Jens stod paa Havegærdet med opspilede Øjne, som saá han et Syn:

De Herrer og de Damer forsvandt mellem Lindene.

— Hvad tænker De paa? spurgte Knud Ender.

— Paa at vi skulde mødes igjen, sagde Frøken Ingeborg, der talte sagte, som den, der gaar i Mørke, eller, som den, der drømmer.

Knud Ender svarede ikke strax. Foran dem blev Skridtene fjernere. Havets Bølgeslag slog, langt og dæmpet, frem fra Stranden op imod dem.

Knud Enders Stemme brast en Kjende, da han talte:

— Var det ikke, sagde han, unødigere, at vi den Gang skiltes?

Frøken Ingeborg løftede sit Hoved:

— Vi skulde vel begge »lære«.

Knud Enders Ansigt blev pludselig som dækket af Blod:

— Ogsaa De? sagde han og vidste næppe selv, at han havde raabt det.

Frøken Ingeborg sagde — hendes Øjne lyste i Mørket —:

— Troer De ikke, Ender, at vi alle maa lære at indvie os selv?

Der gik en Skælven over begges Ansigter, og ingen af dem talte mere.

— Kommer I? raabte Frøken Johnny.

— Ja, svarede Ender. Det lød saa klart ud i Sommerluften.

De vandrede alle sex ned ad den stille Gade. Der var intet Menneske at sé, og Dørene var lukkede.

Men Torvet saá de pludselig var fuldt af Smaaklynger, der stod i Halvlyset:

— Hvad er her paa Færde? sagde Frøken Johnny, der uvilkaarlig hviskede.

Saa hørte de, pludselig og mægtigt,

fra alle de aabnede Ruder »Toreadorens Sang«.

Som Klang af Metal bares den vældige Røst ud gjennem Huset, frem over Torvet, gjennem Natten, som et Sejersraab. Ordene naaede dem ikke; kun Tonerne sang. Ingen rørte sig i de mange Klynger, hvor alt var tyst. Et Par Børn laa stille, tæt ved Vandposten, paa Jorden.

Frøken Ingeborg havde løftet sit mathvide Ansigt. Hun vidste ikke, at hendes Haar berørte Knud Enders Skulder.

Sangen steg og steg fra alle de lysende Ruder; som tyve Mænds Besiddelsesjubel steg den og steg den og taug.

Paa Torvet var der stille. Alle Klynger, som havde stirret derop, stod med bøjede Hoveder.

— Er *han* her? hviskede Frøken Johnny, som havde genkendt Sangerens Røst, sagte til Verner.

Og man hørte de to Børn, der rejste sig fra Stenbroen og listede bort.

Oppe i Salen begyndte de at klappe; fra hele Torvet svarede de pludseligt med Klap. Kun Generalkonsulens Selskab stod ubevægeligt — og saa Pottemageren: han stod, ved Siden af sin Kone, uden at røre sig, med dybt sænket Hoved, med sammenknugede Hænder, ligesom bad han. Sangeren kom hen til et Vindue, maaske for at svale sig.

— Der er han, sagde Frøken Johnny, mens Fru Graa kom løbende hen til Manden:

— Drengen forkjøler sig, sagde hun, saa højt, at alle paa Torvet kunde høre det.

Fra Torvet saa de Gæsterne deroppe løbe rundt som ivrige Skygger. Den østjyske Frøken kom til Vinduet med sin Cyclist, der kogte: Kunst hensatte ham i samme Tilstand som Skørter.

— Der staar de, sagde Frøken Lucie, som havde faaet Øje paa Fryants, og løb tilbage til sin Moder.

Der blev et Spektakel i Salen, hvor alle Stemmer blandedes. Skyggerne deroppe løb rundt med Bordplader og med Bukke. Der var én, som sprang forbi med en Bakke og tabte den med et Bums.

— Det var Christian, sagde Frøken Johnny, der lo:

— Se, se, sagde hun og fulgte Skyggerne med Hænderne. I det midterste Vindue var der ingen Udsigt. Der stod Tømmergrossereren og hans Frue og de var saa brede, at de spærrede. Paa én Gang lød Klaveret igjen og der blev spillet en Galop. Par efter Par dansede frem bag Vinduerne.

— Nu svinger de, sagde en Mandsstemme i en Klynge tæt ved Generalkonsulen:

— Mama, vi gaar derop, sagde Frøken Johnny.

— Men Johnny . . . .

Generalkonsulen sagde:

— Jo, det er maaske bedst, vi takker. Han faar vel sagtens at vide, vi har hørt ham.

De gik alle hen imod Porten, da Frøken Ingeborg paa én Gang greb om Johnnys Arm:

— Der er Pottemageren, som har lavet mine Kummer, sagde hun.

Johnny vendte sig:

— Hvor, Du? spurgte hun.

— God Aften, Hr. Lassen, sagde Frøken Ingeborg og, idet hun pegede paa Johnny, lagde hun til:

— Det er en Dame fra Kjøbenhavn, som har set Deres Krukker inde hos mig og finder dem saa smukke.

Lassen havde revet Huen af.

— Ja, ualmindelig smukke, sagde Johnny Fryant, der blev ved at sé paa Pottemagerens blege og ligesom sært fortænkte Ansigt:

— Imorgen kommer vi og køber Deres hele Butik, Hr. Lassen.

Frøken Fryant hilste, og hun og Frøken Ingeborg gik videre, mens Johnny sagde:

— Du, han har dog et mærkeligt Ansigt.

Men Lassen knugede paa en Gang sin Kones Haand:

— Katrine, sagde han blot — to Gange, til hans Stemme brast.

Hr. og Fru Fryant var naaede til foran Porten:

— Men det er jo Fru Brasen, sagde Fru Fryant venligt og standsede.

Fru Brasen fór sammen:

— Ja, jeg staar og hører po, sagde hun. Hun havde staaet udenfor paa Gaden og sét op til sit eget Hus: hun havde ikke turdet gaa op i Salen.

— Vi skulde sige Dem Tak for Mad,

sagde Fru Fryant: det var jo saa udmærket.

— Aa, var det, sagde Fru Brasen, der pludseligt fik Vand i sine Øjne.

Alle de andre rakte hende ogsaa Haanden:

— Udmærket, sagde Frøken Johnny.

Fryants vare lige inde ad Porten, da Fru Brasen satte i at løbe:

— Brasen, Brasen, sagde hun, da hun var naaet til Køkkenet:

— Det goer nok, det goer nok; og midt i sin Fortælling om Generalkonsulens begyndte hun at græde.

Generalkonsulens vare komne op ad Trappen. I Døren til Salen stod Inspecteuren og Fru Rasmussen, uden at røre sig, som et Par Støtter:

— Tillader De, vi kommer forbi, sagde Generalkonsulen meget høfligt, og Parret Rasmussen flyttede sig det nødigste, mens Selskabet gik ind i Salen, hvor fem Par svingede rundt paa Gulvet.

— Hvor er Champagnen? sagde Fru Graa, der lod, som hun ingen havde sét, og hun løb ind i Dagligstuen, hvor et Par Propper sprang.

I Salen var alle hørt op at tale. Man hørte kun Musikken og de dansendes Trin.

Sangeren havde pludseligt rejst sig fra sin Stol. Paa Stolen ved Siden af laa hans Roser. Fru Therkildsen i rødt Brokade traadte paa én Gang hen imod Kunstneren, da det lod til, han vilde gjøre et Skridt.

— Er her ingen, vi kjender, sagde Generalkonsulinden halvhøjt.

— Jeg tror ikke, min Ven, sagde Hr. Fryant, der saá lige forbi Hr. Therkildsen, som ved et Vindue bøjede sig over Fru Lindegaard:

— Men vi kan jo lade os forestille.

Fru Therkildsen, der havde sét Hr. Fryants Blik henover sin Mand, standsede midt i en Sætning til Sangeren og sagde saa, uden Mening:

— Ja, naturligvis.

Lidt efter lidt var Parrene holdt op at danse, saa hele Gulvet var tomt, da Hr. og Fru Fryant gik frem. Kun Galoppen lød.

— Men er de Mennesker fornærmede? hviskede Frøken Johnny til Verner.

Kun Fru Rist havde stillet sig frem, halvvejs ud paa Gulvet. Hun var i sort, og saà i det Hele ud, som havde hun allerede sin ældste til Confirmation.

Frøken Ingeborg var med Knud Ender standset midt i Salen. Hun hilste, ved at bøje sit Hoved halvt, først paa Byens Damer.

Hr. og Fru Fryant traadte ind i Dagligstuen, hvor den gamle Dame sad i Sofaen:

— Men er det Dem, sagde Fru Fryant pludseligt, højt og glad.

— Ja, her sidder jeg, Emmely.

— Men er det Dem, kjære Admiralinde, sagde Generalkonsulen og gav hendes Navn dets Plads i vor Historie, ved at ændre Udtalen af et Bogstav.

— Ja, sagde den gamle Dame:

— Og det er Else, der spiller. Hun kan jo ikke danse alligevel.

Johnny kom til:

— Nej, er De her, Admiralinde, gode Gud, skal man sé Deres dejlige gamle Ansigt i denne Krog.

— Og ingen har givet Dem saa meget som en Skammel, sagde Generalkonsulen, og han bragte Enken en Skammel til hendes Fødder.

Johnny var løben hen til Frøken Else, der nikkede til hende, uden at ophøre med at spille:

— God Aften, Johnny, sagde Frøken Else; jeg gjør Nytte.

— Saa var Vinen fra Jer, sagde Johnny.

— Ja, svarede Frøken Else og lo, mens hun stadig spillede:

— Hvorfor danser I ikke?

— Jo, sagde Johnny: Hr. Verner, vi skal danse.

Eigil Verner førte hende ud i Dansen, mens alle Byens Damer drejede Hovedet, for at tage Maal af hendes Kjole.

Hr. Arthur Therkildsen bragte Frøken Lucie, der stod paa Dørtrinet til Dagligstuen, et Glas Champagne, som Frøkenen slugte, idet hun med den anden Haand pegede ind paa den gamle Enkefrue:

— Hvem er hun? spurgte hun ganske højt og fløj afsted med sin Kavaller.

Generalkonsulen sagde til Admiralinden:

— De vilde maaske forestille os for Hr. Graa. Vi hørte ham nede fra Torvet.

Den gamle Frue rejste sig og gik med

Hr. og Fru Fryant frem gjennem Stuerne. Da de havde naaet Sangeren, skød Fru Graa pludselig op ved Siden af sin Mand:

— Vi hørte Dem dernede fra, Hr. Graa, sagde Generalkonsulinden.

— Og det er Fru Graa, sagde Admiralinden.

Generalkonsulen bukkede:

— Jo, sagde Fruen: Hr. og Fru Fryant er Kendinge fra Concertsalene. Vi paa Tribunerne kjender nok vore Venner.

— Konsulinde Therkildsen, sagde Admiralinden og førte Haanden lidt frem imod Vicekonsulinden, der var traadt til, og hvis Fingerspidser svedte gjennem de hvide Handsker.

Hr. Fryant havde næppe hørt Navnet, for han indskrænkede sig til at bøje Hovedet. Fru Fryant havde et Sekund betragtet sin Mand, men heller ikke hun lod til at have opfattet Navnet Therkildsen, thi hun sagde kun, efter at have sænket Hovedet:

— Hr. Graa véd næppe selv, hvor pragtfuldt det lød.

— Er Du anstrengt? sagde Fru Graa hastigt, med et Blik ned paa Noderne.

— En Smule, min egen, sagde Sangeren.

Og Fru Fryant brød ind:

— Det vilde dog være urimeligt yderligere at besvære Deres Mand.

Fryants og Admiralinden gik.

Vicekonsulinden sitrede i sit Ansigt.

— Vi danser, Mama, raabte Johnny. Hele Gulvet var fuldt af de dansende. Frø-

ken Lucie med Hr. Oscar stødte imod Fru Jespersen, der fór afsted halvvejs baaret af Ingenieur Lund.

Frøken Ingeborg og Knud Ender sad i Dagligstuen, halvt i Skygge:

— Skal vi danse, spurgte Knud Ender.

— Nej, ikke i Aften.

Og pludselig smilende, med det samme Smil, saá de ud paa Vrimlen.

Frøken Lucie havde skiftet. Hun dansede med Hr. Arthur. Hun havde, naar hun dansede, en egen Art at lægge sig til Rette paa i en Herrearm, saa hun ganske nøje passede til Kavallerens Figur.

— Punkteret, sagde den ene Cyclist til den anden, som pludselig uden Præsentation bemægtigede sig Fru Jespersen, mens hans Ven blev ved at stirre over paa Fru Lindegaard, der, tilbagelænet, smilede op i Ansigtet paa Hr. Therkildsen, som uafladelig gned sine tørre Hænder, saa hans Giftering fløj op og ned:

— Ja, sagde Konsulen: her er smukt i vor Egn.

— Og Frue, jeg har ellers Vogn, hvis jeg turde tilbyde . . .

Fru Lindegaard havde paa én Gang flyttet Øjnene ud i Salen og blev distrait: hun havde sét Hr. Fryant staa alene i et Hjørne:

— Undskyld, Hr. Konsul, sagde hun: men jeg maa blot tale med min Mand.

Hun gik, med et Smil til Vicekonsulen, som den, der alligevel lover meget.

— Hans, sagde hun, da hun var naaet over til Manden: Du maa forestille Dig.

— Ja, min Pige, sagde han og gik fra sin Krog over til Generalkonsulen, fulgt af sin Frue.

Vicekonsulen, der ikke tog sine Øjne fra Fru Lindegaard, skød ved en uvilkaarlig Trækning af sit Ansigt Læberne frem, saa man saá alle hans Tænder.

— Hr. Géneralkonsulen kjender min Fader, sagde Hans Lindegaard, og han nævnede sit Navn:

— Aa, sagde Hr. Fryant: det er Conferentsraaden. Og idet han, paa én Gang, huskede Hans Lindegaard, sagde han nogle venlige Ord, i den Tone, hvori man taler til et lidt mislykket Medlem af en god Familie:

— Og det er min Hustru, sagde Hr. Lindegaard.

Generalkonsulen, der nu mindedes, at det nærmest var paa Grund af Fru Lindegaard, Conferentsraadens Søn var udskudt af Familien, bukkede og sagde:

— Her er virkelig morsomt.

Han vendte sig lidt hastigt til en glatraget Herre i sort Klædesfrakke, der sagde, idet han nærmede sig:

— Fru Fryant og jeg har saamænd danset nogle Gange sammen, da vi vare unge, Hr. Generalkonsul; og Hans Højærværdighed Provsten nævnede sit Navn.

— Skal vi ikke sætte os, sagde Fru Fryant; hun og Admiralinden satte sig tilligemed Provsten og Hr. Fryant ved Væggen foran de dansende:

— Hvor det egentlig er underligt at

sidde og sé paa alle de Mennesker, som ikke hører os til, sagde Fru Fryant: det er dog altid som at være paa Komedie.

— Det kommer kun an paa, sagde den gamle Dame, hvormange man synes, der hører én til.

Fru Fryant sad et Øjeblik:

— Ja, sagde hun og tog om Admiralindens Haand med begge sine Hænder:

— Hvor De altid har Ret.

Fru Therkildsen stod endnu stadig paa samme Plet, hvor Provstinden var traadt hen til hende. Hun vidste ikke selv, hvad hun talte om, mens hun alligevel talte ustanseligt.

En af de dansende Sønner fløj hende forbi og hun rynkede sine Bryn, som den, der fanger en Tanke.

Hun gik nogle Skridt frem:

— Oscar, kaldte hun, og Sønnen slap sin Dame:

— Du maa danse med Frøken Fryant, sagde hun.

— Hun vil jo ikke, svarede Sønnen ret højt og dansede igjen.

— Næh, hvor er jeg varm, sagde Frøken Johnny og satte sig paa en Stol ved Siden af sin Moder: Verner, kan jeg faa lidt at drikke.

Hr. Arthur Therkildsen, der henne fra Buffeten havde vexlet et Øjekast med sin Moder, løb til med et Glas Champagne:

— Tak, Hr. Therkildsen, sagde Frøken Johnny, jeg foretrækker Vand.

Nede ved Døren standsede alle de dan-

sende. Cyclisten havde i en lidt voldsom Hvirvel med Frøken Lucie halvvejs væltet Fru Jespersen, som i Klyngen af sine Ingenieurer talte om Kærlighed:

— Pyh, sagde Fru Jespersen, det hele kommer an paa, om det passer.

— Hvilket, spurgte Lund og saá hende lige ind i Ansigtet, mens Fruen lo, med en Latter, der vistnok skrev sig fra den Fortid, som Hr. Jespersen havde begravet foran Alteret ved Hjælp af en Pastor.

Fru Jespersen dansede ud.

Men én af Ingeniørerne sagde:

— Fru Dyrlægen har s'gu en egen Evne til smart at raade Tilværelsens sidste Gaader.

— Ka' saagu' gerne være, sagde en anden af de Herrer.

Cyclisten, der var kommet klar af Klyngen, stormede videre og snublede atter halvt over Fru Hauch, som ved Dørstolpen endnu bestandig sad hensunken i Toreadoren og lignede Melpomene paa et Provinsfortæppe.

— Lucie, Lucie, raabte den østjydske Frue efter Datteren: Du danser Livet af Dig.

— Det er dejligt, svarede Frøken Lucie og svirrede videre.

— Rasmussen, om vi gik, sagde Fru Rasmussen meget højt til Inspecteuren. Parret havde saa godt, som næsten ikke bevæget sig fra Døren.

— Sov vel, sagde Fru Rasmussen til Tømmergrossereren og hans Frue, der,

midt i Støjen, ved Siden af hinanden halvblundede i et Par Lænestole.

Da Inspecteuren og Fruen gik ned ad Trappen, hørte de Hurra-Raab slaa imod sig fra Skænkestuen.

Begge Værelser derinde var fulde af Kommisser og af Svende, der skreg og støjede og raabte »Leve« for baade Brasen og Fru Brasen og for Børnene, mens de blev halvfulde.

Brasen gik rundt, med optrukne Ølflasker mellem de udspilede Fingre, og raabte:

— Er der nogen, der skal have Øl; og Fru Brasen gik fra Bord til Bord og talte om Fryants, der var »nogle herlige Minnisker«:

— Nu gaar jeg lidt ovenpo, sagde hun.

— Gaar De med Doktor?

— Jeg sidder godt, svarede Doktoren, der blussede i sit Hoved.

Fru Brasen kom op i Salsdøren: paa hele Gulvet hvirvlede Parrene rundt, mens Hurraraabene blev ved at slaa op fra Skænkestuen.

— Men er det Dem, Fru Brasen, sagde Admiralinden, og pegede paa en Stol ved Siden af sig.

— Ja, det er mig, sagde Fru Brasen, der satte sig, lidt yderligt, paa Stolen.

— Det har saamæn været en svær Dag for Dem, sagde Admiralinden.

— Aa ja, men naar det bare go'er, saa maa En jo ikke klag'.

Og pludselig gav hun sig til at fortælle

den gamle Dame, hvem hun slet ikke kjendte, om hele deres Liv: om deres første Gaard, den dejlige kønne Gaard, som de maatte forlade, for Tiderne var ikke til 'et; om Forpagtningerne én for én, først paa Fyen og saa i Midtjylland og saa i Thy, for hvad gi'er vel Jorden, naar Brasen havde sin Afgift; om Flytningerne og Børnene, der voksede op, og Auktionerne: Brasen skilte sig jo ved 'et, lidt efter lidt, det meste; og nu om Lejen her; den var jo tung for Brasen; for hvad fo'r man ind paa saadan et lille Sted; om deres hele Liv fortalte hun ustanset, som i ét Løb:

— Men man skal strid' et ud, sagde hun.

Admiralinden havde slet intet svaret. Hun sad kun og klappede hendes halvru Haand.

Vicekonsulen kom forbi og stillede sig i Døren, da Fru Fryant, som havde talt med Provsten, gik frem imod Fru Brasen og sagde:

— Kære Fru Brasen, hvor det dog er rart, De kan sidde lidt.

Hun tvang Fru Brasen ned paa Stolen igjen, mens hun selv satte sig ved Siden af.

Vicekonsulen havde vendt sig i Døren. Han skar en Grimasse, idet han gik ned ad Trappen.

— Her er Munterhed, sagde han, da han kom ind i Skænkestuen, hvor Hurraraabene standsede med ét, da man saá

ham. Konsulen bad om en Sodavand, og, da han havde faaet den, sagde han til Brasen:

— Det gaar jo godt. Nu kan der ellers komme Fart i Lejeafdragene. Brasens Post er stor.

Brasen blev staaende:

— Ja, Hr. Konsul, sagde han sagte; og blev siddende bag sin Disk, da Konsulen gik igjen.

Støjen tog i paany.

Der var ikke Glas nok, og rundt omkring klinkede de med Flaskerne, mens de sang.

Den lille Pottemager, som aldrig nogen før havde sét til Kros, sprang op paa et Bord og svingede, som en afsindig, en Flaske over sit Hoved, mens han skreg:

— Kvinden skal leve, Kvinden skal leve.

Og, mens alle lo og klinkede og raabte, rev to Kommis'er Pottemageren ned fra hans Bord og satte ham op paa deres Skuldre og bar ham rundt, over alle Hoveder, gennem Stuernes Staahej — i Triumf, mens Lassen blev ved at skrige, hed af Rhum og Støj og Ære:

— Kvinden skal leve, ud i den dunstfyldte Luft.

Henne ved Disken havde Brasen rejst sig op. Han tog et Portvinsglas og fyldte det med en Trestjernet, som han tømte:

— Ja, til Helvede, raabte han og søndrede Glasset mod sit Gulv:

— For der gaar 'et hen.

— Øl, Øl, blev der hvinet igen:

— Ja, svarede Brasen fra sin Disk og løftede to Bajere over sit Hoved, en i hver af sine knyttede Hænder, mens der blev hylet Hurra paany:

— Hurra, Hurra, ud af halvhundrede brølende Munde.

Oppe dansede de som Vilde. Frøken Else, der var bleg af Træthed og blev ved alligevel, spillede stærkere, og en Kjæde føg rundt, mens Fru Jespersen førte an.

— Else, Else, Du skal holde op.

— Strax, Moder, strax, sagde Datteren og blev ved at spille.

— Vi kan lige saa gjærne gaa, sagde Sangerens Kone til sin Mand, der sad paa en Stol ved Siden af Klaveret, med sine Roser paa Knæene, saa glemt, som den, der har gjort sin Pligt.

— Ja, min egen, sagde Sangeren sløvt og stod op.

De fire Lærerinder løb til:

— Han er træt, sagde Fru Graa; og med et Skuldertræk lagde hun til:

— Man synes jo ogsaa at være ret overflødig.

Den ene Lærerinde svarede:

— Her er der jo kun Tale om Pengene.

— Godnat, sagde Fru Graa:

— Du behøver ikke at sige Farvel, sagde hun til Manden, i det hun skubbede ham ind gjennem Døren.

— Else, Else, hold op.

— Strax, Moder.

Det var en Kehraus. Alle Par var paa Gulvet. Frøken Lucie havde en Cyclist ved hver Haand.

Frøken Ingeborg stod, tavs ved Siden af Knud Ender i Dagligstuens Dør. Det var, som saá hun alting, Sal og Mennesker, saa langt borte, som hvirvledes det alt sammen bort, langt bort for hendes Øjne.

— Nu gaar vi, sagde hun.

— Ja, Ingeborg, sagde Knud Ender og nævnede hendes Fornavn for første Gang, mens de gik frem, og han med sin Arm værnede hende imod Salens Sværm.

Frøken Ingeborg holdt Slæbet i sin Haand.

Frøken Johnny stod med Verner ved et Vindu. Hun betragtede de to, mens de gik.

Musikken holdt op:

— Ja, George, sagde Fru Fryant, der rejste sig: vi skal ind.

— Men først, Fru Brasen, sagde hun: maa De forestille mig for Fru Therkildsen. Hun havde indbudt os i Aften.

Fru Brasen blev purpurrød i sit Hoved og gik med Fru Fryant frem over Gulvet, hvor Fru Therkildsen stod sammen med Fruen fra Østkysten og Provstinden:

— Ja, det er Konsulinde Therkildsen, sagde Fru Brasen.

Generalkonsulinden bøjede Hovedet:

— Jeg maa dog takke Dem — jeg er Fru Fryant — De, der var saa elskværdig at indbyde os, Frue, os, som De slet ikke kjender.

Fru Therkildsen fandt ingen Ord. Før havde hun blusset, nu var hun hvid i sit ganske Ansigt.

— Men De seer, sagde Fru Fryant og smilede: hvor rart, man har det hos Fru Brasen.

— Godnat, Provstinde. Godnat Frue.

Fru Fryant hilste og gav Armen til sin Mand.

— Hvor er Verner? raabte Johnny.

Hr. Lindegaard havde klemt Eigil Verner ind i en Krog, mens han pludselig talte om Kemien:

— Den gjemmer alle Hemmeligheder. Af den er det, Menneskeheden vil faa noget at vide, sagde Hr. Lindegaard, hvis slørede Øjne stirrede ud i Stuen. Og han talte om Kemiens Undere, Pasteur, Bakterier og Baciller og Hjernecellernes Stofdele ud i et langt og forvirret Virvar:

— Det har altid været min Lidenskab, sagde han: og man kunde maaske have gjort Opdagelser.

— Ganske vist, sagde Eigil, der høfligt hørte til, uden at høre et eneste Ord.

— Omstyrtende Opdagelser, sagde Hr. Lindegaard.

— Sikkert, sagde Eigil, der med et »Undskyld« endelig blev bortført af Frøken Johnny, som ved hans Arm gik ud gjennem Salen:

— Godnat Papa. Godnat Mama.

Frøken Johnny kyssede Forældrene foran deres Dør.

— Godnat, Fru Fryant, sagde Frøken Ingeborg.

Fru Fryant tog pludselig Frøken Ingeborgs Hænder:

— Min kjære Ingeborg, hviskede hun og slap hende.

— Kom Rist, lød Fru Rists Stemme lige bag dem, og Ægteparret Rist gik ned ad Trappen.

— Mind Brasen om Aftalen, sagde Fruen:

— *Jeg* venter.

Hr. Rist gik ind i Skænkestuen, hvor der var bleven tomt, og, staaende i Mellemdøren, sagde han til Brasen, som sad bøjet over sin Skuffe:

— Brasen, det blev altsaa til Afdrag Onsdag og Lørdag.

Brasen løftede sit Hoved. Men Hr. Rist var gaaet.

— For Nøglen var der ingen, der takkede Dig, Rist, sagde Fruen, da de var ude paa Gaden:

— Og Kanterne paa det dyre Piano var ganske stødt. Men Dig bli'er det, som faar Ubehagelighederne af Sangforeningen.

— De havde sagt nej til Therkildsens, bemærkede Hr. Rist, som for at dulme.

— Til Gjengæld kjører nok Therkildsen ud med den nedringede, sagde Fruen.

Frøken Johnny's Selskab kom ud paa Torvet, da der hørtes et Spektakel fra Salen igjen, og alle Stemmer lød. Det var Fru Graa, der havde villet rede til »Drengen« og havde fundet Madratserne saa godt som opædte af Mus. Alle Lærerinder hvinede op, og de hørte Tømmerhandleren sige, ved et Vindu:

— Vi dumper vel igjennem allesammen,

mens Fru Graa raabte med en Stemme, de næppe gjenkjendte:

— Hvor er den Kone? Der maa dog tales med den Person.

— Naa, sagde Frøken Johnny nede paa Torvet: nu bli'r der Spektakel. Lad os bare komme hjem.

— Lad os blot gaa ned omkring Borgmesterens Have, sagde Knud Ender.

— Ja, lad os, sagde Johnny. De vandrede langs Stien. Frøken Johnny og Verner gik forud.

Knud Ender standsede et Øjeblik ved Gærdet:

— Der stod De i Formiddags, sagde han sagte og de gik videre uden flere Ord.

De naaede den grønne Plads med Blegen, og Johnny sagde:

— Lad os sætte os her et Øjeblik.

— Duggen er falden, sagde Ingeborg.

— Vi vender Dugene, sagde Johnny: dem har Agathe glemt, fordi hun skulde varte os op.

Knud Ender og Verner vendte de hvide Lin og bredte dem ud.

Længe laa de alle tavse. Havets Bølgeslag bares op imod dem. Paa Himlen over dem saás kun én éneste Stjerne.

Eigil Verner stirrede op i Luften:

— Hvor besynderligt, sagde han: og i Troperne funkler de som Guldbiller paa et Klæde.

— Men her er skønnest, sagde Knud Ender ganske sagte og saá bestandigt frem imod det samme Sted.

Frøken Ingeborg havde støttet Hovedet til sin Arm. Øjnene var fæstede opad. Den hvide Dug, hvorpaa hun laa, saá i Halvlyset ud som det rindende Sølv.

— Nu maa vi gaa op, sagde Johnny.

— Godnat, Knud Ender, sagde Frøken Ingeborg, og mens hun tog hans Haand, var et Nu hans Ansigt som beskinnet af hendes Øjnes Lys.

Frøken Ingeborg og Johnny gik op i deres Stuer. Johnny satte sig i en Stol, og Frøken Ingeborg stod længe foran sit Vindu. Ingen af dem talte. Saa rejste Johnny sig og gik hen over Gulvet. Hun lagde nænsomt Armen om sin Venindes Liv.

— Johnny, sagde Frøken Ingeborg, og hendes Stemme skælvede:

— Jeg *kan* ikke tale.

— Det skal Du heller ikke. Godnat.

Og de skiltes med et Haandtryk . . . . .

. . . . De to Cyclister stod i Brasens Port og saá saa langeligt efter Frøken Lucie, der løftede højt op, mens hun blev bortført af sin Moder. Inde i Porten spøgte Fru Jespersen med de tre Ingenieurer:

— I maa ligge hos mig, Drengebørn, sagde Fruen: men I maa tage det, som det kan falde sig.

Hun gik med de tre Mænd, mens de to trikotklædte saá, underligt sultent, ogsaa efter hende.

— Hvor skal vi ligge? vendte de sig til Brasen, der kom fra Skænkestuen ud i Porten.

— De maa ligge paa Billardet, svarede Brasen.

Han stod alene tilbage i sin Port.

— Det gik jo storartet, sagde Doktoren, som svalede Hovedet i sit Vindu ovre paa den anden Side af Torvet.

— Ja, *mon?* sagde Brasen og stirrede langt frem over Brostenene.

.... Der flakkede et Lys gjennem Therkildsens Butik.

Vicekonsulen var inde i sit Kontor. Han gjorde, ved sin høje Pult, en Conto op.

Da han endelig kom ind i sit Soveværelse, aabnede Konsulinden Døren til sit Sovekammer. Medens Konsulen klædte sig af, sagde hun, ind gjennem Døren:

— Du véd Therkildsen, sagde hun, at mig vil det altid være behageligt at faa de Mennesker bort, baade fra Gaarden og fra Byen.

Konsulen svarede ikke.

— Og desuden, det maa Du tro, Brasens bliver aldrig solide Forpagtere.

.... Brasen var gaaet ind:

— Hvor er Du, Jansine?

Fru Brasen var oven paa hos Børnene. De skulde ligge paa Gulvet i Rummet lige over Bagtrappen. Men Martin tudede, for der var ikke noget Tæppe, som han kunde faa over sig.

— Saa giv ham Dit Sjal, sagde Fru Brasen til Signe: saa faar Du Bedstemoders det ægte.

Hun gik ind i Dagligstuen og hentede Sjalet i Skuffen:

— Du krøller det ikke saa meget, sagde Fru Brasen og svøbte det ægte Sjal om Datteren:

— For Du ligger mere stille end som Martin.

Brasen kom op. Han smed bare Klæderne af sig og lagde sig tungt ind paa den haarde Tanghaars.

— Godnat, sagde han og faldt i Søvn med det samme.

Fru Brasen gik ned, ind i den inderste Skænkestue.

Moderen sad i Stolen ved Vinduet.

Fru Brasen gik derhen:

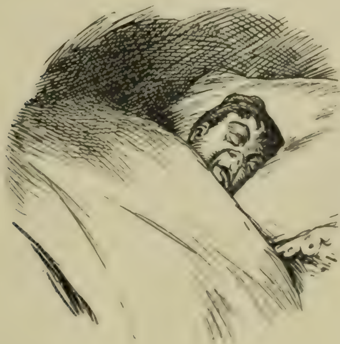
— Der skal lukkes, Mo'er, sagde hun.

— Ja, svarede den gamle.

Og, uden at tale, gik hun, gjennem det mørke Hus, bort til sit Kammer.

... Fru Brasen sad paa Sengekanten. Det smertede saadan i hendes Hoved.

Nede i Gaarden galede den sorte Hane og forkyndte Gryet af den næste Dag.






UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 05 01 003 6